

Giới thiệu Chào Anh, Bác Sĩ Tần

Dịch : melbournje

Nếu ai đã từng đọc qua tác phẩm Xin Chào Chu Tiên Sinh chắc vẫn còn ấn tượng với Lâm Vu và Tần Hành thì bộ truyện này là viết về cặp đôi này. Liệu họ sẽ có được cái kết viên mãn chu Chu tiên sinh hay không? Mời các bạn đón xem.

Lâm Vu thi cấp 3 đạt được số điểm cao nhất toàn thành phố, đỗ vào trường Nhất Trung ở Tấn Thành, tại đây cô gặp được Tần Hành.

Tần Hành ở trường được vô số người thầm thương trộm nhớ, trừ Lâm Vu ra.

Một buổi tối ở lớp học thêm, Lâm Vu nhặt được một tờ giấy, trên đó có ghi: Tớ thích cậu, Tần Hành.

Cô tiện tay ném tờ giấy ra phía sau cho Tần Hành, ai ngờ lại bị giáo viên chủ nhiệm bắt được.

Lâm Vu bị gọi lên văn phòng, từ đó lời đồn nổi lên bốn phía rằng:

-- Lâm Vu thích Tần Hành!!

...

Một người là một thiếu nữ nông thôn thiên tài,

Một người là một thiếu niên gia cảnh hậu đãi

Trải qua 8 năm ràng buộc,

Thế sự đã an bài, anh chỉ thiên vị một mình em

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

[Dịch: melbournje]

*****

Cuối tháng 8, thời tiết một ngày tận 35°C, cuối cùng buổi huấn luyện quân sự cho học sinh mới của trường nhất trung cũng đã kết thúc, chính thức bắt đầu khai giảng.

Buổi sáng, khi trời hửng lên 1 chút, Lâm Vu ngồi trên ô tô của Thẩm gia, tạm biệt mẹ và bà rồi bước xuống một con đường xa lạ.

Hơn 5 tiếng sau, đã gần về trưa Lâm Vu mới đến Tấn Thành.

Xe dừng lại ở 1 ngôi nhà.

Lâm Vu đi vào phòng khách, gặp được 2 người ăn mặc chỉnh tề, ngăn nắp.

"Chú Thẩm, di Hoàng."

Đây là người duy nhất tại Tấn Thành mà cô quen biết, qua nhiều năm như vậy mà người Thẩm gia luôn một mực đối tốt với gia đình cô.

Bà Thẩm đứng dậy, "Cuối cùng cũng đã tới rồi hả, vất vả cho cháu rồi."

Lâm Vu: "Vẫn còn tốt mà ạ."

Ông Thẩm: "Có đói bụng hay không cháu? Ăn cơm xong đến buổi chiều là có thể đến trường học luôn nhé."

Bà Thẩm gật gật đầu, "Mẹ của cháu có khỏe không?"

Lâm Vu: "Mẹ cháu uống thuốc như bác sĩ kê đơn, hai ngày nay đã khá lên nhiều rồi."

Bà Thắm:"Cháu không nên lo lắng quá, bác sĩ đã nói chỉ cần bồi bổ thân thể cho thật tốt thì sẽ không có việc gì nữa."

Mi tâm Lâm Vu hơi nhú lại, cô đến Tân Trung để học, cách nhà quá xa, muốn về một chuyến cũng không phải là dễ thế nên không có cách nào chăm sóc được mẹ, kỳ thật cô rất lo lắng.

Ông Thắm múc cho cô một chén canh, "Lâm Vu, con không nên suy nghĩ nhiều. Đến nơi này thì phải cố gắng học cho thật tốt, còn mẹ của con ở đó thì chúng ta sẽ chiều cô cho."

Lâm Vu:"Cảm ơn chú."

Ông Thắm nhìn cô, khẽ mỉm cười nói:"Đình Đình với cháu chung một lớp, về sau có chuyện gì cứ kiếm nó nhé."

Lâm Vu lại nghĩ đến Thắm Nghi Đình. Hai người gặp nhau lần đầu tiên là vào năm 5 tuổi. Thắm Nghi Đình bị bọn buôn người bắt cóc, may mắn khi đang tàu thoát thì được mẹ cô cứu. Về sau Thắm gia tới tìm con, đối với nhà Lâm Vu vô cùng cảm kích. Lại tìm hiểu rõ được tình trạng của Lâm gia, cũng tỏ ý muốn giúp đỡ nhà cô cải thiện cuộc sống sinh hoạt. Bất quá đều bị mẹ Lâm Vu từ chối.

Nhưng mà mấy năm nay, kiểu gì Thắm gia cũng sẽ mua cho Lâm Vu chút sách vở, tư liệu học tập, điểm này thì mẹ Lâm hoàn toàn không từ chối được, bà cũng không có đủ tiền để mua sách cho con.

Việc mẹ mà Lâm Vu đồng ý cũng chỉ có mỗi chuyện đó mà thôi.

Cho nên, người Thắm gia đối đãi với hai mẹ con này càng thêm kính trọng.

Năm nay, được một cái là Lâm Vu thi cấp 3 được xuất sắc nhất toàn thành phố, người Thắm gia liền cùng mẹ Lâm Vu thương lượng. Lâm Vu quá thông minh, nếu chỉ học ở nông thôn thôi thì quả là đáng tiếc.

Cuối cùng, Lâm Vu đồng ý lên thành phố để học.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Vu đi tới trường một mình. Thắm gia đã an bài mọi việc cực kì thỏa đáng, trong lòng cô âm thầm cảm kích không ngớt.

"Văn phòng của trưởng lão sư ở lầu 2 tại Đức Dục. Cháu đi tìm đến là được. Nếu có việc gì thì cứ gọi cho ta."

Lâm Vu gật đầu, "Chú với dì ở lại, cháu đi học đây ạ."

Bà Thắm, "Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện."

Ông Thắm, "Đúng vậy đấy. Nếu Đình Đình nhà ta mà được một nửa như nó thì tôi cũng cam lòng."

Bà Thắm liếc ông một chút, "Biết làm sao được." Thắm Nghi Đình sau khi bị bắt cóc trở về, cha mẹ đối với cô đúng là nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Bà Thắm không mấy lo lắng, "Không biết hai đứa nhỏ này có thể thân được không nữa."

Ông Thắm cười nói: "Tôi nhìn đứa nhỏ này ôn trọng, tính cách cũng không tệ."

Bà Thắm khoe miệng khẽ cười, "Lâm Vu là ôn trọng, bất quá cùng với mẹ nó có một điểm tương đồng, ấy là rất kiêu ngạo."

Ông Thắm là người hiểu chuyện, tự nhiên sẽ nhìn ra được. Hướng chỉ Lâm Vu đến nhất trung để học, Thắm gia cũng không có giúp đỡ được gì. Nhất trung vì muốn có được học sinh chất lượng, không màng đến học phí, mỗi tháng còn có tiền sinh hoạt trợ cấp. Mặt khác, Lâm Vu là học sinh giỏi được max điểm hóa toàn thành phố, trường học cũng đã nhìn trúng cô ở điểm này. Khai giảng xong, nhà trường dự định để cô gia nhập đội tranh tài. Nhất trung hàng năm đều có học sinh tham gia giải Olympic để lấy được phần thưởng, nếu như đạt được giải đặc biệt cả nước, cuối cùng có thể nhận được học bổng, bất quá cách này so với thi đại học đúng là khó khăn hơn nhiều.

Ông Thắm không khỏi bật cười: "Đứa nhỏ này làm sao có thể thông minh như vậy chứ."

Trong trường học là một mảnh yên ắng, bỗng dưng truyền đến một âm thanh. Lâm Vu tìm tới phòng làm việc của lão sư.

Chủ nhiệm Trương Cần nhìn thấy cô, đang từ trên ghế ngồi bỗng đứng vụt lên."Là Lâm Vu đây hả."

"Trương lão sư."

"Buổi sáng về nhà gấp hả?"

Lâm Vu gật đầu.

Trương Cần trấn an cười cười với cô, "Buổi chiều tiết đầu tiên là học địa lý, em đi lên lớp trước đi." Năm nay toàn thành phố hắc mã, ở một cái tiểu trấn cách xa ngàn dặm có một học sinh được điểm cao nhất, giáo viên toàn thành phố ai cũng đều kinh hãi. Tân thành có chỗ là cao trung cũng muốn cướp

học sinh này về tay, cuối cùng vẫn là bị nhất trung cướp được. Chủ nhiệm đã từng bắt chuyện qua, nhận ra đây là một học sinh đáng chú ý.

"Về sau có chuyện gì cứ tìm thầy nhé." Trương Cần là thầy giáo mới, hơn nửa năm nghiên cứu sinh rồi tốt nghiệp, do biên chế còn cần phải khảo thí, tháng chín mới chính thức đến nhất trung dạy học.

Lâm Vu gật gù đầu.

"Báo cáo --" ở ngoài cửa truyền tới giọng nói của một nam sinh.

"Vào đi."

Trương lão sư quay đầu, hô, "Tần Hành, em tới đây đúng lúc đấy. Đây là Lâm Vu, học sinh mới lớp chúng ta. Con bé vừa tới, em dẫn bạn tới lớp trước đi." Ông nghĩ nghĩ, "Bàn bên trên bàn của em còn chỗ trống đúng không, Lâm Vu tạm thời ngồi đó nhé. Thầy đi trước giao cho mấy lớp khác một chút bài tập. Còn nữa, thuận tiện thông báo một việc, tiết âm nhạc cuối cùng, giáo viên có chút việc, thầy đến lớp dạy thay nhé."

Tần Hành: "Thầy xin tiết âm nhạc ạ?"

Trương Cần làm gì mà không hiểu tâm tư của học sinh, cười nói: "Thầy nào dám. Mặc dù vừa khai giảng, em cũng đừng có lười biếng, học toán cần chú ý duy trì thứ hạng một chút, tuy nghe đơn giản nhưng cũng có mấy người phi thường lợi hại đấy." Trong lời nói đều thể hiện sự ưu ái với học sinh.

Tần Hành nhàn nhạt lên tiếng, chỉ sợ là căn bản không có đem lời nói này để trong lòng. Tần Hành mặc đồng phục ngắn tay mùa hè, vóc dáng rất cao, áo sơ mi trắng, quần đồng phục màu đen. Thiếu niên mặt mày tuấn tú, tay cầm sách bài tập, đứng ở đằng kia, phong thái thướt tha.

Lâm Vu và hắn bốn mắt đối nhau, nhìn khuôn mặt anh tuấn kia cô hơi hoảng hốt 1 chút. Cô nhớ mang máng nụ cười của người con trai này, so với năm đó chả giảm một chút kiêu ngạo nào. Cô im lặng mấy giây, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, lễ phép cho có lệ chứ không hề nhiệt tình.

Tần Hành giật giật khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng nõn. Hắn đánh giá cô một chút, người rất gầy gò, tóc buộc đuôi ngựa, lộ ra cái trán trơn bóng. Cô mặc áo sơ mi trắng, quần bò màu lam, quần áo giặt đến trắng bệch. Trên chân đi một đôi giày thể thao. Hắn biết cô, người duy nhất vắng mặt ở lớp học quân sự, cũng là người đạt điểm cao nhất toàn thành phố.

Hắn nhìn chăm chú con mắt của cô, cặp mắt kia rất sáng, cho người ta thấy một cảm giác ôn nhu, nhìn sâu vào cặp mắt kia tựa như có thể ẩn chứa một vật gì đó, đáng để cho người ta tìm tòi nghiên cứu. Hắn nói: "Đi theo tớ, tớ đưa cậu vào lớp."

Lâm Vu nhẹ nói một câu, "Cảm ơn."

Vào giờ ra chơi, lớp học náo nhiệt một cách dị thường.

Tần Hành cùng Lâm Vu đi vào, lớp học huyên náo đột nhiên rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn hai người bọn họ.

"Chỗ của cậu ở đây."

Lâm Vu nhìn thoáng qua chỗ bên cạnh mình, có thể xác định là ngồi cùng bàn với một nữ sinh. Cô đem cặp sách để xuống, lần nữa nói với Tần Hành một tiếng, "Cảm ơn." Rồi quay người ngồi xuống, không nhiều lời nữa.

Trên bàn của cô để sách mới, chỉnh chỉnh tề tề, hẳn là bạn ngồi cùng bàn sắp xếp cho. Cô nghĩ, cái người bạn này chắc hẳn là rất dễ thân.

Tần Hành ngồi ở sau ánh mắt suy tư nhìn cô. Cô trầm mặc ngồi ở đằng kia, lưng cao thẳng tắp.

"Tần Hành, tan học đi chơi bóng đi?" Khuất Thần tùy tiện ngồi ở bên cạnh hắn nói.

Tần Hành: "Buổi tối nhà có việc rồi."

Khuất Thần nhìn thấy Lâm Vu ở bàn trên, "Đây chính là học sinh mới mà điểm cao nhất thành phố hả?" Hắn không e dè mà nhìn chăm chăm vào Lâm Vu thật lâu, hỏi, "Chất lượng giáo dục ở nông thôn tốt như vậy sao?"

Lâm Vu có thành tích đạt được điểm cao khi thi cấp ba, quả thật làm cho người ta ngạc nhiên, phần nhiều hơn là được mở mang tầm mắt. Khó có được người nào điểm cao, vậy mà lại còn là ở nông thôn.

"Tớ xem điểm số, cô ấy gấp mấy lần điểm cậu."

Tần Hành đối điểm số xưa nay không để ý.

Khuất Thần đứng cúi chỏ của hắn, "Tại sao lại là cậu đưa cô ấy đến lớp vậy?"

Tần Hành nghiêng qua hắn một chút, ý là cậu nhiều lời quá rồi đấy.

Khuất Thần hề hề nói ra: "Thật hâm mộ! Có phải hay không điểm cao nhất đều không cần tham gia huấn luyện quân sự?"

Lâm Vu tự nhiên nghe được bọn hán nói chuyện, cô hơi cúi đầu, trên mặt cơ hồ không có chút giao động. Trình độ giáo dục của nông thôn xác thực là không thể so đo với thành phố. Cô nhìn phòng học trước mắt, sáng sủa rộng rãi, bàn học chỉnh tề lại sạch sẽ, thậm chí còn có điều hòa máy tính, những này trường học ở thị trấn đều là không có.

Lâm Vu nghĩ đến lời mẹ nói trước khi đến nhất trung. Là mẹ làm liên lụy con, là mẹ không cho được cái gì...

Lúc này, một cô gái vội vàng chạy tới, trong tay ôm vài cuốn sách. Bởi vì chạy bộ, cô gái này liền thở hổn hển. "A, cậu đã đến rồi sao!" Rồi nhanh chóng ngồi xuống chỗ của mình, nhanh chóng đem sách cất vào trong cặp.

"Tớ tên là Khương Hiểu, Khương Từ Nhà khương, xuân ngũ chưa phát giác hiểu hiểu."

"Tớ là Lâm Vu. Song mộc lâm, hoang vu vu."

Khương Hiểu phốc một tiếng cười, "Là Tiết vu hành vu mới đúng."

Lâm Vu hai mắt tỏa sáng, biết được cô nàng này đã đọc qua truyện « Hồng Lâu Mộng ».

"Tớ biết cậu. Cậu là "trạng nguyên" của thành phố mình. Huấn luyện quân sự chúng ta đều đã nhìn qua danh sách, lớp chỉ có một mình cậu không tới."

Lâm Vu khẽ cười cười.

"Cậu cười lên thật là dễ nhìn." Khương Hiểu nhìn qua mặt của cô, "Còn nữa, da cậu làm sao trắng như vậy?"

Lâm Vu: "..."

Tần Hành ở phía sau: "..."

Khương Hiểu nhìn chăm chăm hướng Lâm Vu.

Lâm Vu có chút xấu hổ, sau khi huấn luyện quân sự xong, tất cả mọi người ít hay nhiều đều rám nắng đi một chút. Cô lại có di truyền tương đối tốt giống mẹ, làn da luôn luôn trắng nõn.

Khương Hiểu: "Mà cậu làm sao không đến huấn luyện quân sự vậy?"

Lâm Vu: "Mẹ tớ bệnh, đi không được." Thanh âm của cô không lớn không nhỏ, Tần Hành cùng Khuất Thần đều nghe được.

Khương Hiểu nhếch miệng, không hỏi thêm gì nữa, nói vài câu kiểu dạng huấn luyện quân sự quá cực khổ, lớp mình còn có bạn nữ bị té xỉu.

Mặc dù là lần đầu gặp mặt, giữa hai người giống như rất nhanh liền tìm được điểm tương đồng.

Khuất Thần sờ lên cái mũi, sắc mặt ngưng ngững, hán chuyển đổi đề tài, hỏi: "Khương Hiểu, cậu vừa mới cất thứ gì đấy?"

Khương Hiểu: "Vương Hậu Hùng « tài liệu giảng dạy »."

Khuất Thần cười nhạo: "Tài liệu giảng dạy của Vương Hậu Hùng lúc nào bìa lại đổi thành truyện tranh rồi?"

Khương Hiểu: "Khuất Thần Thị áy, cậu không ra tiệm sách bao giờ sao?"

Đám người: "..."

Chỉ có Lâm Vu một mặt im lặng, về sau, cô nói cho bọn hán, bởi vì cô không biết Khuất Thần Thị là cửa tiệm. Cô coi là Khuất Thần Thị là biệt hiệu của Khuất Thần.

Tiết học cuối cùng, Trương Cần đứng hẹn mà tới.

"Yên tâm, Dư lão sư là thật có việc. Thừa dịp có thời gian, thầy đến bàn giao một chút về lớp học. Mọi người hiện tại cũng biết thầy đi?"

Trong phòng học trong nháy mắt cười lên.

Huấn luyện quân sự mấy ngày nay, Trương Cần đều đến xem học sinh của mình, còn ai là không biết chứ.

"Hiện tại chúng ta còn chưa có 1 số ban can sự, có ai tự tiến cử không?"

Trương Cần quét nhìn một vòng, đúng là không ai tự tiến cử. "Vậy ta liền điểm danh. Ban trưởng Tổng Dật Minh, học tập ủy Tường Nam... Đại diện lớp số học là Tần Hành, lớp Anh ngữ là Thẩm Nghi Đình..." Thầy vừa nhìn thành tích vừa nói, "Hóa học đại diện là Lâm Vu đi."

Lâm Vu sững sờ.

Trương Cần tìm được vị trí của cô, "Quên giới thiệu cho các em biết, Lâm Vu lớp chúng ta là học sinh mới, buổi chiều vừa tới, mọi người nhớ giúp đỡ nhau nhé."

Lâm Vu đứng dậy ở chỗ ngồi, sắc mặt lạnh nhạt, có chút giống như không đồng trang lứa với các bạn học.

Trương Cần khoát khoát tay, để cô ngồi xuống. "Thầy cũng không nhiều lời nữa, tóm lại, học tập cho giỏi, không phí thời gian. Bây giờ thì tự học đi." Thầy Trương không dám vừa mới vào học đã mang tiếng chiếm tiết của người khác. Từ từ rồi cái gì đến cũng sẽ đến, nước ầm nầu ếch xanh, để bọn nhóc này chậm rãi thích ứng cuộc sống cấp ba.

Lâm Vu mới tới liền bị ủy nhiệm làm đại diện học sinh chuyên hóa, bạn cùng lớp trong lòng đều thật tò mò.

Bất quá, về sau nghe nói, đây đều do lão sư chọn, mọi người cũng không có ý kiến.

Lâm Vu rất nhanh thích ứng cuộc sống cấp ba. Cô tính cách yên tĩnh, cơ hồ không chủ động cùng người khác trò chuyện, bình thường tại lớp học cũng không tiếp xúc nhiều.

Coi không thích ra ngoài, luôn luôn ngồi tại vị trí của mình, không phải tại làm bài tập thì là đọc sách, rồi thì nằm ườn trên mặt bàn nghỉ ngơi.

Nhất trung cao nhất không có phân ban thí nghiệm, mỗi ban học sinh đều có một cái máy tính ngẫu nhiên. Ngoại trừ Khuất Thần, Thẩm Nghi Đình tìm lãnh đạo trường học xin xuống lớp 2 học.

Lâm Vu làm xong đề, cầm cốc nước đi rót. Vừa ra cửa phòng học, liền thấy Tần Hành và Khuất Thần đâm đầu đi tới. Hai người đáng dấp đẹp mắt, đi đến chỗ nào đều là tiêu điểm.

Lâm Vu vô ý thức tránh đi.

Tần Hành cũng thấy cô, hai người ánh mắt chạm nhau một tí, Lâm Vu rất nhanh quay đầu đi.

Tần Hành một mặt không hiểu: "..."

Khuất Thần hắc hắc cười không ngừng, "Người anh em, chúng ta quá đẹp trai đến nỗi người khác không dám nhìn đấy mà."

Tần Hành trong lòng cảm thấy kỳ quái, căn cứ vào quan sát mấy ngày nay của hắn, Lâm Vu người này rất yên tĩnh, ngoại trừ lúc học tập mới cùng mọi người bàn bạc. Bất quá quan hệ với mấy người xung quanh cũng không tệ, lúc trước người bạn bàn sau hỏi cô một vấn đề, cô đều rất nghiêm túc giảng giải phân tích. Bạn ngồi cùng bàn Tôn Dương của hắn, mỗi khi Tôn Dương không giao bài tập, cô sẽ đến giục, còn hỏi một câu, "Cậu xem Tần Hành làm bài tập có tốt hay không, rồi cùng đưa cho tớ." Khi nhắc đến mình, toàn là tiện lời mới nói.

Lâm Vu hình như đối với hắn có chút lạnh lùng.

Tiết Anh ngữ làm bài kiểm tra. Trước sau từng lượt từng lượt truyền giấy, Tần Hành vuốt vuốt bút. Truyền đến cuối cùng, Lâm Vu quay người, đem hai tờ giấy truyền đến đằng sau. Kết quả, rõ ràng là hắn ngồi ngay chéo đằng sau cô, theo lý thì sẽ đưa cho hắn trước, thế nhưng cô lại đem bài thi truyền đến cho bạn cùng bàn Tôn Dương trước mặt.

Tần Hành: "..."

Tần Hành nghiêng đầu, chậm rãi ung dung mở nắp bút, nắp bút trong nháy mắt bắn ra, vừa vụn rơi vào chỗ cạnh chân Lâm Vu.

Tôn Dương nhìn sang, hé miệng, chủ động hỗ trợ, "Lâm -- "

Tần Hành quét mắt nhìn hắn một cái, hô một tiếng, "Lâm Vu -- "

Lâm Vu vừa mới viết xong tên, động tác dừng lại.

Chỉ nghe đằng sau truyền tới một thanh âm lười biếng: "Nhặt hộ tớ cái nắp bút."

***

Lời tác giả nói:

Tần Hành: Bạn học Lâm Vu hình như có thành kiến với tôi à?

Cái này quá nan giải rồi? Ai đến nói cho người ta biết đi?

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

[Dịch: melbournje]

*****

Lâm Vu nhẹ nhàng cúi người, tóc buộc đuôi ngựa rũ xuống một chút, cô nhặt nắp bút lên. Đem nắp bút đưa cho Tần Hành, chỉ là dùng tay đưa vòng ra đằng sau, không hề quay đầu lại.

Động tác kia thể hiện bằng hai chữ -- dứt khoát.

Tần Hành nhìn thoáng qua cái nắp bút trên bàn, lập tức trừng mắt nhìn sau gáy cô. Hắn sờ lên cằm, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Lâm Vu đối với hắn khẳng định là có định kiến.

"Nghiêm túc làm bài đi, cứ nhìn đông rồi lại nhìn tây. Đây đều là mấy bài dễ hết thôi." Đào lão sư bị cảm, lúc nói chuyện giọng bị khàn khàn.

Tần Hành nhìn tờ giấy trên bàn, bắt đầu làm bài.

Lâm Vu không bị khúc nhạc dạo đầu này làm ảnh hưởng, tinh thần đều tập trung ném lên bài thi.

Tiếng chuông vang lên, Tần Hành đưa tay muốn cầm bài kiểm tra của Tôn Dương.

Tôn Dương ngao ngao trực khiếu, "Đợi chút đã, tớ còn có một từ chưa viết xong! Nhặt ký viết như nào?"

Tần Hành: "d-i-a-r-y."

Tôn Dương ngoáy bút viết, "Tốt tốt."

Tần Hành rút lấy bài kiểm tra, trực tiếp vỗ vỗ vào lưng Lâm Vu.

"Bài kiểm tra." Đơn giản, dứt khoát.

Lâm Vu quay người, bình tĩnh nhận lấy. Tần Hành xem xét cô một chút, người ta căn bản một ánh mắt cũng không dành cho mình mà.

Tần Hành: "..."

Nội tâm của Tôn Dương: Bình thường mấy cái truyền bài kiểm tra này, không phải hắn làm được à.

Trong phòng học lúc này bàn đáp án bắt đầu bàn đáp án, phản nản bắt đầu phản nản.

"Vừa mới khai giảng xong đã thi, có để cho người ta kịp thở không thể."

"Đây chính là sự thật, Tân thành nhất trung đúng là chốn địa ngục. Cha mẹ tôi cả tháng bảy đã bắt đầu gõ chuông cảnh cáo rồi."

"Mọi người nghĩ thoáng lên xem nào. Cuối tuần đi xem phim đi!"

Mọi người bắt đầu ồn ào. Sau khi thi cấp ba xong, ai cũng chơi đến điên rồi. Một tuần này chương trình học rất chặt chẽ, lắm người còn chưa kịp điều chỉnh.

Khuất Thần la lớn: "Tuần này có đi chơi bóng hay không đây?"

Dứt lời, lúc này, đột nhiên một bóng người đi tới.

"Nhón nháo cái gì mà nhón nháo! Tôi đi từ xa đã nghe được tiếng cái lớp này ồn ào rồi! Còn có hai phút nữa mới đến tiết học tiếp à? Các cô cậu đang làm gì đây? Có một điểm nào gọi là ý thức không đây?" Đây chính là thầy chủ nhiệm, họ Hách. Ông vừa tiến đến, phòng học liền xuất hiện áp thấp nhiệt đới.

Khuất Thần yên lặng từ bên cạnh ông đi qua.

"Còn không về chỗ ngồi?"

Khuất Thần: "Hách chủ nhiệm à, thầy có việc gấp."

Hách chủ nhiệm: "Tan học thời gian dài như vậy mà việc gì gấp?"

"Không phải là vội vàng đi chấm bài sao ợ?"

"Đi đi đi đi, tranh thủ thời gian! Tôi muốn cùng Trương lão sư của các người nói chuyện. Lớp các cô cậu chú ý giữ trật tự vào đây."

Hách chủ nhiệm đem 2 ban phê bình một trận mới bỏ đi. Mọi người một mặt sầu khổ, thờ dài một hơi.

"Tớ nghe nói, Hách chủ nhiệm này cực kỳ nghiêm khắc. Chúng ta được ông ấy nắm trong tay thì khẳng định là xong đời."

"Lầu trên nhà tớ có một anh zai vừa tốt nghiệp cấp 3, là thầy Hách chủ nhiệm cả 3 năm liền."

"Tớ còn nghe nói Hách chủ nhiệm đặc biệt thích bắt mấy cái cặp đôi đang yêu đương, chân lý của người ta đồn về thầy chính là, thời trung học yêu đương nồng nhiệt đến mấy, đến tay thầy là xong hết."

"Các bạn học chú ý đấy nhá! Đừng để bị Hách chủ nhiệm bắt được!"

"Ồ! Cái này không phải là chủ nhiệm tốt rồi, rõ ràng là chủ nhiệm khó ưa."

...

Thẩm Nghi Đình cầm lấy xấp bài thi tiếng Anh vừa mới thu, đi tới đứng tại chỗ bàn học của Tần Hành. Cô có dáng vẻ ngọt ngào, rất phù hợp cái tên đầy khí chất của mình, duyên dáng yêu kiều.

Thẩm Nghi Đình: "Tần Hành, bài 3 câu đầu cậu điền gì?" Thanh âm của cô ôn hòa dễ nghe.

Tần Hành tựa lưng vào ghế, biểu lộ nhàn nhạt. "D."

Thẩm Nghi Đình nhíu nhíu mày, "Vậy thì tớ chọn sai rồi. À mà này, Tần Hành, cuối tuần này buổi tối cậu có thời gian không? Cha tớ cho tớ mấy cái vé hòa nhạc."

Bốn phía đều đang chú ý nhất cử nhất động của hai người này.

Tần Hành: "Không có thời gian, muốn chuẩn bị kĩ để thi."

Khuất Thần lại gần, "Đình Đình, tớ có thời gian nè."

Thẩm Nghi Đình: "Vậy lần sau chờ Tần Hành có thời gian, chúng ta cùng đi nha. Tớ đi nộp bài trước đây."

Thẩm Nghi Đình vừa đi, nam sinh phía sau bắt đầu nhón nháo.

"Bạn Tần Hành này, tôi thấy rõ ông được người ta chú ý tới. Khó trách giờ ra chơi, hành lang lớp chúng ta đều có gái ban khác đi qua. Mỗi ngày đến lớp chúng ta đều như mức nước, thì ra ý không ở trong lời."

"Từ lúc thằng này học mẫu giáo đã được người ta để ý rồi." Khuất Thần và hấn lớn lên cùng nhau từ bé, khi còn bé Tần Hành mãi mãi luôn đóng vai "Vương tử", con gái luôn thích bu xung quanh hắn. Những năm này, không biết đã nhận được bao nhiêu thư tình. Đáng tiếc, người này còn không thèm để ý tới.

Tần Hành thờ ơ, "Đi qua một bên."

Lâm Vu ngồi ở đằng kia cũng chẳng hề để ý tới, buổi sáng, Thẩm Nghi Đình tới sớm, vất cho cô một câu. "Lâm Vu, mẹ tôi bảo cậu tới chơi, cuối tuần tới nhà tôi."

Từ lần chuyển tới đây, đây là lần đầu tiên Thẩm Nghi Đình chủ động nói chuyện cùng cô. Hai người hình như không có ăn ý bình thường, ở lớp học liên thân với bạn mới chứ không thân với nhau lắm.

Sau khi Thẩm Nghi Đình được cứu 2 năm, người Thẩm gia mang cô cùng nhau lên trên núi. Tiểu cô nương vừa xuống xe liền khóc, một mực nói, "Con không thích nơi này, con muốn về nhà."

Về sau, anh trai của Thẩm Nghi Đình là Thẩm Nghi Hành phải đón Lâm Vu mang tới.

Lâm Vu an ủi cô, nhút nhát đi kéo tay cô đi.

Thẩm Nghi Đình tức giận hất tay ra, "Không được đụng vào tôi."

Cô bé ấy đỏ hồng mặt nói, "Con cũng không muốn tiếp tục tới cái chỗ này nữa." Vậy nên sau này, Thẩm Nghi Đình thật sự không đến. Bất quá, Lâm Vu vẫn muốn nói cho cô biết, núi Đông Lăng thật sự là một nơi rất xinh đẹp.

Lâm Vu đem chính bài tập toán học vở đưa tới mặt bàn Khương Hiểu, "Những chỗ trọng điểm tớ đều đánh dấu cho cậu rồi."

Khương Hiểu cảm kích ôm lấy cô, "Lâm Vu, cậu thật tốt quá đi." Cô nàng này học không bằng Lâm Vu nhưng thành tích cũng không quá kém

Tôn Dương ở phía sau nghe được, "Lâm Vu, có thể cho tớ mượn vở được không, gần tan học sẽ trả cậu."

Lâm Vu gật gù đầu. Cô xưa nay đối với việc cho người khác mượn vở mình sẽ không giấu, lúc học sơ trung, các bạn cùng lớp rất thích hỏi mượn vở của cô.

"Cảm ơn."

Tôn Dương cảm qua vở, cẩn thận từng li từng tí lật ra. "Chữ của cậu thật dễ nhìn." Tàn Hành liếc qua, trên trang giấy có nét mực màu đen cùng mực màu đỏ lẫn lộn với nhau, chỗ khó liếc qua thấy ngay.

Tôn Dương gật đầu, "Lâm Vu, cậu quá lợi hại."

Tàn Hành: "Đúng vậy a, đều có thể đi dạy phụ giáo viên rồi."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu quay đầu, "Vây được a. Về sau ai mượn sách vở của Lâm Vu, phải trả tiền."

Tôn Dương: "Khương Hiểu, cậu thật có óc kinh doanh, về sau nên học ngành kinh tế đi nhé."

Khương Hiểu lắc đầu, "Tớ muốn làm người đại diện của Lâm Vu thôi."

Lâm Vu thấy mấy người đều nhìn mình, gượng ép quay đầu, "Các cậu muốn mượn thì tốt."

Tàn Hành ung dung nói một câu, mi sắc không thay đổi, "Cái vở hóa học có thể cho tớ mượn một chút được không."

Tôn Dương kích động, "Cậu mà cũng phải mượn á?"

Tàn Hành nhú mày, "Ai chả muốn học tập từ người tài."

Lâm Vu trầm mặc một cái rồi chớp mắt, "Tôi còn có một vài chỗ chưa sửa, chờ chỉnh xong sẽ đưa cho cậu."

Tàn Hành tinh tế nhìn cô, làn da thật trắng là thật trắng, giống như không có lỗ chân lông vậy. "Được, tôi chờ cậu." Cuối cùng vào giờ ra chơi, Khương Hiểu đi rửa tay. Lâm Vu một mình ngồi tại bàn, sửa vài chỗ ở vở cho tốt, quay người nhẹ nhàng đặt nó ở mặt bàn của Tàn Hành.

Tàn Hành đang nghịch điện thoại, nhìn cô một cái. "Cuối tuần sẽ trả cho cậu."

Lâm Vu trầm mặc chỉ chốc lát, "Tôi là dân tộc thiểu số."

Tàn Hành vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không biết làm sao đột nhiên cô lại thốt ra này. Hắn để điện thoại di động xuống, nhìn cô, "Dân tộc nào cơ?"

Lâm Vu: "... Miêu tộc."

Tàn Hành: "Cho nên cậu là gian lận?"

Lâm Vu thần sắc trong nháy mắt biến đổi, nàng tinh táo mấy giây, nháy mắt mấy cái mới bình tĩnh trở lại. "Tôi sẽ không." Nói cô chớp mắt một cái, sắc mặt nghiêm túc, "Dân tộc thiểu số cũng có chính sách dành cho học sinh, tôi thi cấp ba được cộng điểm thêm năm phần."

Tàn Hành nhéo nhéo lông mày. "Kỳ thật điểm của tôi cũng không có cao hơn cậu mấy đâu." Tàn Hành mặt mày di chuyển, ánh mắt nhìn cô mấy giây, nguyên lai là cô có ý tứ này. Cô cho là hắn quan tâm việc cô được cộng thêm cái năm phần kia, hắn cười, "Bạn học Lâm Vu, chớ nhụt chí, về sau còn có rất nhiều đợt thi đang chờ chúng ta mà."

Lâm Vu nhìn qua hắn, nhất thời khó nói lên lời. Cô xem thành tích xếp hạng thi cấp 3, cô cùng Tàn Hành ở chung 1 danh sách. Hai người có điểm số đều không cách biệt nhiều, tổng điểm Tàn Hành cao hơn cô một chút. Sau khi tan học, Khuất Thần đã sớm thu dọn sách vở cất vào cặp, hiện đang chờ Tàn Hành.

Tàn Hành hứng hờ hướng mắt nhìn rồi cất mấy cuốn sách trên bàn. Khuất Thần mắt sáng quắc, "Sao ông lại cầm vở của Lâm Vu?"

Tàn Hành lập tức cầm lấy quyển sách cất đi. Khuất Thần: "Làm sao ấy nhỉ? Coi như bảo bối không bằng. Mà cũng không phải là thư tình? Vây cuối cùng là cậu muốn làm gì?"

Tàn Hành: "Lấy thừa bù thiếu."

Khuất Thần: "Dừng lại đề! Quen nhau từ lúc còi trường quần tã, chưa bao giờ mà ông không cho tôi xem một quyển vở cả."

Tần Hành một tay khoác balo, thành thạo đi ra ngoài. Dần dần trong lớp học mọi người đều về hết, thứ sáu tan học, tất cả mọi người như đang chạy đua với thời gian vậy. Lâm Vu nhìn thoáng qua chỗ Thẩm Nghi Đình ngồi, thấy cô đã cùng bạn học đi ra về.

Cô cùng Khương Hiểu đi lấy xe đạp. Khương Hiểu hỏi: "Cho nên chỉ có những lúc được nghỉ nhiều ngày cậu mới có thể về nhà?"

Lâm Vu gật gù đầu. "Vậy sau này mỗi tuần cậu đều phải đi với cái ông chú này sao?"

"Có thể sẽ không thường xuyên." Cô cũng không muốn đi quấy rầy Thẩm gia, thế nhưng là lại không tốt cự tuyệt. "Về sau cuối tuần chúng ta có thể cùng nhau học nhóm a, tớ đối với Tần thành cũng không quá quen ai hết. Chúng ta vừa vặn có thể cùng nhau đi chơi."

Lâm Vu trầm mặc, "Khương Hiểu à, tớ hiện tại còn không thể ra ngoài đi chơi được."

Khương Hiểu gãi gãi đầu, "Thật xin lỗi, tớ quên."

Trường học trợ cấp cho Lâm Vu, cho cô một phần nhỏ tiêu vào tiền ăn cơm, tiền còn lại còn muốn mua tài liệu học bài, mua đồ dùng học tập. Cô còn muốn tích lũy một chút tiền tiết kiệm để dùng lúc đi đường, không thể để mỗi lần đều là người Thẩm gia đưa đi đón về được. Trong nhà sinh hoạt hiện tại dựa vào trợ cấp của nhà nước, mẹ cho cô tiền, đều phải tiết kiệm từng xu.

Lâm Vu hô một hơi, "Chờ chúng ta trưởng thành kiếm được việc làm, kiếm được tiền, chúng ta sẽ cùng nhau đi chơi."

"Tốt thôi, một lời đã định." Tần Hành đem xe dắt ra vừa đúng lúc, liền thấy hai người này, hấn lái lên xe đi ngang qua bên cạnh, bên tai nhẹ nhàng lướt qua giọng nói của Lâm Vu: Tớ không biết lái xe.

Khương Hiểu: "Chờ có thời gian, tớ sẽ dạy cho cậu."

Lâm Vu cười đáp ứng. Tần Hành theo bản năng ấn phanh lại, học sinh giỏi không biết lái xe đạp? Hấn quay đầu trở lại, chỉ thấy khóe miệng Lâm Vu cười ậm ừ.

Khuất Thần đến bên cạnh hấn, "Nhìn cái gì đấy?"

Tần Hành thu ánh mắt của mình lại, "Không có gì." Xe đạp mới của hấn tính năng tốt, rất nhanh liền phóng đi thật xa.

Khuất Thần đuổi theo, "Thừa nhận đê, thừa nhận đê ông vừa nhìn Lâm Vu đúng không?"

Tần Hành không để ý tới hấn, tiếp tục phóng xe, bên tai là tiếng gió thổi vù vù. "Nè, cậu không phải là để ý con bé ấy chứ?"

"Tớ nghe nói, cậu ấy là học sinh nghèo."

Tần Hành quét mắt nhìn hấn một cái. "Ai nha, tớ cũng không có giỏi nghe ngóng. Cô ấy là do Trương Cần lão sư giao giao tới, tớ vừa vặn tới phòng làm việc thì nghe được."

Tần Hành lạnh lạnh ném cho hấn một câu, "Ai cần cậu lo bao đồng nhiều như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

[Dịch: melbournje]

*****

Tần Hành với Lâm Vu người ngồi trước người ngồi sau, làm sao lại nhận không thấy một vài chuyện. Mặc dù trường học đã quy định, tại trường học đều phải mặc đồng phục. Bình thường Lâm Vu mặc đồng phục nhìn không ra xấu ở chỗ nào, nhưng có thể trong khoảng thời gian này, trên chân cô đổi đi đổi lại cũng chỉ có hai đôi giày vài hơi cũ.

Khuất Thần tiếp tục ồn ào: "Bất quá, Lâm Vu vẫn rất xinh đẹp. Mới một tuần học, các nam sinh trong ban đều đến để nghe ngóng. Nhưng mà cậu yên tâm, phù sa không lưu ruộng người ngoài, hoa khô của lớp chúng ta, tự khắc chúng ta phải bảo vệ."

Tần Hành: "Cái gì mà hoa khô của lớp cơ?"

Khuất Thần: "Lâm Vu ấy, vừa mới bầu chọn xong."

Tần Hành: "Ai chọn cơ?"

Khuất Thần: "Mấy nam sinh chúng ta tự bỏ phiếu ra để bầu. Lâm Vu có số phiếu nhiều nhất, nhưng mà tôi bầu Đình Đình."

Tần Hành liếc nhìn Khuất Thần, lạnh lùng nói, "Các cậu thật là rồi hoi."

Khuất Thần cười hắc hắc: "Yên tâm, không chỉ có nam sinh bầu thôi đâu, có mấy nữ sinh cũng nặc danh rồi bỏ phiếu chọn cậu đấy."

Tần Hành: "Tránh ra chỗ khác."

Sao cứ có cảm giác bởi vì cái mặt hàng này mà hần mới gặp tai họa ấy. Khuất Thần đưa tay trái sờ lên kiểu tóc của mình, trước khi vào học vừa bị cha hần ép cắt ngắn, hiện tại còn lưu lại mỗi một vòng vàng. Mỗi ngày vào thời điểm luyện tập, hần luôn là bắt mắt nhất.

"Tần Hành, giữa Đình Đình cùng Lâm Vu cậu sẽ chọn ai?"

Tần Hành nghĩ nghĩ, Lâm Vu có gương mặt với dáng dấp kia cũng không tệ đi. Hần lạnh như băng ném hai chữ, "Xin phép bỏ quyền."

Còn một giao lộ, Tần Hành liền muốn về nhà. Xe đạp rẽ ngoặt, hần đột nhiên để lại phanh lại, "Cậu bảo đến thăm nhà cái người nào ở ban?"

Khuất Thần: "Gi cơ?"

Hần chậm nửa nhịp, "Cậu cũng biết đấy, cùng trường với chúng ta, Tôn Sơ Văn."

Hần khẽ hừ một tiếng, "Tớ cũng đến."

Lâm Vu cùng Khương Hiểu tạm biệt nhau, cô đi vào đường cái đối diện. Xe của Thẩm gia đã đợi được mười phút. Anh em Thẩm gia đều đang ở trên xe. Lâm Vu lên xe, "Thật xin lỗi, để mọi người phải chờ lâu."

Cô hướng phía Thẩm Nghi Đình gật gù đầu, lại chào Thẩm Nghi Hành một tiếng.

Thẩm Nghi Hành mở miệng, "Không có việc gì hết. Đã quen ở trường chưa?"

"Rất tốt ạ."

Từ sau khi học ở nhất trung thì cuộc sống sinh hoạt của cô tốt hơn trước nhiều lắm.

"Anh nghe Đình Đình nói em được làm đại diện học sinh giỏi hóa."

"Là do chủ nhiệm lớp chọn."

"Nhất trung ngọ hổ tàng long, em có thể được chọn là vì em có năng lực." Thẩm Nghi Hành biết Lâm Vu rất thông minh, trong 3 năm học ở nhất trung này, cô sẽ càng ngày càng tiến bộ.

"Bình thường có việc gì cần cứ tìm anh hoặc Đình Đình nhé."

"Em biết."

"Đình Đình cũng thế, Lâm Vu học giỏi, nếu em có vấn đề gì cứ tìm Lâm Vu mà hỏi."

Thẩm Nghi Đình ngọt ngào nói, "Anh trai à, anh cứ yên tâm đi."

Lâm Vu: "Về sau cậu có cái gì không hiểu, đợi giữa trưa tôi có thể giảng cho cậu."

Học sinh học ở trường giữa trưa có thể về kí túc xá để nghỉ ngơi, còn có một số học sinh giữa trưa thì ở ngay tại lớp để tự học.

Thẩm Nghi Đình gật đầu một cái. "Tôi đi mua một số sách tham khảo, cũng định cho cậu mấy quyển, để lát nữa về đến nhà rồi đưa cho cậu."

Lâm Vu cảm kích nói: "Cảm ơn."

Thẩm Nghi Đình: "Không có gì đâu. Kỳ thật thì tôi cũng có chuyện muốn nhờ cậu."

"Chuyện gì?"

"Tôi muốn cùng cậu đổi chỗ, được chứ?" Lâm Vu sững sờ, cô cùng Khương Hiểu ngồi cùng bàn, khai giảng vừa xong, mới thích ứng lẫn nhau, không phải cô nguyện ý liền có thể, Khương Hiểu chắc cũng thế đi.

Thẩm Nghi Hành nói ra: "Đình Đình, lại nháo rồi. Đây cũng không hẳn là chuyện của riêng Lâm Vu, em cũng nên đi hỏi bạn cùng bàn của em ấy đã."

Thẩm Nghi Đình thở dài một tiếng, lúc trước cô làm sao lại không thể trực tiếp ngồi vào Tàn Hành chứ. Cô trầm giọng nói, "Em muốn ngồi cùng bàn với Tàn Hành ấy."

Thẩm Nghi Hành: "Bây giờ cũng không còn là trẻ mẫu giáo nữa đâu."

Thẩm Nghi Đình: "Thế nhưng Tàn Hành học tập tốt như vậy, em có cái gì không hiểu có thể trực tiếp hỏi cậu ấy."

Thẩm Nghi Hành tất nhiên biết tâm tư của em gái mình. "Thôi, em đừng làm khó Lâm Vu."

Hắn đôi mắt, "Lâm Vu em ngồi ở chỗ nào?"

"Bàn thứ hai từ dưới đếm lên."

"Vậy lên lớp nhìn bảng làm sao?"

"Em thấy được."

Đại khái là cô không có tiếp xúc với thiết bị điện tử nên thị lực đặc biệt tốt. Cô sống ở nông thôn lúc mỗi ngày đều đi bộ đến trường hai tiếng, vận động nhiều, mặc dù từ nhỏ không uống sữa nhưng cũng cao 1m64cm, mà hiện tại vẫn còn đang đi học, cô vẫn cao hơn Thẩm Nghi Đình một chút. Thẩm gia mấy năm trước chuyển biệt thự khu đông, ở đây phong cảnh ưu nhã, cây xanh râm mát, còn có một cái hồ phun nước to, có thể thấy được cá bơi qua bơi lại. Bà Thẩm hôm nay cũng về nhà sớm, cùng đi chuẩn bị một bàn đồ ăn. Ba đưa trẻ sau khi về nhà, trong nhà lập tức náo nhiệt hẳn lên.

"Lâm Vu gầy đi một chút rồi phải không? Ở trường học ăn không ngon à?"

Bà Thẩm hỏi cô đầy lo lắng.

"Com ở căn tin đồ ăn cũng rất ngon ạ, so với bữa ăn trước kia của con thì tốt hơn nhiều."

Cô nói thật.

"Đó chính là cuộc sống cấp ba đấy, quá cực khổ. Về sau cuối tuần cứ tới, đi làm nhiều đồ ăn cho con để bồi bổ thân thể nhé."

Lâm Vu cười không nói gì.

Ban đêm, cô ngủ ở phòng cách vách phòng của Thẩm Nghi Đình, gian phòng này tựa như lều của công chúa trong câu chuyện cổ tích, đồ dùng trong nhà màu trắng, rèm cửa viền ren, còn có bàn trang điểm xinh xinh đẹp đẹp nữa. Cô nháy nháy mắt, đi đến một bên trước bàn sách, lấy bài tập ra. Trong hai ngày ở Thẩm gia, có đôi khi cô sẽ giúp đỡ giúp việc đi hái đồ ăn, đây đều là việc mà cô làm đã quen. Ngày thứ hai, bà Thẩm sau khi thấy thì không cho cô làm nữa, mới mang cô đi vào phòng ăn.

"Lúc đầu dự định cho con cùng Đình Đình đi ra ngoài chơi, mà cái con bé cái quen thói, bây giờ vẫn còn đang ngủ, lúc khác có thời gian sẽ đi sau. Ta nghe nói con ở trường học thích ứng được, không tệ lắm."

Bà Thẩm uống một ngụm trà.

"Dì à, trường học rất tốt."

"Thiếu cái gì thì nói với chúng ta, mẹ con ở quê không chăm sóc con được, lẽ ra chúng ta phải chiều cổ con nhiều hơn. Dù sao thì con vẫn chỉ là một đứa bé mà thôi."

Lâm Vu mím khóe miệng.

"Đừng để gánh nặng gì trong lòng, nếu không phải mẹ con cứu Đình Đình từ tay bọn buôn người thì bây giờ chẳng biết nhà chúng ta biến thành cái dạng gì rồi. Đương nhiên là chúng ta phải đối tốt với con, vì con là một đứa trẻ ngoan."

Bà Thẩm trêu mếu xoa xoa tóc của cô, Lâm Vu rất xinh, mặt mày bây giờ còn chưa có dây thi hết, tương lai nhất định xinh đẹp giống mẹ. Mẹ của Lâm Vu là Lâm Sam, khi Lâm Vu mới sinh ra chưa được bao lâu thì cha cô qua đời, Lâm Sam vì thương tâm quá mức nên mang theo con đi vào Tàn thành nam bộ, sống ở một tiểu thôn vắng vẻ.

Lâm Vu ở Thẩm gia chờ hai ngày trôi qua, đến cuối tuần lúc buổi chiều Thẩm gia lái xe đưa cô đến trường học. Thẩm Nghi Đình đưa cô mấy quyển sách tham khảo, đều là do lão sư có tiếng biên soạn. Mà bà Thẩm lại đưa cho cô một túi đồ ăn lớn. Người Thẩm gia đối với cô tốt như vậy, nhưng chẳng hiểu sao trong nội tâm cô lại sinh ra áp lực. Mẹ cô từ nhỏ đã dạy rằng không được dựa dẫm vào người khác quá nhiều, không được tham luyến ân huệ với người khác. Ký túc xá hiện tại chỉ có một mình Trần Đồng, cô gái này cũng là từ dưới ngoại ô huyện thi lên nhất trung, một tháng mới về nhà một lần.

"Mấy cậu ấy đều ra ngoài, vẫn chưa về."

Lâm Vu đem đồ đạc cất đi kĩ lưỡng.

Trần Đồng làm mặt hâm mộ, "Nhiều đồ ăn thật đấy."

Đúng thật, không chỉ nhiều mà còn rất đắt. Riêng này một hộp cherry đã hơn hai trăm. Lâm Vu nhìn giá mà mặt khiếp sợ. Ở núi Đông Lăng mỗi khi mùa hè đến, trên cây đều sẽ xuất hiện mấy quả màu đỏ, người trong thôn đều gọi cái đó là quả anh đào. Khi bọn học sinh bọn cô đi học về thường hay hái trên cây xuống mấy quả, vừa đi vừa ăn, mà kỳ thật quả này hương vị cũng không ngon, chát chát, thế nhưng khi nhớ lại thì thật đáng hoài niệm.

Trần Đồng: "Gia đình cậu đối với cậu thật tốt."

Lâm Vu không đáp lại, "Cậu định đi lên lớp rồi tự học sao?"

Trần Đồng gật đầu, "Đi chứ. Hôm nay lúc đầu tớ dự định đi mua mấy quyển sách bài tập, nhưng đi tiệm sách nhìn một chút thì giá quá cao mà lại còn không có chiết khấu."

Trước đó Lâm Vu cũng nhìn qua, một bản giáo phụ đều bốn mươi năm mươi, cô căn bản là mua không nổi.

Đầu tháng chín, thời tiết ban ngày của Tần Thành vẫn khô hanh như cũ nhưng mà đến tối sẽ dịu đi một chút.

Hai người cầm áo khoác đồng phục đi đến phòng học.

Trần Đồng: "Nghe nói cuối tháng sẽ có một kì thi sát hạch."

Lâm Vu: "Là trường bạn nói như vậy."

Trần Đồng: "Lâm Vu, cậu có cảm giác là có lắm người học cái gì cũng dễ dàng, tan học thường hay chơi mà kết quả học tập thành tích vẫn tốt không?"

Ánh nắng chiều rải khắp nơi. Hai người đi đường ngay gần sân bóng rổ của trường, một đám thiếu niên đang chơi bóng.

Lâm Vu đột nhiên mở miệng: "Không phải đâu. Chúng ta ở trường có thời gian tự học, bọn họ thì có người tại trường luyện thi, có người lại có gia sư tại nhà."

Bọn họ không phải là không cố gắng mà là chúng ta không nhìn thấy.

Trần Đồng ngạc nhiên, cô làm gì ngốc như vậy đâu. Lâm Vu nhìn trong đám người kia bỗng thấy một thân ảnh quen thuộc, Tần Hành thuần thục dẫn bóng, còn chỉ huy đồng đội, hất tung người nhảy lên một cái, bóng vũng vàng quăng vào trong vòng rổ.

Chung quanh nam nữ đều chụp lên tay đến, từng tiếng vang lên liên tiếp.

"Tần Hành thật là lợi hại a, học giỏi, đáng đáp lại soái nữa." Trần Đồng nói.

Lâm Vu nhẹ nhàng mở miệng, "Đi."

Tần Hành cùng đồng đội thắng, hất ngửa đầu tu nước ừng ực, mồ hôi ở thái dương từng giọt một giọt một chảy xuống.

Khuất Thần vỗ vỗ vai của hắn, "Hai tháng nghỉ không chơi bóng mà cũng tệ lắm nha."

Tần Hành uống sạch chai nước, tiện tay vứt vỏ vào trong thùng rác. "Tớ vào trong lớp một tí đây."

"Không phải cậu nói muốn về tự học buổi tối à?"

"Lấy đồ, cậu đi trước đi, đừng chờ tớ."

Khuất Thần khoát khoát tay, "Ngày mai gặp."

Tần Hành đi vào phòng học bằng cửa sau, Lâm Vu đang ngồi tại chỗ ngồi của mình. Hắn ngồi tại chỗ mười phút, cô tựa hồ cũng không để ý là có người vào. Lâm Vu đang làm bài mà lão sư dạy hóa học vừa giao cho cô vào thứ sáu, độ khó vượt xa nội dung trong sách giáo khoa. Đợi cô giải nốt xong câu hỏi cuối cùng, thân thể cô dựa về đằng sau, nhẹ nhàng buông lỏng chính mình.

Tần Hành thị lực tốt, thấy rõ cô đang làm đề. Chỉ là học sinh giỏi đều không có phát giác được chỗ ngồi phía sau mình có người đến sao? Hắn đưa tay gạt gạt bàn của mình. Lâm Vu gạt mình, cái tóc đuôi ngựa hất lên, xẹt qua mặt Tần Hành. Tần Hành ngửi thấy cái mùi thơm nhàn nhạt của dầu gội đầu.

Lâm Vu quay đầu, nhìn hắn một chút. Tần Hành đưa tay lau lau mặt mình, "Cậu có khăn tay không?"

Lâm Vu: "..."

Cô tiện tay mò khăn giấy để trong cặp ra, rút mấy tờ giấy rồi đưa cho hắn. Tần Hành xoa xoa mồ hôi trên mặt, đột nhiên cảm giác trên mặt có đồ vật gì. Hắn theo thói quen sờ soạng một chút thì thấy được một tờ giấy mỏng mỏng.

"Lâm Vu, tờ giấy này là gì vậy?" Lâm Vu lấy từ túi khăn giấy ra, tỉnh té nhìn các chữ được in trên tờ giấy, sắc mặt càng ngày càng đỏ.

Tần Hành nghiêng thân mình hướng về phía trước, lại nhìn thấy tờ giấy ghi "Tránh thai, phá thai mời tới bệnh viện XX." Nhìn hàng chữ kia một lúc, khoe miệng của hắn chậm rãi nhếch lên, "Tờ giấy cậu lấy đâu ra đây?"

Lâm Vu cắn cắn khoe môi, "Tôi qua khi trở về, ở cổng trường học có người phát tờ rơi đưa cho tôi." Lúc ấy cô vội vã về ký túc xá cũng không để ý mấy liền nhận lấy rồi tiện tay nhét vào trong cặp luôn.

Tần Hành à một tiếng.

Lâm Vu: "..."

*****

Lời tác giả:

Tần Hành: Về sau người lạ đưa đồ, không nên tùy tiện nhận lấy nha.

Lâm Vu...

A, cậu cũng quan hoài nhiều rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

[Dịch: melbournje]

*****

Lâm Vu tâm sinh lý phát triển kém hơn các bạn cùng lứa chút xíu, lại là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, đã vậy còn là trước mặt bạn nam học cùng lớp, sắc mặt cô càng lúc càng xấu hổ, cuối cùng mới bình tĩnh lại. Cô không nói lời gì, quay đầu tiếp tục làm bài tập.

Tần Hành chà xát mặt, đem khăn giấy lau mặt sạch sẽ.

Trong nhất thời, phòng học yên tĩnh. Hẳn dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn bóng lưng Lâm Vu. Hôm nay là cuối tuần, cô không mặc đồng phục, mà vẫn như cũ mặc áo ngắn tay cùng quần bò.

Hắn lấy chân của mình đá đá vào ghế bên trên, "Hóa học câu thứ 2 đếm ngược lên đáp án là gì?"

Lâm Vu nhéo nhéo mũi, "..."

Cô lấy sách bài tập ra, lật lật vài tờ, xoay người đưa cho hắn lần nữa.

Tần Hành tự nhiên cảm cô đang kiểm chế bức bối, không nói chuyện cùng hắn nữa.

Thật buồn cười, hỏi mượn cô bài tập, mượn sách chơi chơi vậy mà cô đều cho mượn. Hắn xem hết trình tự giải bài tập kia, khép vở lại, nhưng mà không có lập tức trả lại cho cô, ánh mắt rơi vào nhãn vở ở trên quyển vở, trên đó có một chữ viết tinh tế thanh tú.

Lâm Vu.

Hắn lục lọi trong ký ức của mình, không có chút ấn tượng nào với cái tên này. Người phía sau không có động tĩnh. Tần Hành xuất hiện phía sau cũng là ngoài ý muốn, bất quá với Lâm Vu cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, trong không khí tựa hồ cũng xen lẫn một chút mùi mồ hôi. Hương vị nam tính của tuổi trẻ để cho người ta tự nhiên phải mặt đỏ tim run. Cô cúi đầu, tóc đuôi ngựa rũ xuống tai trái.

Trong phòng học từng tiếng từng tiếng lật sách xào xạc.

Tần Hành đại vương từ ngời dung dung ở đằng kia, cùng toàn bộ hoàn cảnh này có vẻ hơi không hợp nhau cho lắm. Hắn lẳng lặng mà nhìn cô, đột nhiên phát hiện một chuyện thú vị.

Tai phải của Lâm Vu có bấm lỗ tai, trường học quản học sinh rất nghiêm, bấm lỗ tai là tuyệt đối không cho phép.

Ồ, mà cô là thiếu nữ ở Miêu tộc mà, tự nhiên sẽ có điểm khác biệt thôi.

Tần Hành bấu môi, tay mò đến gần kéo rút ra cái tai nghe, kết quả lấy ra mấy phong thư, còn có mấy cái hộp màu hồng.

Hắn nhú nhú mày, lúc đứng dậy, cái ghế trên mặt đất đổ gây ra tiếng vang chói tai. Mọi người ở hàng trước nghe thấy nên quay đầu lại, từ nhú mày lại biến thành vẻ kinh ngạc.

"Trạng nguyên" cùng bảng nhân đều đến đây tự học!

Thứ hai có lớp Anh ngữ, Đào Mạn phân tích xong vài điểm, để mọi người phân chia nhóm trước sau, 2 bàn 4 người luyện tập.

Khương Hiểu cùng Lâm Vu quay người, ghép nhóm với Tần Hành cùng Tôn Dương.

Tôn Dương cướp lời nói: "Tớ chọn A."

A có thoại ít nhất, cũng dễ nhớ kỹ nhất.

Khương Hiểu bưng lấy sách, nhỏ giọng dò hỏi: "Tớ không có chuẩn bị bài, tớ chọn D nhé?" Hai người cùng nhau nhìn Lâm Vu và Tần Hành.

Phát âm của Lâm Vu là một nhược điểm cực kỳ lớn, giáo viên ở nông thôn trình độ có hạn, việc cô học Anh ngữ đã phải bỏ ra rất nhiều thời gian, phát âm được đại khái chỉ được 70%.

Tần Hành: "Tớ chọn B."

Hắn nhìn về phía Lâm Vu, "Có vấn đề gì không?"

Lâm Vu không có ý kiến. B là người có thoại nhiều nhất.

Tần Hành: "Vậy bắt đầu đi."

Tôn Dương: Do you like traveling?

Khương Hiểu: Sure! I really like it! Travel can widen our knowledge of geography.

Tần Hành: Travel is the best way of pastime. We can enjoy eating various foods and seeing beautiful sceneries.

Lâm Vu: What is your choice? By oneself or traveling in a group organized by travel agencies?

Tần Hành: I prefer by myself. For the single traveler. For the single traveler, the greatest advantage is freedom.

Tôn Dương: You are so brave....

Sau năm sáu phút đối thoại, mọi người rất nhanh liền nhớ kỹ, bất quá lần này phát âm ở các trình độ khác nhau, thấy rõ ràng. Bình thường làm bài là một chuyện, mở miệng ra nói lại là một chuyện khác.

Lâm Vu phát hiện, ngữ điệu của Tần Hành chuẩn âm, cùng với người nước ngoài không có mấy khác biệt vậy, cô còn tưởng rằng mình đang nói chuyện với người nước ngoài cơ.

Tần Hành: "Cứ như vậy đi. Mọi người đem câu của mình nhớ thật kỹ, nhớ ngữ pháp đừng sai nhé."

Tôn Dương: "Chưa chắc là đến nhóm chúng ta mà."

Tần Hành nhìn thoáng qua Lâm Vu.

Lâm Vu: "Tôi làm sai gì à?"

Tần Hành: "Đáng đáp của tôi rất đáng sợ sao?"

Ba người khiếp sợ mà nhìn hắn.

Tần Hành: "Bối cảnh trong cuộc đối thoại như vậy mà cậu cũng không nhìn tôi một chút, như vậy chúng ta làm sao mà phối hợp?"

Lâm Vu ngậm thật chặt khóa miệng, cặp mắt kia thanh lãnh cô tịch. Hắn trước sau vẫn bá đạo như vậy. Có hắn ở đây, hắn mãi mãi cũng là "lão đại", không có thay đổi. Hết lần này tới lần khác bắt lỗi nhưng hắn nói không có sai, cô chính là nguyên nhân.

Trông mắt Khương Hiểu đảo tới đảo lui giữa 2 người, "Chúng ta vẫn là bạn học mới, về sau cố gắng rèn luyện nhiều dần dần sẽ tốt lên thôi..."

Tần Hành liếc qua Lâm Vu.

Khương Hiểu nhìn một, "Tần Hành, làm sao mà tiếng anh của cậu lại tốt như vậy?"

Lâm Vu cũng tò mò, ánh mắt không để lại dấu vết mà nhìn hẩn.

Tần Hành nói: "Hồi tớ còn học mẫu giáo, mẹ tớ đăng ký ngay trên mạng cho tớ 1 khóa học, mỗi tuần cũng sẽ cùng người nước ngoài luyện tập giao tiếp."

Khương Hiểu thờ dãi một hơi, "Hồi cậu học nhà trẻ đã vất vả như vậy rồi sao, còn tớ hồi đấy thì ngày nào cũng chơi."

Lâm Vu đẩy mắt lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất, mới mẫu giải đã học tiếng anh, khó trách phát âm lại tốt như vậy.

Đào lão sư vỗ vỗ tay, "Chuẩn bị xong chưa? Tôi sẽ mời hai nhóm đi lên làm làm mẫu."

Bà nhìn lướt qua phía dưới, "Nhóm của Thẩm Nghi Đình."

Thẩm Nghi Đình là học sinh đại diện lớp Anh ngữ, từ vừa thốt ra khỏi miệng đã khiến các bạn học khâm phục.

Lâm Vu nhìn lướt qua trên bục giảng, hơi nheo mắt. Thẩm Nghi Đình không chỉ có phát âm tốt, lại còn rất tự nhiên qua các hành động, điểm này rất đáng khen.

Đào lão sư nhẹ gật đầu, "Rất tốt. Bốn người phối hợp rất tốt, không có ai phạm sai lầm, mà phát âm của Thẩm Nghi Đình rất thuần khiết."

Thẩm Nghi Đình từ hồi tiểu học đã bắt đầu tham gia mấy cuộc thi tiếng Anh, đã từng đạt giải phát âm tốt nhất, cái bài tập phát âm nhỏ hôm nay đối với cô là không đáng kể chút nào.

"Nhóm kế tiếp."

Đào lão sư nhìn một lần quanh lớp, nói: "Lâm Vu -- "

Thời khắc đó, Lâm Vu đứng dậy, ba người kia cũng tự giác đứng lên.

Tôn Dương còn lẩm bầm một câu, "Chúng ta phải đi! Đèn thật lại còn bị gọi lên!"

Có nhóm đầu tiên đã đọc bài, nhóm thứ hai biểu hiện hơi có vẻ bình thường. Ngoại trừ Tần Hành, ba người khác mặc dù đều có thể đọc, bắt quá phát âm vẫn thiếu sót một chút, nhất là Lâm Vu.

Đào lão sư nói: "Ngữ pháp đều không có gì sai, cần luyện tập thêm phát âm. Có thể trong các cô cậu có người cảm thấy luyện phát âm là tốn thời gian, còn tôi lại không thấy như thế. Học Anh ngữ không chỉ là để thi cử, nếu bây giờ các em còn có phát âm tốt nữa thì sẽ trợ giúp cho việc học tập sau này."

Lâm Vu lẳng lặng nhìn bảng đen, phát âm tiếng Anh không tốt, cô cũng không cảm thấy có cái gì mất mặt. Mỗi người đều có điểm xuất phát không đồng dạng, chỉ là cô không biết làm sao mới có thể luyện phát âm tốt đây.

Vào giờ nghỉ ngơi giữa tiết, Lâm Vu ngồi chỉnh bài tập, Khương Hiểu ngoẹo đầu, lại gần hỏi nhỏ giọng nói: "Lâm Vu, cậu thích Tần Hành à?"

Lâm Vu sững sờ, "Không có."

Khương Hiểu: "Thế nhưng tớ cứ có cảm cậu đối với cậu ấy cứ là lạ."

"Có à?"

"Cậu không phát hiện đấy thôi, mỗi lần cậu có việc cần nhờ đều chỉ nhờ Tôn Dương."

Lâm Vu: "..."

"Cậu chưa từng chủ động nói chuyện với Tần Hành, như cái lúc vừa nãy ý, giữa hai người một điểm thích ứng cũng không có."

Lâm Vu: "Khả năng là tớ không có thích ứng đi."

Khương Hiểu: "Cậu không cần thẹn thùng, Tần Hành lớn lên so với mấy đứa con trai khác đúng là đẹp hơn một chút, nhìn nhiều sẽ thành quen thôi."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu: "Đi thôi, đi học thể dục."

Đến cao trung, khóa thể dục thật sự rất xa xỉ. Nam sinh đã sớm chạy đến sân bóng chơi bóng, nữ sinh túm năm tụm ba ngồi trên bãi cỏ nghỉ ngơi. Lâm Vu chạy bộ dọc ở trên thao trường. Lúc sơ trung trường cũng cô có sân thể thao, chỉ là xếp thành từ những cục đá thôi. Cô rất thích thao trường của nhất trung, nhựa plastic trên đường băng dẫm lên mềm mềm, như tâm trạng đang căng cứng cũng thả lỏng mấy phần.

Khai giảng hơn nửa tháng, các nữ sinh đã tìm được mấy người bạn rồi chia theo bè nhóm, mọi người ngồi cùng một chỗ nói không hết chủ đề.

"Thắm Nghi Đình, cậu cùng Tần Hành học chung nhiều năm rồi à?"

"Hồi sơ trung học chung một lớp."

"Nghe nói, cậu ấy hồi sơ trung nhận được rất nhiều thư tình?"

"Đúng vậy đấy."

"Vậy cậu ấy có thích ai không?" Thắm Nghi Đình hí hóp mắt, nhìn qua thao trường, lác đác.

"Đầu tuần lúc tới trực nhật phát hiện trong ngăn kéo bàn học của cậu ấy có thư tình với hộp quà."

Thắm Nghi Đình im lặng, ánh mắt lại liếc về Lâm Vu, một mình cô đã chạy ba vòng.

"Thế lực Lâm Vu thật tốt."

"Đương nhiên, nhà cậu ấy ở trên núi, nghe nói đi học phải trèo đèo lội suối."

"A! Khó cực như vậy sao!"

...

Lâm Vu chạy hơn mười phút, cũng không cảm thấy mệt mỏi, chuyện này đối với cô là chuyện nhỏ mà thôi. Cô đi rửa mặt, trên đường trở về, gặp phải Thắm Nghi Đình.

Thắm Nghi Đình đi tới, "Học thể dục à?"

Lâm Vu dùng tay lau lau nước trên mặt, giờ phút này có mấy phần chật vật.

Thắm Nghi Đình nở nụ cười, trùng hợp trong túi còn có nửa túi khăn giấy, liền đưa cho cô.

"Lau mặt đi này."

Lâm Vu rút ra một hai tờ, "Cảm ơn anh."

"Đúng rồi, có cái này cho em." Hắn từ trong túi xuất ra một cái túi đen

"Cái gì đây?"

"mp3, có thể dùng để nghe, luyện âm. Trong này cũng có từ điển Anh - Hán."

Lâm Vu thanh âm nhẹ đi mấy phần, "Cái này rất đắt à?"

"Không đắt, thao tác rất đơn giản, em xem hướng dẫn sử dụng một chút liền biết dùng thôi."

"Cảm ơn anh." Lâm Vu nắm vuốt cái túi, lòng bàn tay nặng trĩu.

Thắm Nghi Đình ôn hòa cười một tiếng, "Cũng là anh quên."

Hôm nào vẫn là cần mua cho cô một cái điện thoại di động để tiện liên lạc.

"Anh đi đây."

Lâm Vu yên lặng đứng ở đằng kia, đưa mắt nhìn thân ảnh của hắn. Cách đó không xa, Khuất Thần cùng Tần Hành mua nước từ canteen trở về, hai người đều thấy được một màn này.

Khuất Thần: "Tớ không nhìn lầm chứ. Lâm Vu cùng Thắm Nghi Đình có quen sao?"

Tần Hành như suy nghĩ điều gì.

Khuất Thần: "Hai người bọn họ quan hệ như thế nào đây?"

Tần Hành: "Làm sao tôi biết được."

Khuất Thần: "Cậu không biết á?"

"Ngồi sau Lâm Vu hơn nửa tháng, cậu không quan tâm bạn học của mình như vậy sao? Đã thế lại còn là mỹ nữ."

Tần Hành hừ một tiếng, "Đi mà hỏi."

Khuất Thần: "Là tôi đang quấy rối ông đấy à?"

Nhưng mà Khuất Thần không biết, cái mỹ nữ kia căn bản không để ý tới bạn hần.

Sau này, Lâm Vu bắt đầu dùng cái máy mp3 mà Thẩm Nghi Hành đưa cho để học tiếng Anh, mỗi ngày cô sẽ tìm nơi hẻo lánh để đọc. Phát âm mặc dù không phải một hai lần là khá lên được ngay, bất quá cô rất cuộc cùng hiểu vì sao mà chú Thẩm đi Thẩm, còn có Hách chủ nhiệm lúc trước đều khuyên nàng đến học ở Tản Thành. Nơi này với nông thôn hoàn toàn khác biệt.

Thời gian trôi qua, Lâm Vu đã ở Tản Trung được 1 tháng, đồng thời được đón quốc khánh nên có 7 ngày nghỉ. Cô chuẩn bị về nhà, người Thẩm gia đưa cô trở về, cô cự tuyệt không được.

Vào tháng 9 khi đang học tiết cuối, giáo viên địa lý giảng xong bài liền báo tan học. Trong phòng học trong nháy mắt liền vang lên tiếng nói. Lâm Vu thu cặp sách, chọn lấy mấy quyển sách chuẩn bị đi về nhà.

Khương Hiểu kinh ngạc hỏi: "Cậu đọc nhiều sách như vậy sao?"

Lâm Vu: "Học trường năm hai, năm ba đem sách cho tớ mượn, tớ muốn mau chóng xem hết."

Quốc khánh xong, cô muốn tham gia khóa Hóa học thi đua, về sau mỗi tuần đều muốn bớt thời gian cùng học trường học tỷ giúp nhau học tập.

Khương Hiểu nhìn trong mắt Lâm Vu thấy có bao nhiêu cố gắng "Thế nhưng nhiều sách như vậy, cậu đeo trên lưng đi rất nặng đấy."

Lâm Vu cười: "Trước kia đi học tớ cũng đeo trên lưng rất nhiều đồ vật mà, có đôi khi tại sẽ hái rau dại, còn có hoa quả trên cây nữa."

Khương Hiểu yên lặng lại cầm hai quyển sách để vào trong cặp.

Phía sau truyền đến tiếng nói của Tôn Dương: "Tớ không mang theo sách, ngày mai nhà tớ sẽ lái xe đi Hàng châu."

Khương Hiểu: "Đi Tây Hồ sao?"

Tôn Dương: "Mẹ tớ định đi theo lộ tuyến, Tây Hồ đến Ô trấn."

Tần Hành: "Mẹ cậu thật dũng cảm đấy."

Khương Hiểu nhìn xem Tôn Dương, "Kỳ thật tớ cảm thấy Tần Hành nói cũng không sai."

Tôn Dương nhìn hướng Lâm Vu, "Bây giờ thời tiết lạnh đậm, chạng vạng tối đi dạo Tây Hồ một chút hẳn là rất hài lòng. Tớ cảm thấy rất khá."

Lâm Vu gật gật đầu, cô chưa từng đi địa phương nào, nhưng cô biết câu nói "Bên trên có thiên đường, bên dưới có Tô Hàng", nhất định Tây Hồ hẳn là rất đẹp.

Tần Hành nhìn cô một cái, cười khề một tiếng, nụ cười kia không nói ra được là hương vị gì.

Hần quơ lấy cặp sách của mình rồi đi, bên trong chỉ có một cuốn Toán Học.

"Đi nhé, hẹn gặp lại."

Lâm Vu: "..."

Khuất Thần đợi Tần Hành nửa ngày ở cửa, "Vừa rồi mấy người các cậu nói cái gì đó?"

Tần Hành liếc qua đằng sau ba người kia, lại nhìn thấy Lâm Vu cái kia nhét sách muốn nổ cả cặp, quả thực khó có thể tưởng tượng, cô đeo cặp sách 20kg vừa đi vừa về mỗi ngày.

Khuất Thần làm mặt thần bí, "Tớ nghe được một bí mật."

"Bí mật gì?"

"Lâm Vu được Thẩm gia an bài đến trường học."

Tần Hành: "Hả?"

"Cậu có nhớ hồi nhỏ Đình Đình bị bắt cóc không?"

Tần Hành gật đầu một cái. Chuyện này lúc ấy náo thật lớn.

"Chuyện này thì liên quan gì tới chuyện của Lâm Vu?"

Khuất Thần nhú mày, "Là mẹ của Lâm Vu cứu được Đình Đình, Thẩm gia hình như là báo ân, đem Lâm Vu đến đây học."

Bước chân Tần Hành dừng lại, "Thẩm gia cứ như vậy mà báo ân sao?". Đôi giày trên chân Thẩm Nghi Đình kia bằng phí sinh hoạt tận một học kỳ của Lâm Vu đi.

*****

Hách chủ nhiệm: Thời trung học cấm chỉ hết thầy yêu sớm, nếu để cho tôi phát hiện ai yêu sớm, mời gia đình + bản kiểm điểm 3000 chữ!

Tần Hành: Hách chủ nhiệm, vậy nếu là thích một người thì sao?

Hách chủ nhiệm: Để trong lòng! Thi đại học xong hẵng nói. Mà trò thích ai?

Tần Hành: Vấn đề này xem ra phải để trong lòng hơi dài.

*****

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

(Dịch: melbournje)

*****

Đêm hôm đó, Lâm Vu mãi khoảng 10 giờ mới về đến nhà. Đường về nhà vừa nhỏ đã thế đèn còn chập chòn, hơn bốn giờ đi xe nhưng cô không thấy buồn ngủ.

Thẩm gia cứ một mực đòi lái xe đem cô đưa đến tận cửa nhà, trong lòng cô tràn đầy áy náy. Nghĩ đến lần tiếp theo, bất cứ thế nào cũng không thể làm phiền họ như vậy nữa.

Lâm Sam biết tối nay con gái sẽ trở về, một mực thức chờ đợi cô.

Trong thôn chỉ mở 1 chiếc đèn chính, Lâm Vu đi vào trong, vành mắt đột nhiên nóng lên. Cước bộ của cô dừng lại, khịt khịt cái mũi, "Mẹ với bà à, con về rồi đây."

Lâm Sam nghe thấy tiếng, từ bên trong chạy đến. Hai mẹ con lần đầu tách nhau lâu như vậy, mặc dù biết con mình vẫn có thể tự chăm sóc mình tốt nhưng bà vẫn là rất lo lắng.

"A Vu -- "

Lâm Vu nhếch miệng, hiện lên một nụ cười xuất phát từ nội tâm, "Mẹ, con rất khỏe."

Lâm Sam đi lấy cặp sách của nàng, "Làm sao mà nặng như vậy?"

Lâm Vu: "Để con mang vào cho."

Cô không nỡ để mẹ mình mệt mỏi. Hai mẹ con cùng đi vào trong nhà.

Lâm Vu nói: "Chú và dì đưa cho con một ít thuốc mang về cho mẹ."

Lâm Sam không nói chuyện, gương mặt xinh đẹp kia thoáng hiện lên 1 vẻ bất đắc dĩ rồi lại biến mất.

Lâm Vu: "Mẹ, chờ sau khi con trưởng thành có công ăn việc làm, con sẽ trả ơn họ."

Lâm Sam sờ mặt con gái mình, "Mẹ biết. Người Thẩm gia thiện tâm, con cùng Đình Đình học chung một lớp, nhớ giúp đỡ con bé ấy nhé." Lâm Vu lên tiếng, nhưng trong lòng lại nghĩ, Thẩm Nghi Đình cũng không quá cần cô giúp. Không nói đến việc có một anh trai học giỏi, trong nhà còn mời gia sư phụ đạo, thành tích của TNĐ cũng nằm trong top 50.

"Được, đi rửa tay đi rồi vào ăn cơm."

Lâm Vu nhú nhú mày, "Về sau không cần chờ con đây, đã mười giờ rồi, mẹ cùng bà đều nên ăn cơm đúng giờ."

"Được rồi." Lâm Sam đẩy cô ra ngoài.

Bà của cô còn đang ngồi dưới đèn vá quần áo, hai đôi tay già nua đầy nếp nhăn, cầm trong tay quần áo màu lam nhạt lại càng làm rõ hơn đôi bàn tay ấy.

Lâm Vu rửa sạch tay, đi đến bên cạnh bà. "Bà à, đừng làm nữa, hại đến mắt lắm đấy."

"Không có gì đáng ngại cả đâu, còn có một chút nữa là xong rồi, ngày mai con có thể mặc quần áo mới luôn. Con đi ăn cơm trước đi, mẹ con đợi cả tối rồi đấy."

Lâm Vu nhìn qua bà, bà đã hơn bảy mươi tuổi, tóc trắng phớt, hai mắt cũng lõm vào. Làn da của nàng hơi có chút đen theo vết tích của thời gian.

Bà có tay nghề may vá rất tốt, hàng năm đều sẽ mua vải để may quần áo cho Lâm Vu. Những cái kia quần áo rất dễ chịu, hơn nữa nhìn còn rất đẹp. Cô thật hi vọng chính mình có thể mau mau lớn lên, mua cho hai người một ngôi nhà sáng sủa để không còn cực khổ như vậy nữa.

Ban đêm, hai mẹ con ngủ chung một giường. Lâm Vu nói một chút chuyện về trường, còn có bạn học của cô nữa. Lâm Sam yên tâm rất nhiều.

"A Vu, chớ áp lực quá, mẹ bây giờ rất khỏe. Có một đứa con như con là chuyện tốt của mẹ, chỉ là mẹ không phải là một người mẹ tốt-- "

Lâm Vu đưa tay che miệng bà lại, "Mẹ là người tốt nhất!"

Cô dừng một chút, "Mẹ di truyền cho con một bộ óc thông minh."

Lâm Sam cong cong khóe miệng, "Ta biết A Vu rất thông minh mà. Thôi nhanh nhanh ngủ đi."

Lâm Vu nhắm mắt lại, giờ khắc này thần kinh căng cứng đến mấy cũng đã trầm tĩnh lại. Kì nghỉ Quốc dài hạn, Lâm Vu vẫn giống như trước đây, ở nhà đọc sách, làm việc nhà. Năm ngoái, ruộng trong bị một lão bản ở ngoài nhận thầu, gieo trồng vào mùa xuân và thu hoạch mùa đều sẽ có cơ khí đến bận rộn, cuối cùng sẽ cho nhà cô một năm lương thực, đủ ăn.

Trong nhà có ba gian phòng vừa cũ lại còn bị hỏng, may mắn là người trong thôn tu sửa hộ mấy lần, miễn cưỡng còn có thể ở. Người Thâm gia lúc trước cũng đề nghị xây nhà mới cho nhà cô, nhưng bị bà cô từ chối thẳng. Dù là nhà nghèo nhưng cũng có tự trọng của nhà nghèo.

Lâm Vu làm xong bài tập, đem sân nhà quét dọn một chút. Trong nhà nuôi hơn hai mươi con gà, ban ngày đều thả ra, cho nên xong sân toàn là phân gà. Bà ngồi góc sân tách hạt bắp, mẹ thì giặt gạ.

"A Vu, con đi đọc sách đi, không cần làm những thứ này."

Cô lên tiếng, nhưng tay vẫn không ngừng động tác. Ánh nắng chiếu vào trong sân, cô ngửa đầu, nheo lại mắt, tham lam hưởng thụ lấy từng giờ khắc. Vào mấy ngày nghỉ này, Thâm Nghi Đình, Khuất Thần, cùng Tần Hành cùng đi đến nhà giáo viên dạy tiếng Anh hồi tiểu học. Anh ngữ lão sư đầu tháng chín vừa sinh một đứa con gái. Thâm Nghi Đình cùng Khuất Thần vây quanh nôi em bé, Tần Hành đứng ở một bên.

Thâm Nghi Đình: "Đứa bé này đáng đáp rất giống Hoa lão sư."

Khuất Thần phụ họa: "Giống Hoa lão sư thì thật xinh xắn nha."

Hoa lão sư rất thích ba học sinh này. Bà không hỏi tình trạng của ba đứa này, nhưng đương nhiên bà cũng biết, bọn chúng đều thông minh, nhất là Tần Hành.

"Thành tích thi cấp ba không thể liên quan tới điểm đại học, ba năm này các em cũng không được lười biếng."

Khuất Thần: "Yên tâm đi Hoa lão sư, chờ bọn em thi lên đại học, chúng em sẽ đi thăm cô."

Hoa lão sư nghe thế, trong lòng tràn đầy ấm áp.

"Đến cao nhì còn phân khoa văn lý, các em cũng cân nhắc sớm một chút."

Thâm Nghi Đình liếc liếc sắc mặt, nhìn về phía Tần Hành. Cô hi vọng là tất cả mọi người có thể tiếp tục học chung một lớp. Học văn thì cô sẽ nhẹ nhõm rất nhiều. Chỉ là cô biết, Tần Hành khẳng định sẽ chọn khoa tự nhiên.

"Nhất trung ngoại hổ tàng long, rất nhiều người lợi hại, không được kiêu ngạo, phải cố gắng lên đấy."

Khuất Thần: "Thật đúng là, hạng nhất của trường chúng em là một cô gái. Nhà ở trong thôn, mà còn thi điểm cao nhất toàn thành phố."

"Vậy người nhà khẳng định rất tự hào."

"Đúng thế. Đầu óc cậu ấy đặc biệt thông minh lại ngồi phía trước Tàn Hành nên Tàn Hành biết."

Tất cả mọi người đều nhìn Tàn Hành, chờ mong hắn có thể nói vài ba câu.

Tàn Hành mở miệng, chỉ có hai chữ, "Cũng được."

Khuất Thần: "Vậy chuyện cậu mượn vở của cậu ấy thì sao?"

Thẩm Nghi Đình một mặt kinh ngạc, "Cậu mượn vở của Lâm Vu á?"

Tàn Hành: "Lâm Vu thật sự rất thông minh."

Vất vả học hành để đạt được thành tích, nhưng là muốn trình độ cao hơn, có một cái não thông minh sẽ làm được không ít việc lớn. Hắn nhìn qua cách năng giải bài, phát hiện suy luận của nàng cực hay, logic chắc chắn cao, đây chính là trời sinh.

Từ miệng Tàn Hành nghe được hắn khen người, trong gian phòng này mọi người có thể tưởng tượng được Lâm Vu có bao nhiêu lợi hại. Nhất là Thẩm Nghi Đình, cô nhẹ nhàng hô một hơi, trong lòng mơ hồ hâm mộ. Trên đường trở về, Thẩm Nghi Đình có chút trầm mặc, Khuất Thần đùa với cô. Tàn Hành tay trái đút ở trong túi, dạo chơi đi lên phía trước. Đi ra tiểu khu, Tàn Hành đưa tay đón xe taxi.

Khuất Thần: "Không cùng ăn cơm tối à?"

Tàn Hành: "Hôm nào đi sau."

Khuất Thần cười: "Chả lẽ xem vở của Lâm Vu chưa xong sao?"

Tàn Hành: "Đi sang chỗ khác."

Thẩm Nghi Đình cắn cắn khóe miệng, "Có chuyện chưa nói cho các cậu biết."

Hai người đều dừng trò chuyện.

Thẩm Nghi Đình: "Lâm Vu... Khi tớ còn bé bị bắt cóc, là mẹ Lâm Vu cứu tớ."

Khuất Thần: "Ồ, ra vậy à. Vậy mà bây giờ các cậu còn chung một lớp, quả là duyên phận!"

Thẩm Nghi Đình nhếch khóe miệng, "Ừ, cha tớ để Lâm Vu đến nhất trung học. Cho nên, các cậu về sau khi dễ Lâm Vu nha."

Cô nhìn về phía Tàn Hành. Khuất Thần bĩu môi, "Tớ cũng không có cơ hội khi dễ cậu ấy đâu. Cậu dặn dò Tàn thiếu gia đi."

Tàn Hành nhún nhún vai, "Tôi cũng không có rảnh rỗi như vậy."

Khuất Thần hỏi: "Điều kiện gia đình Lâm Vu rất kém cỏi sao?"

Thẩm Nghi Đình gật gật đầu, "Cậu ấy cùng với mẹ, còn sống cùng với một người bà nữa. Thân thể mẹ cậu ấy không tốt, trong thôn cho bọn họ tiền trợ cấp." Đối với bọn họ mà nói, một cái điện thoại di động mấy ngàn, một đôi giày thể thao để chơi bóng đá hơn rất nhiều người, khó có thể tưởng tượng một tháng dựa vào tiền trợ cấp thì sinh hoạt sẽ khốn khó như nào.

Khuất Thần: "Cha cậu ấy đâu?"

Thẩm Nghi Đình: "Nghe nói qua đời rồi."

Khuất Thần: "Thật thảm đấy."

Tàn Hành: "Thế giới này người nghèo có quá nhiều, những người dân ở trong núi còn có rất nhiều đứa trẻ không được đi học đấy. Cậu căn bản đồng tình không tới đâu."

Thẩm Nghi Đình: "Đây là bí mật, cha mẹ tớ đều không cho nói."

Tàn Hành nhìn qua nàng, "Cậu không cần nói cho bọn tôi."

Thẩm Nghi Đình đỏ mặt, "Các cậu không giống nhau. Lại nói, chúng ta khi còn bé đều nhìn thấy Lâm Vu rồi."

Tàn Hành nhắc mi: "Lúc nào?"

Thẩm Nghi Đình: "Năm 8 tuổi lúc nghỉ hè, cha tớ để Lâm Vu tới nhà chơi, ở nhà tớ mấy ngày. Lúc ấy cậu cũng đến nhà tớ tới, chúng ta không phải còn cùng nhau chơi đùa sao?"

Tần Hành ánh mắt có chút thay đổi, tám tuổi, bọn họ đã gặp qua rồi?

Xe taxi dừng ở trước mặt mọi người. Tần Hành liếc liếc thần sắc, nói ra: "Tôi đi về trước. Khuất Thần, cậu đưa cô ấy về nhé."

Thẩm Nghi Đình đứng ở đằng kia, trong lòng ủy khuất không nói ra được. Tần Hành mở cửa xe, ngồi ở ghế sau. Hắn mở điện thoại, nhìn thấy đồng đội ở trong group chat hẹn hẳn ban đêm cùng nhau đánh một ván.

Hắn trả lời: Không có thời gian.

Bên kia rất nhanh có hồi phục.

A: Không phải cùng bạn gái hẹn hò đấy chứ?

B: Có ảnh chụp không?...

Tần Hành dứt khoát nói thẳng: Sau khi nghỉ có khóa tranh tài cần luyện. Mấy người kia ngậm miệng. Hắn cất điện thoại, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Não loại bỏ mấy lời Thẩm Nghi Đình vừa mới nói, nếu như hồi nhỏ đã từng gặp qua, như vậy nói cách khác, Lâm Vu đã sớm nhận ra hắn. Nhưng ký ức hồi bé ấy đối với hắn một chút ấn tượng cũng không có.

Tần Hành về đến nhà thì cha mẹ hắn cũng đi làm về rồi.

Bà Tần: "Làm sao về sớm thế? Không cùng Đình Đình, Khuất Thần ăn cơm à?"

Tần Hành ngồi trên ghế salon, dường như không nghe thấy.

Ông Tần cất cao giọng, "Tần Hành!"

Tần Hành nhú nhú mày, "Mỗi ngày ở trường học đều gặp, ngán lắm."

Ông Tần mặt co lại. Bà Tần cười cười, "Dạo này cũng biết phiền não cái gì rồi đấy à?"

Con của bà bà hiểu rõ nhất. Từ tiểu học thành tích đã tốt, tính cách cao ngạo, vừa sinh ra đã thuận buồm xuôi gió, không có nhận qua một điểm ngăn trở. Hắn ở độ tuổi này, các loại vấn đề đều sẽ có.

Tần Hành giương mắt, "Thẩm Nghi Đình vừa mới nói đến chuyện khi còn bé, vậy mà còn không nhớ chút nào."

Bà Tần: "Vậy nói rõ chuyện này đối với con không trọng yếu. Đình Đình có nói là chuyện gì hay không?"

Tần Hành ừ một tiếng, nhưng không dự định nói cho cha mẹ hắn, để bọn biết hắn phiền não vì một nữ sinh, nhất định phải hỏi lung tung này kia.

"Là không có gì quan trọng."

Đầu tuần, theo lễ thường thi quốc kỳ hạ nói chuyện. Người đại diện phát biểu phát biểu là Thẩm Nghi Hành đã làm 3 năm. Lâm Vu đứng tại hàng nữ sinh thứ năm, Khương Hiểu đứng hàng phía trước.

Phía trước có người nói, "Anh chàng này sao tên giống với Thẩm Nghi Đình vậy." Lâm Vu híp mắt, nhìn qua phía trước.

Thẩm Nghi Hành đứng tại trên bục, lúc nói chuyện, thanh âm ôn hòa hữu lực, từng chữ rõ ràng, không có một chỗ nào bị vấp.

Khương Hiểu nhẹ giọng nói ra: "Thật lợi hại!" Lâm Vu đột nhiên nhón chân lên, đại khái là muốn xem rõ ràng hơn đi.

Cô không kim được lòng mà nói, "Phải là rất lợi hại."

Dứt lời, liền nghe được một tiếng cười nhạo. Cô lắc thân, thân thể hướng về bên phải nghiêng một cái. May mắn có người bắt lấy cánh tay của cô nên mới đứng vững, đối đầu với con mắt của người kia, Lâm Vu có một chút kinh ngạc.

"Cảm ơn."

Nói xong cô vội vàng tránh hắn. Tần Hành không biểu lộ gì, rũ đôi mắt xuống nhìn qua cô, đáy mắt cất giấu một tia tìm tòi nghiên cứu. Bọn hắn khi còn bé thật sự đã gặp qua sao? Chẳng lẽ hồi đó hắn làm khó dễ cô? Trong đám người này, một thiếu niên hơi ngược cái cằm, trong lời nói không cảm nhận được điều gì.

"Lần sau cậu cứ đứng hàng 1 là có thể thấy rõ."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

[Dịch: melbourje]

*****

Lâm Vu nhẹ nhàng lên tiếng một cái, giống như nghe đề nghị của hắn.

Tần Hành: "..."

Cô còn làm như vậy sao?

Lễ Quốc khánh bảy ngày nghỉ dần trôi qua, mọi người vừa mới vắn chặt ốc vít rồi giờ lại nói lỏng.

Ngày đầu tiên lên lớp các lão sư đều trên lớp học mà tuyên bố: "Thứ hai làm kiểm tra."

Mọi người nghe thấy được hồi chuông rung lên cảnh báo.

"Ông trời ơi!" Cả lớp kêu rên.

Trương Cần làm chủ nhiệm lớp này, nên muốn an ủi vài lời, "Cuộc thi lần này chủ yếu là kiểm tra chất lượng mấy tháng vừa qua của các em. Sau đó, thầy sẽ căn cứ thành tích và điều chỉnh chỗ ngồi."

Xem chừng không phải chỉ đám người này kêu gào mà cả lớp đều kêu gào. Tiếng chuông tan học vang lên, tất cả mọi người không có tâm tình ra ngoài đi vòng vo. Chung quanh mấy bạn học đều chạy tới hỏi mượn sách vở của Lâm Vu.

Tôn Dương gấp đến độ không kiềm được, "Lâm Vu, cho tớ mượn vở toán học đi."

Khương Hiểu quay đầu, "Tôn Dương, bên cạnh cậu chính là học sinh chuyên toán của lớp chúng ta, người còn đoạt vở của Lâm Vu với chúng tớ làm gì?"

Tôn Dương liếc nhìn Tần Hành, nhìn thấy hắn không ở đây nên mới dám nói, "Đầu óc của học sinh này thì mình không hiểu được, khai giảng được một tháng nhưng tớ chưa có xem vở ghi của Tần Hành một lần nào. Lâm Vu, cậu thương xót con người này một chút được không? Nếu sớm biết muốn kiểm tra, nghỉ quốc khánh vừa rồi tớ sẽ không đi chơi mà ngày ngày cắm mặt vào ôn tập rồi."

Lâm Vu lấy vở toán của mình ra, "Xem xong thì truyền cho mọi người nhé."

Tôn Dương: "Cảm ơn! Cảm ơn! Lâm Vu à, cậu thật sự là quá tốt! Về sau tớ chỉ nghe lời cậu thôi."

Khương Hiểu: "Cậu đem hết sách của mình cho người khác mượn xem, vậy cậu ôn kiểu gì?"

Lâm Vu: "Nghỉ lễ tớ ở nhà đều xem qua hết rồi, không sao đâu. Đúng rồi, tớ đi đến văn phòng của thầy Trương 1 chút, lúc về sẽ cho cậu mượn thêm đề cương."

Tôn Dương hướng về phía Khương Hiểu mà chớp chớp mắt.

Lâm Vu đi vào văn phòng, "Trương lão sư, thầy tìm em có việc gì ạ?"

Trương Cần đang chữa bài thi, nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu, "Lâm Vu đây à."

Thầy lẳng từ trong ngăn kéo một phong bì, "Đây là tiền sinh hoạt tháng này."

Lâm Vu hai tay nhận lấy, "Cảm ơn thầy."

Trường học mỗi tháng đều sẽ đề chủ nhiệm lớp đem tiền giao cho cô.

Trương Cần nhìn cô, "Bình thường học tập, sinh hoạt có khó khăn thì cứ tới tìm thầy, hoặc là các thầy cô giáo khác đều được."

Mấy thầy cô đều thích người học sinh thông minh an tĩnh này mà.

"Em biết rồi."

"Thời tiết Tần thành hai ngày nay giảm nhiệt độ, nhớ kỹ đừng bị cảm để không phải ảnh hưởng đến kì kiểm tra."

Lâm Vu gật gù đầu, "Vâng em về trước."

"Đi đi."

Trương Cần thở dài một hơi, trầm tư. Đối với Lâm Vu mà nói, thi đại học là con đường thay đổi vận mệnh duy nhất của cô bé. Thế giới này làm gì có cái gọi là công bằng, một lớp hơn 50 học sinh, lúc vào đời liền xuất hiện cái không công bằng ngay thôi.

"Trương lão sư, em làm xong rồi." Tần Hành từ cái bàn làm việc hẻo lánh kia đi tới. Trương Cần cùng hai lão sư dạy số lượng học đều đi tới, không thể che giấu hết kinh ngạc, "Đã làm xong hết rồi sao?"

Đây là năm ngoái cả nước học sinh cấp ba áo số thi đua mô phỏng đề, Tần Hành vậy mà đều làm được, mà lại nhanh như vậy.

Tần Hành: "Thầy kiểm tra nhanh 1 chút để em còn về lớp nữa."

Trương Cần khoát khoát tay, chỉ muốn nhanh xem đáp án. Tần Hành trở lại lớp học, Lâm Vu đã ngồi tại vị trí. Hần bước trước chỗ ngồi của nàng rồi đi qua, Khương Hiểu hô hân một tiếng, "Tần Hành, cậu vừa đi đâu về đấy? Từ trưa đến giờ mới thấy cái mặt cậu ló ra."

Tần Hành: "Đi xuống phòng máy tầng dưới, kiểm tra số tư liệu."

Con người đen nhanh của Lâm Vu khẽ động. Kỳ thật, vừa rồi cô ở văn phòng nhìn thấy hắn, hắn ngồi vị trí bên cạnh cửa sổ. Từ góc độ của cô nhìn sang, vừa hay nhìn thấy gò má của hắn, thanh tuyến thâm thúy, sống mũi cao, lúc hắn suy nghĩ có thói quen sờ cái mũi của mình. Lâm Vu trừng mắt nhìn, ánh mắt cùng hắn chạm nhau lúc tạo nên một mảnh yên tĩnh.

Hắn trở về chỗ ngồi, ngồi không bao lâu thì Thẩm Nghi Đình chạy tới tìm đến hắn.

"Tần Hành, tớ có mấy cậu toán không giải được, cậu giúp tớ được không?"

Tần Hành cầm quyển bài tập của cô rồi nhanh chóng nhìn thoáng qua đề, trên trang giấy có nét gạch lên.

"Cậu đem hai cái công thức này nhân tung tóe vào với nhau, tiếp theo lại áp dụng công thức này. Rõ chưa?"

Thẩm Nghi Đình biểu lộ mộc mạc, lông mày xinh đẹp nhú lại. Tần Hành cầm bút trong tay, viết lại trình tự giải bài. Thẩm Nghi Đình nhìn hồi lâu, trên mặt rớt cuộc mới lộ ra một nét tươi cười, "Tớ hiểu được rồi." Cô hưng phấn, tay vung lên, đúng lúc này, tách cà phê trong tay Khương Hiểu nháy mắt hất lên không trung rồi đổ, chất lỏng nóng hôi trọc tiếp hất lên trên lưng Lâm Vu. Lâm Vu cố chịu đựng không có la to. Khương Hiểu tròn mắt nhìn.

"Tớ không cố ý, Lâm Vu cậu có bị bỏng hay không?" Thẩm Nghi Đình cầm qua khăn tay, vội vàng giúp cô lau lau.

Tần Hành đứng lên, nhìn xem trước mặt một mảnh hỗn độn và hỗn loạn phía trước, "Khương Hiểu cậ dẫn Lâm Vu đi lên phòng y tế đi."

Khương Hiểu: "Ồ, được."

Lâm Vu lại kiên trì, "Không có việc gì đâu, tớ đi toilet thoa nước mát một chút. Không cần lo lắng, cà phê không nóng lắm."

Khương Hiểu ở phía sau nói: "Tớ cùng cậu."

Tần Hành tay vẫn như cũ cầm bút, ánh mắt lại hướng theo bóng lưng của Lâm Vu.

Thẩm Nghi Đình sắc mặt đỏ bừng lên rồi nói, "Tớ không cố ý."

"Về chỗ ngồi trước đi, bắt đầu học rồi kìa."

Thẩm Nghi Đình buồn hiu trở lại chỗ ngồi.

Tần Hành động khéo miệng, "Có khăn tay hay không?"

Tôn Dương: "... A?"

Tần Hành: "Khăn tay ý!"

Tôn Dương từ trong bọc móc ra mấy tờ. Tần Hành lấy, để tới mặt bàn Lâm Vu. Tôn Dương tròn to mắt mà nhìn.

Tần Hành sờ lên cái mũi, "Tớ muốn ưu ái bạn học dân tộc thiểu số một chút."

Tôn Dương: "Ồ!"

Màu trắng của đồng phục bên trên loang lổ màu nâu nâu của cà phê. Khương Hiểu nhìn kỹ cổ của cô, "Có đỏ lên rồi, đợi tớ đi đến phòng y tế lấy chút thuốc nhé."

Lâm Vu kéo tay cô, "Đi lên lớp trước đi."

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Sớm biết hại cậu như vậy thì tớ sẽ không mang cả phê tới. Đây là tại tớ."

Lâm Vu: "Đây là chuyện ngoài ý muốn thôi, chả ai muốn như vậy cả. Mà tớ cũng ổn, không sao đâu."

Khương Hiểu: "Có thể đồng phục của cậu sẽ bị hồng đấy."

Lâm Vu: "Buổi tối trở về tớ dùng nước tẩy là lại sạch sẽ ngay ấy mà."

Khương Hiểu vẫn tràn đầy nỗi niềm tự trách.

Lâm Vu: "Tớ không có mong manh yếu đuối, liễu yếu đào tơ như vậy đâu. Chúng ta về lớp thôi."

Tiếng bước chân của hai người hòa chung với tiếng chuông vào tiết. Trên mặt đất và trên bàn cả phê đều đã được lau sạch sẽ.

Hàng người phía trước dường như đồng loạt quay ra, "Lâm Vu cậu không sao chứ?" Lâm Vu lắc đầu, ý là không sao. Lâm Vu sờ sờ tóc mình, cô vừa mới đem tóc đuôi ngựa buông ra, hai bên đều rơi xuống rồi vén đến sau tai, giống như có điều gì thay đổi.

Từ lúc cô đi vào Tàn Hành liền phát hiện, tóc của cô đen nhánh đã thế lại còn mềm mượt, dài rủ xuống tới phía sau lưng. Lâm Vu thu dọn bàn học một chút, thuận tay đem tờ khăn tay kia để trên mặt bàn Khương Hiểu. Khương Hiểu đang nhìn về phía Thẩm Nghi Đình nên không phát hiện. Phía sau, ánh mắt Tàn Hành dần dần rời từ người cô chuyển sang bảng đen.

Ngày thứ hai khi rời giường, Lâm Vu phát hiện trên cổ mình nổi lên hai vết bóng rộp. Bởi vì ở sau gáy nên cô không nhìn thấy. Cô vẫn quen thuộc, ở nhà ăn một bát cơm chiên, rồi đi trường đọc sách Anh ngữ.

Sáng sớm thời tiết có chút lạnh. Lâm Vu đem bài đọc xong về sau đã là 6h40, cứ nghĩ ở đây mà lúc sớm thế này sẽ chỉ có mình cô, không ngờ Tàn Hành cũng đến đây sớm vậy. Cô yên lặng đi đến trên chỗ ngồi. Tàn Hành bày biện sách ra trước mặt, hẩn ngồi ở đằng kia, nhìn bóng lưng Lâm Vu. Cô có thể cùng bạn học chung quanh trò chuyện, đề tài cũng chỉ là học tập. Kỳ thật, bản chất của Lâm Vu là ở bên trong thanh lãnh xa, loại người này không dễ dàng để bạn tới gần, thế nhưng là một khi đã tới gần được rồi, cô sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với người đó. Không biết Khương Hiểu là cái vận khí chó gi mà có thể kết thân với Lâm Vu được nữa.

Một phút về sau, hẩn mở miệng: "Lâm Vu, cổ của cậu thế nào rồi?"

Lâm Vu lễ phép quay đầu, sờ lên cổ, "Không có việc gì đâu."

"Nổi rộp rồi?"

Lâm Vu: "Ừ, thật sự không có việc gì."

Tàn Hành nghe được bốn chữ "Không có việc gì" liền phiền não, hẩn nhăn nhó, "Cậu coi mình là robot đấy à?"

Lâm Vu: "... Tớ không có cảm giác gì mà."

Tàn Hành: "A!" Hẩn lấy ra từ trong túi một tuýp thuốc, tiện tay ném tới trước mặt cô. Đại khái là chơi bóng rổ nên thích ứng cao, động tác vừa nảy của hẩn vừa nhanh vừa chuẩn đáp thẳng tới chỗ Lâm Vu.

Lâm Vu bị giật mình, thấy là thuốc, cầm lên trả lại hẩn.

"Cảm ơn."

Tàn Hành mặt đen sì. Bốn mắt nhìn chăm chú nhau, trong mắt hẩn cô thấy được bóng dáng của chính mình nhưng vẫn kiên trì. Tàn Hành bình thường đối với những kiểu người này không bao giờ để vào mắt, vậy mà lúc này đây hẩn có thể hết lần này tới lần khác hẩn đem chuyện của Lâm Vu đặt ở trong lòng.

Lúc này lại 1 bạn học tiến đến.

"Oa, các cậu tới thật là sớm."

Có thể là bởi vì cuối tuần nên muốn ôn kỹ. Hôm nay mọi người tới đều sớm, 7 giờ đúng, không sai biệt lắm đến rất đông đủ. Hách chủ nhiệm lúc đi vào, liền tiếp gặt đầu, đáy mắt có mấy phần khen ngợi.

"Quả là đáng vẽ của học sinh cấp 3. Không sai, không sai."

Một ngày này, lúc nghỉ giữa khóa, Thẩm Nghi Hành đi vào dãy phòng học của năm nhất.

"Bạn học này, hỗ trợ anh gọi Thẩm Nghi Đình một chút được không?"

"Được, Thẩm học trưởng!"

Thẩm Nghi Đình chạy đến, "Anh, làm sao lại tới tìm em?"

Thẩm Nghi Hành nhìn vào phòng học, không thấy Lâm Vu đây, "Em đem được cao này cho Lâm Vu."

Thẩm Nghi Đình "Ồ" một tiếng. Thẩm Nghi Hành lại lấy ra một cái túi, "Bên trong là đồng phục với điện thoại."

"Lâm Vu không cần điện thoại đâu."

"Em khuyên nhủ con bé chút được không?"

"Được rồi, anh trai à, anh đối với Lâm Vu tốt quá đấy."

"Anh đối với em không tốt à?"

Hắn vuốt vuốt tóc của cô, "Vào đi."

Thẩm Nghi Đình trở lại chỗ ngồi, bạn học chung quanh đều hiếu kỳ.

"Thẩm Nghi Đình, kia là anh trai cậu thật à?"

Cô gật gật đầu.

"Thật thật hâm mộ đấy nha, còn Chu Nhất Nghiên nữa."

Chu Nhất Nghiên trong lời nói tràn đầy kiêu ngạo: "Anh trai tôi lớn hơn tôi sáu tuổi, bây giờ đang học tại đại học Q."

"Tớ cũng muốn có anh trai á, nếu tớ không biết làm bài tập thì hẳn có thể dạy tớ."

"Đừng có nằm mơ nữa đi!"

Thẩm Nghi Đình một mực chú ý đến Lâm Vu, gặp Lâm Vu đứng dậy ra ngoài lấy nước nên cô cũng đi theo.

Đi vào hành lang, cô gọi Lâm Vu một tiếng. Lâm Vu dừng bước lại, "Có chuyện gì?"

Thẩm Nghi Đình: "Chuyện ngày hôm qua rất xin lỗi cậu, đây là được cao mà anh trai tớ hôm nay đi mua cho cậu đấy."

Lâm Vu tiếp nhận: "Đã nói là không có việc gì mà, cậu cũng không phải là cố ý."

Thẩm Nghi Đình: "Còn có quần áo nữa này."

Lâm Vu: "Quần áo kia tớ đã giặt sạch rồi."

Thẩm Nghi Đình: "Cậu mà không lấy thì anh tớ lại nói này nói nọ tớ cho mà xem."

"Vây được rồi."

"Lâm Vu, nếu như kì kiểm tra lần này xong, được đổi chỗ một lần nữa đổi chỗ ngồi, tớ có thể cùng cậu đổi không?"

Lâm Vu hơi kinh ngạc, không biết nên nói cái gì.

"Cậu đi lấy nước đi, nhanh lên rồi lên lớp."

Lâm Vu một lần nữa trở lại phòng học, đem tủyp kia để trên bàn.

Khương Hiểu liếc qua, "A, cậu mua được cao rồi à?"

Lâm Vu nói khẽ: "Thẩm Nghi Đình cho tớ."

Khương Hiểu uốn mặt mày, "Cô ta là người rất tốt sao, tớ cũng không hề nghĩ tới đâu."

Tôn Dương đánh giá lọ được cao trên bàn trên bàn Tần Hành, lại nhìn nhìn lọ kia của Lâm Vu, quả là giống nhau như đúc.

Tôn Dương: "Tần Hành, cậu cũng bị bóng à?"

Tiếng nói của Tôn Dương vang dội, người phía trước tự nhiên cũng nghe được.

Khương Hiểu quay đầu, "Thế nào? Hôm qua cậu cũng bị bóng à?"

Tần Hành khóe miệng giật một cái, đem cái hộp đựng cao kia tiện hướng thùng rác mà quăng. Đám người không hiểu cho lắm.

Buổi chiều sau khi tan học, Khuất Thần chờ Tần Hành.

Tần Hành: "Cậ đi trước, tớ có chút việc."

Khuất Thần: "Đi hẹn hò đấy à?"

Tần Hành lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái.

Khuất Thần: "Được! Tớ lập tức biến đây! Tuyệt không để Tần thiếu gia chường mắt."

Sau khi Lâm Vu tan học, sẽ đi đến canteen ăn cơm, hai mươi phút sau sẽ trở lại lớp tự học buổi tối.

Tần Hành đứng tại đầu bậc thang, chặn Lâm Vu lại. Lâm Vu nhìn thấy hắn đứng ở đằng kia, không biết có phải hắn đang chờ người hay không. Lúc này cô cũng không tiện lại hỏi. Gặp mặt không chào nhau một tiếng thì lại xấu hổ. Cô kiên trì hướng phía hắn mà nhẹ gật đầu. Tần Hành nhìn qua cô, không có phản ứng.

Lâm Vu: "..."

Bị người ta quăng bơ! Cô tăng tốc, trực tiếp từ bên cạnh hắn bước qua.

Tần Hành: "Lâm Vu, tớ có một vấn đề muốn hỏi cậu!"

Lâm Vu hơi dừng lại, "Vấn đề gì?"

Tần Hành nhìn từ trên xuống dưới cô, "Chúng ta khi còn bé từng gặp qua nhau rồi à?"

*****

Tần Hành: Hồi học cao trung 3 năm, em thật giống như chưa từng cười đối với tôi đâu đấy.

Lâm Vu: Em quên.

Tần Hành bóp lấy cái mặt của cô: Đến đây, tặng cho tiểu gia một nụ cười đi.

Lâm Vu:...

** ** *

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

[Dịch: melbournje]

*****

Hắn đứng trên bậc thang, nên cao hơn cô rất nhiều, lúc này Lâm Vu trông thật sự nhỏ bé.

Lâm Vu phải ngẩng đầu lên nói chuyện, "Cậu thấy điều này đối với chúng ta rất quan trọng sao?"

Xem ra, hắn biết chuyện của cô và Thẩm Nghi Đình rồi. Thẩm Nghi Đình quan hệ với hắn tốt như vậy, hắn biết cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Tần Hành bị cô hỏi vặn lại nên nhất thời á khẩu. Nếu không quan trọng thì hắn sẽ không đến hỏi, thế nhưng lần này hắn phải thừa nhận, không có khả năng.

Lâm Vu nhìn thẳng vào hắn, có chút xuất thần.

Khi còn bé lần đầu nhìn thấy hắn, cô đã cảm thấy đáng đáp cậu bé này quá đẹp mắt, là bạn nhỏ đẹp nhất mà cô từng thấy qua. Môi hồng răng trắng, mặc quần áo đẹp đẽ. Trên cái áo kia còn có in hình nhân vật truyện tranh, cực kỳ đáng yêu, cô lần đầu thấy cái áo như vậy, cảm thấy mới lạ không thôi.

Mà khi đó, trong nhà của cô thật quá nghèo.

Thắm gia đưa cô tới chơi, cô mang theo hai bộ quần áo mùa hè, kỳ thật cô chỉ có hai bộ, bắt quá cô rất yêu thích chúng nó. Bởi vì đây là bộ đồ mà bà tự làm cho cô. Quần áo mặc lâu nên đã bị phai màu bớt. Còn có một chỗ bị lủng, bả còn thêu lên một bông hoa xinh đẹp. Tần Hành vừa đến một cái, đám trẻ đều vây quanh hấn mà nô đùa.

Trong hoa viên nhỏ, mọi người chơi trò hoàng tử cùng công chúa. Tần Hành là hoàng tử, Thắm Nghi Đình là công chúa, nhưng tuồng vui này không có Lâm Vu.

Lâm Vu an tĩnh đứng ở một bên.

Về sau, cô trở lại trong phòng, nhìn thấy trên bàn để một bộ bách khoa toàn thư. So với chơi đùa cô lại càng ưa thích đọc sách hơn.

"Cậu là ai?" Một cậu bé đầu dừa hấu không biết tiến tới từ lúc nào, xụ mặt trừng mắt nhìn cô.

Lâm Vu nhếch miệng không nói chuyện.

"Ai cho phép cậu động vào sách của Tần Hành?"

Lâm Vu lặng lẽ khép sách lại, "Nhưng tớ không có làm hỏng nó."

Đầu dừa hấu la lớn: "Tần Hành, Tần Hành, có người động vào sách của cậu này."

Lâm Vu gấp đến độ đỏ bừng mặt.

Tiểu Tần Hành đi tới, ánh mắt rơi vào trên tay của cô, tay trái của cô có một vết sẹo còn chưa lành, trông rất xấu xí, đáng sợ.

Hấn bị bệnh sạch sẽ, trong nháy mắt nhất định bùng nổ.

Lâm Vu bất an ôm sách dự định đưa cho hấn.

Hấn quay người muốn đi.

Đầu dừa hấu hỏi: "Cậu không muốn lấy lại sách sao?"

Tiểu Tần Hành ngạo mạn trả lời: "Không muốn."

Đầu dừa hấu quay người đem sách ném vào thùng rác.

Tiểu Lâm Vu nhìn qua tiểu Tần Hành, không biết làm sao, trong lòng thấy day dứt. Lần đầu tiên cô cảm thấy bị người ta xem thường, bị người ta ghét bỏ. Hấn không biết trong lòng cô tự ái thế nào, quyển sách đẹp như vậy mà cứ thế ném đi như không.

Về sau Lâm Vu lặng lẽ từ thùng rác nhặt quyển sách, cô nghiêm túc nhìn nghĩ thầm, tớ thật sự không có đem sách làm bẩn mà.

Đội cô chậm rãi lớn một chút mới hiểu được, có nhiều thứ không phải chỉ nhìn bề ngoài là xong.

Hoàng tử từ coi trọng cô bé lọ lem, đó là bởi vì cô bé lọ lem ăn mặc xinh đẹp. Nếu như cô bé lọ lem ăn mặc rách rưới, nếu như cô bé lọ lem bán thiu thì hoàng tử sẽ còn cùng cô khiêu vũ sao?

Lâm Vu nhấc chân đạp vào bậc thang, tay phải của cô không chủ động sờ lên mu bàn tay trái, nơi đó có một vết sẹo bằng ngón tay út, đã nhiều năm như vậy, vết sẹo bị bong này vẫn còn lưu lại.

"Khi còn bé tớ đến nhà Thắm Nghi Đình nên gặp qua cậu, bắt quá chúng ta không nói chuyện với nhau."

Cô lúc nói chuyện thanh âm mềm mềm, mang theo âm sắc đặc hữu.

Tần Hành liền giật mình, "Chỉ như vậy thôi sao?"

Cô gật gật đầu.

Hấn tất nhiên là không tin.

Cô âm thầm hít một hơi, trong lòng buồn bực đến khó chịu.

"Đi trước đây."

"Lâm Vu, lần đầu tiên gặp tớ cậu liền nhân ra rồi phải không?"

Lâm Vu không có phủ nhận, cũng không có thừa nhận.

"Tớ rất hiểu kì, đến cùng là vô nguyên nhân gì mà cậu lại chán ghét tớ như vậy?"

Lâm Vu nhú nhú mày, "Tôi không có chán ghét cậu."

Không thể nói chán ghét, nhưng không muốn cùng hắn quá thân thiết. Bởi vì từ nhỏ cô đã biết, khoảng cách giữa hai người rất khác biệt.

"Tớ khi còn bé đã khi dễ cậu sao?"

Hắn từng bước ép sát.

Lâm Vu liếc liếc sắc mặt, biểu lộ kiên định, "Không có."

Tần Hành biết từ trong miệng cô không thể nghe được đáp án.

"Lâm Vu, tớ tìm cậu này giờ."

Thẩm Nghi Đình vội vàng chạy đến, trong tay mang theo một cái túi.

"Tần Hành, cậu sao lại ở đây?"

Tần Hành nhú mày, "Nói một chút về bài tập hóa học thôi."

Ánh mắt Thẩm Nghi Đình lui tới trên 2 người, "Lâm Vu, tớ quên chưa có giới thiệu cho cậu. Tớ cùng Tần Hành là bạn học mẫu giáo đến giờ."

Lâm Vu mím khóe miệng, không nói một lời.

"Các cậu thảo luận được rồi chứ?"

Tần Hành: "Không có kết quả."

Thẩm Nghi Đình nhìn về mặt Lâm Vu thanh lãnh, mỉm cười, "Lâm Vu, tớ cứ tưởng cậu ở lớp nên chờ cậu mãi. Đây là quà anh trai tớ để tớ đưa cho cậu, điện thoại cùng đồng phục, đều là đồ mới."

Lâm Vu cũng không có tiếp chuyện, "Tớ không cần. Cảm ơn thành ý của cậu."

Trong nhà không có điện thoại bàn, cô muốn gọi điện thoại về nhà, đều phải đi đến cửa hàng tiện lợi gần trường học, gọi một phút 5 mao tiền. Ở trường học thì cô không dùng được điện thoại, mà cô cũng không cần cùng bạn học liên lạc. Có chuyện gì để hôm sau gặp mặt nói cũng được. Huống chi, cô cũng không muốn mỗi tháng phải trả thêm tiền điện thoại.

"Lâm Vu, nhưng mà..."

"Cảm ơn, tớ đi lên lớp đây."

Tần Hành yên lặng nhìn một màn này.

Thẩm Nghi Đình nhún nhún vai, "Lâm Vu đang tức giận à?"

Tần Hành: "Chắc là không có đi."

Chỉ là cô nàng kia, lòng tự trọng mạnh muốn chết, sẽ không tùy tiện nhận sự trợ giúp của người khác.

"Anh trai của tớ thật là thận trọng."

Thẩm Nghi Đình lấy ra một hộp điện thoại, là hàng nội địa điện thoại, hơn 1000 khối, không đắt lắm. Bất quá đối với Lâm Vu mà nói, xác thực quá trân quý.

Tần Hành cùng Thẩm Nghi Đình chung một đường về nhà.

Thẩm Nghi Đình: "Không phải Trương lão sư nói là sau kì kiểm tra lần này sẽ đổi chỗ ngồi sao? Tần Hành à, đến lúc đó tớ sẽ đổi được đến chỗ phía trước cậu."

Tần Hành: "Ai nói nhất định sẽ đổi chỗ ngồi?"

Thẩm Nghi Đình: "Nhưng nếu có thể tớ muốn ngồi phía trước cậu, nếu có vấn đề hỏi cậu cũng thuận tiện hơn."

Tần Hành: "Phía sau cậu là ban trưởng, bên cạnh là học tập ủy ban, hỏi bọn họ cũng giống vậy cả thôi. Tớ muốn tham gia tập huấn, cũng sẽ không

thường ở rại lớp học đầu."

Hai người hôm nay về trễ, trời đã tối. Tần Hành đưa Thẩm Nghi Đình về nhà trước.

Trên đường, Thẩm Nghi Đình trống trống khoe miệng, "Tần Hành, cậu thích loại con gái như thế nào?"

Tần Hành nhìn trời một bên, trời chiều đã hoàn toàn hạ xuống.

Hắn nói: "Xinh đẹp thông minh."

"Là kiểu như Lâm Vu sao?"

"Lâm Vu?" Tần Hành nói chuyện âm cuối có chút khó chịu giương lên, "Cậu ấy quá khó gần."

"Thế nhưng là tất cả mọi người đều rất thích Lâm Vu đấy. Học giỏi, dáng dấp lại rất đẹp mắt, tính cách lại yên tĩnh. Ba mẹ tớ luôn luôn khen cậu ấy."

Tần Hành qua loa trả lời một câu, "Cũng tạm được."

Hai người đi đến cửa nhà Thẩm gia, Tần Hành lái xe quay đầu đi luôn. Ông Thẩm từ công ty trên đường trở về, vừa hay nhìn thấy hắn. Xe dừng lại, ầm còi 2 tiếng.

Tần Hành nghe thấy âm thanh, dừng lại, một chân chống trên mặt đường, "Chú Thẩm -- "

"Đưa Đình Đình về nhà hử?" Ông Thẩm hỏi.

"Hôm nay đi học về muộn, cậu đã về nhà rồi."

Thẩm phụ gật gật đầu, "Đình Đình phải nhờ cháu chiếu cố rồi."

"Cháu cũng có chiếu cố gì nhiều đâu mà."

"Đi đường cẩn thận nhé. Hôm nào chú gọi cho ba mẹ cháu, hai nhà chúng ta tụ họp lại ăn một bữa."

"Được. Vậy cháu về nhà trước đây."

Ông Thẩm nhìn theo bóng lưng hắn lái xe rời đi, khoe miệng vẫn như cũ treo cười.

Tài xế nói:

"Tần Hành cùng Đình Đình thật đúng là xứng đôi, là thanh mai trúc mã đó nha, Thẩm tổng à, cái người con rể này thật hài lòng quá đó."

"Bọn nó còn nhỏ lắm, tính sớm làm gì. Bất quá, Tần Hành đưa nhỏ này quả thật không tệ. Nghi Hành đều không kịp hắn có quyết đoán."

Bọn chúng còn nhỏ, việc của mười mấy năm sau ai có thể thấy được chứ.

Ban đêm, Thẩm Nghi Đình đưa di động cho Thẩm Nghi Hành, "Ang, Lâm Vu không muốn lấy điện thoại."

Thẩm Nghi Hành nghĩ nghĩ, "Hôm nào để anh đưa cho cô aay."

Thẩm Nghi Đình: "Em cảm thấy cậu ấy sẽ không cần."

Thẩm Nghi Hành: "Để anh thử lại lần nữa, có cái điện thoại sẽ thuận tiện hơn rất nhiều."

Thẩm Nghi Đình nhún nhún vai.

Thẩm Nghi Hành: "Gần đây học tập thế nào? Có thấy khó hay không?"

Thẩm Nghi Đình rầu rĩ nói: "Văn khoa cũng còn tạm, nhất là vật lý, ở trên lớp lão sư giảng mà em phải đợi đến tiết sau học lại mới hiểu được cách làm bài."

Thẩm Nghi Hành: "Vật lý cao trung khó hơn so với sơ trung nhiều, em cảm thấy phí sức là rất bình thường. Mà lại rất nhiều nữ sinh đến cao trung, khoa học tự nhiên liền theo không kịp rồi."

Thẩm Nghi Đình gật gật đầu.

"Không cần miễn cưỡng chính mình, tận mình cố gắng là hay nhất."

"Thế nhưng mà nhìn Lâm Vu giống như học cái gì đều rất dễ dàng."

"Có một loại người, trời sinh liền là học tập giỏi. Lâm Vu đại khái liền là loại người này."

"Thật hâm mộ nha."

"Không cần hâm mộ. Em phải biết, Lâm Vu phải bỏ ra bao nhiêu mồ hôi, mới có thể đi đến một bước này."

Em gái của hắn chỉ cần giữ trình độ hiện tại là được, tương lai còn có thể ra nước ngoài mà du học, mà Lâm Vu chỉ có thể liều mạng thi đỗ đạt được điểm cao, mới có một cơ hội nhỏ nhoi, tương lai có lẽ có thể được đề cử đến nước ngoài làm học sinh trao đổi, mà đi nước ngoài du học liền là có học bổng, còn cần một số tiền không nhỏ nữa.

Thẩm Nghi Đình nhẹ nhàng hô một hơi, "Biết rồi."

Đảo mắt, đến thời gian kiểm tra, ba ngày, độ khó không thấp. Lần này các khoa lão sư đều là thương lượng xong, muốn ép học sinh mới một chút để bọn chúng có thể coi trọng việc học. Kết quả khảo thí vừa kết thúc, mọi người đang trong trạng thái tự động buông lỏng.

Sáng ngày thứ hai khóa thể dục bởi vì trời mưa nên đổi thành lớp tự học. Tất cả mọi người ở phòng học, mọi người đang thảo luận xem lần này kiểm tra xếp hạng cao nhất.

"Cá đi cá đi, lần này đứng hạng nhất là ai?"

"Một cốc sữa trà, tớ cá Lâm Vu."

"Hai cốc trà sữa, ta cá Tần Hành."

...

Lâm Vu đang đổi ngòi bút, cô giống như không có nghe thấy mọi người nói gì.

"Khương Hiểu, đổi ngòi bút cho tớ mượn một chút, tớ dùng hết mực rồi."

"Cậu đang cầm đây."

Cô đang xem tiểu thuyết, con mắt đều dời không ra. "Cảm ơn."

Lâm Vu lờ mờ nhìn một chút, "Sách gì đây?"

Bên ngoài có một cuốn sách che lấy bìa sách, không nhìn thấy tên sách.

Khương Hiểu con mắt tỏa sáng, "Hôm qua tan học tớ ở trường học, nhìn thấy quyển này bên trong tiệm sách."

Cô nhẹ nhàng gỡ ra bìa sách, lộ ra trang bìa tinh xảo.

Lâm Vu: "Tiểu thuyết «Cổ Phán Sinh Huy»?"

Khương Hiểu: "Tớ mới đọc đến đoạn mở đầu, nữ chính là người câm, nam chính là học bá, gia cảnh giàu có, tính cách tốt, giống như Tần Hành ấy. Chờ tớ xem hết sẽ cho cậu mượn mà đọc."

Lâm Vu lắc đầu.

Nam chính giống Tần Hành thì cô không có cách nào tưởng tượng được.

Khương Hiểu: "Cái kia tí giảng cho tớ nhé. Cậu học tập tiếp đi."

Tôn Dương đột nhiên hô một tiếng: "Lão sư tới."

Khương Hiểu vội vàng đem tiểu thuyết giấu đi, vào một cái giấu ở trong ngăn kéo. Lại lật mở sách Anh ngữ ra, làm bộ ôn tập, động tác vừa nhanh vừa chuẩn. Tôn Dương nhìn không được cười ha ha, cười đến nổi cái bàn đều rung.

Khương Hiểu tức giận quay đầu, "Tôn Dương!"

Tần Hành cũng không nhìn được cười.

Tôn Dương giơ tay lên, "Là tớ sai rồi! Tớ sai rồi! Cậu lần này là thi rất tốt à, còn có tâm tình đọc tiểu thuyết ngôn tình?"

Khương Hiểu không tâm tình mà nói, "Tạm được. Dù sao sách của Lâm Vu tớ đã đều nhìn qua 2 lần."

"Vậy cậu cảm thấy ai sẽ là người được hạng nhất?"

"Tớ vĩnh viễn ủng hộ Lâm Vu nhé."

Tôn Dương biết mình hỏi cũng như không.

Lúc này có người từ văn phòng chạy vọt về lớp.

"Có kết quả rồi! Có rồi!"

"Ai, ai?"

Tất cả mọi người đều tò mò, lớp 10 lần đầu tiên thi, hạng nhất sẽ là ai chứ?

Khuất Thần: "Đương nhiên không phải là nhất trung Ngô Ngạn Tổ Tần Hành rồi!"

Tần Hành khuôn mặt đen ngòm.

Lâm Vu thoáng qua một tia trầm ngâm, quay đầu hỏi Khương Hiểu, "Ngô Ngạn Tổ là tên khác của Tần Hành à?"

Tần Hành: "..."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

[Dịch: melbournje]

*****

Ai mà không biết Ngô Ngạn Tổ chứ?

Nhưng Lâm Vu thật sự không biết. Sinh hoạt trên núi vốn đơn điệu, ngoại trừ học tập, bọn nhỏ chỉ có giúp cha mẹ làm việc nhà. Nhưng mẹ cùng bà rất ít khi để cô làm việc, bất quá cô học xong kiểu gì cũng sẽ chủ động đi làm việc nhà.

Lâm Vu chẳng chặc đảng hoàng, để Khương Hiểu muốn cười lại thôi.

Dù sao người bạn ngồi cùng bàn lúc này thật rất đáng yêu à nha. Khương Hiểu nhẹ nhàng nói, "Ngô Ngạn Tổ là một nam minh tinh rất đẹp trai, rất mê người, Khuất Thần Thị là đang khen Tần Hành."

Về mặt Lâm Vu cứng lại: "..."

Tần Hành sờ lên cái mũi, có chút mất tự nhiên, liền bỏ qua mọi chuyện, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khuất Thần có cái miệng rộng, liền thích nói lung tung.

"Hả, đến cùng ai được hạng nhất?"

Tất cả mọi người cũng đang chờ kết quả.

"Được được, tớ nói. Hạng nhất không phải Tần Hành."

"Vậy khẳng định là Lâm Vu lớp chúng ta rồi!"

Ánh mắt mọi người lại tập trung trên người Lâm Vu, Lâm Vu lạnh nhạt chỉnh lại vở ghi bài. Tần Hành cũng nhìn Lâm Vu, cô cố gắng như vậy, được hạng nhất cũng không phải ngoài ý muốn.

"Hey, listen! Hạng nhất là -- lớp 4 Lý Duy tịch."

"A! Có làm hay không thế? Không phải người trong ban chúng ta sao."

Bỗng từ đầu tòi ra một người, để tất cả mọi người có chút thất vọng. Lúc này lớp học có một cảm giác liên trào ra.

Không biết ai rống lên một tiếng: "Vừa mới đánh cược xong, tan học đến cửa trường gấp."

Khương Hiểu kinh ngạc, "Hạng nhất vậy mà không phải cậu, cũng không phải Tần Hành."

Lâm Vu cũng không để ý lắm: "Nhất trung rất nhiều người lợi hại."

Khương Hiểu gục xuống bàn mặt, "Nhưng cậu chính là người lợi hại nhất trong lòng tớ."

Lâm Vu: "Thật xin lỗi nhé, lần sau tớ sẽ cố gắng."

Khương Hiểu làm một mặt kinh ngạc, "Lâm Vu, tớ nói vui vậy mà cậu lại nói thế thật sao!" Cái này thật là quá ngoài ý muốn. Lâm Vu bị cô nhìn như vậy, có thể thấy được đồ mặt.

Đến tiết số học, Trương Cần bưng lấy bài thi cùng danh sách xếp hạng tiến đến.

"Đều biết hết rồi chứ?"

"Biết ạ. "

"Các em còn không biết xấu hổ! Nhìn xem điểm toán số lần này đi! Thầy chính là chủ nhiệm nên phải gánh vác các em. Tầng này có 4 cái lớp, chỉ có chúng ta thi kém cỏi nhất. Các em nghĩ gì thế?"

"Trương lão sư, thầy đừng kích động quá. Lần sau chúng em nhất định cố gắng."

Trương Cần bình ổn cảm xúc, "Lúc này lớp chúng ta xếp hạng trong top 10 có 3 người, Tần Hành hạng hai, Lâm Vu hạng ba, Trương Nam hạng tám. Mặt khác, Lâm Vu hóa học max điểm, Tần Hành toán học max điểm."

"Lợi hại quá đi! Hai người này thật sự là lợi hại!"

Phòng học đằng sau đột nhiên vang lên một trận tiếng vỗ tay, mọi người quay đầu, thấy Khuất Thần vỗ tay.

"Chúc mừng ba vị bạn học."

Trương Cần trừng mắt liếc hẩn một cái, "Yên tĩnh đi! Quay trở lại chuyện chính. Nhớ kĩ đợt trước, tôi và các em đã ước hẹn như thế nào không?"

"Trương lão sư, thầy sẽ không thật muốn để chúng em đổi chỗ ngồi chứ?"

Trương Cần: "Lên lớp thì nói chuyện, truyền giấy tờ thư từ, còn chép bài tập của nhau. Tôi không biết à. Hách chủ nhiệm phê bình lớp chúng ta mấy lần. Chỗ ngồi hiện tại thì điều chỉnh một chút. Tôi báo đến tên ai thì bắt đầu thay chỗ, đồ dùng học tập để tí tan học rồi chuyển."

"Thứ nhất Chu Châu cùng Lý Vũ Hàm đổi chỗ."

Mọi người thấy Trương Cần muốn đổi thật, trong lúc nhất thời đều phì cười.

"Trương lão sư, không đổi được không? Chúng em về sau lên lớp không nói chuyện, cam đoan chuyên tâm nghe giảng."

"Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình đổi chỗ." Trương Cần hờ hững

"Lão sư --" Khương Hiểu cùng Tần Hành đồng thời đứng lên. Lâm Vu đứng ở đằng kia, thấy được hai người này kích động.

Trương Cần cũng là sững sờ, "Hai em kích động cái gì?"

Khương Hiểu quay đầu nhìn thoáng qua Tần Hành, không nói lời nào.

Tần Hành mở miệng nói: "Em cảm thấy hiện tại đổi chỗ ngồi thế này thì rất không ổn."

Trương Cần nhú mày, "Ồ? Có gì không ổn hử?"

Tần Hành: "Thứ nhất, chúng em xung quanh mới vừa làm quen lẫn nhau, cao trung học tập áp lực vốn đã lớn, lại đổi vị trí, chúng em lại phải một lần nữa thích ứng."

"Thứ hai đâu?"

"Theo quan sát của em, thầy hiện tại an bài chỗ ngồi, là theo thành tích xếp hạng lần này, thành tích tốt thì hai người ngồi cùng một chỗ, thầy sắp xếp thành tích yếu một tổ xếp tại gần chỗ giáo viên, là hi vọng thông qua bổ sung. Nhưng kiểu dạng này có phải hay không cũng sẽ dả kích một số bộ phận lòng tin của bạn học?"

"Còn gì nữa không?" Tiểu tử thối này lý do nhiều như vậy! Còn là đại biểu lớp số học nữ chứ!

"Nếu là theo thành tích xếp hạng, vậy chả phải em phải cùng Lâm Vu ngồi chung 1 bàn hay sao. Vì sao thầy không đổi như vậy? Đối với em và Lâm Vu, như vậy cũng không công bằng."

Lâm Vu ngạc nhiên: "..."

Trương Cần nghiêng răng nghiêng lợi, "Lý do của em ngược lại là nhiều. Khương Hiểu đâu?"

Khương Hiểu: "Em không thích đổi chỗ ngồi, em thích ngồi chỗ cũ hơn."

Giống như 1 dây chuyền vậy, mọi người cũng đứng lên,

"Trương lão sư, em cũng không muốn đổi, em cũng thích ngồi chỗ cũ."

Lâm Vu nuốt một cái, tiếng nói thanh thúy êm tai, "Trương lão sư, thầy có thể hay không tin tưởng sự lựa chọn của chúng em? Cuộc thi lần này mọi người khả năng còn chưa thích ứng, phát huy trình độ chưa tốt. Lần tiếp theo, chúng em nhất định sẽ làm bài tốt hơn."

Lớp học đột nhiên an tĩnh lại.

Trương Cần trầm mặc mấy chục giây, từ trên giảng đài đi xuống, "Được! Lần này không đổi chỗ ngồi. Thi giữa kỳ, các em phải trả thi tốt cho tôi, đến lúc đó tùy các cô cậu."

"Trương lão sư, chúng em yêu thầy!"

Trương Cần: "Được rồi được rồi, chuẩn bị học tập tốt đi. Tất cả ngồi xuống."

Tiếng chuông tan học vang lên, Trương Cần vừa tới văn phòng, 2 ban phòng học liền truyền đến từng tiếng hưng phấn và tiếng huyên náo.

Mười lăm mười sáu tuổi, đơn thuần, chấp nhất, thật là tốt!

Khương Hiểu quay đầu, "Tần Hành, nói hay lắm."

Tần Hành cong cong khóe miệng, "Trương Cần cũng không phải thật sự là muốn để chúng ta đổi chỗ ngồi đâu."

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Dù sao hữu kinh vô hiểm. Tớ cũng không muốn đổi chỗ đâu, tốt nhất là ba năm học, chúng tớ đều có thể ngồi cùng bàn thi tốt."

Lâm Vu ừ một tiếng, "Cuộc thi lần này cậu nằm top 50."

Khương Hiểu nhăn nhăn mi, trong nháy mắt ỉu xiu. Lâm Vu đưa một trang giấy cho cô, "Đây là điểm số thống kê tớ viết xem cậu thiếu sót chỗ nào, ngữ văn phần 12, toán học phần 8..."

Tần Hành tò mò, "Lúc nào mà cậu làm thế?"

Lâm Vu: "Vừa mới lúc Trương lão sư đang nói đổi chỗ ngồi."

Tần Hành nhìn qua cô, như có điều suy nghĩ, "Mỗi lần đều sẽ làm thế sao?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Sơ trung mỗi lần thi xong tớ đều sẽ làm. Dạng này cũng có thể nhắc nhở chính mình thiếu sót ở chỗ nào. Bình thường ôn tập cũng sẽ có thể chú ý tới."

Tần Hành liếc liếc thần sắc, giống như tùy ý đề xuất, "Vậy cậu giúp tớ làm đi?"

Lâm Vu sững sờ.

Tần Hành thân nhiên nhìn vào mắt cô.

Lâm Vu gật gật đầu.

Khương Hiểu nói: "Tần Hành, cậu lần này xếp hạng 2 mà còn để Lâm Vu giúp, vậy cậu giúp Lâm Vu cái gì đây?"

Lâm Vu lắc đầu, "Tớ không cần."

Tần Hành: "Tớ có thể giúp cậu phụ đạo Anh ngữ."

Lâm Vu còn muốn cự tuyệt, Tần Hành lại đem mấy bài thi của mình đưa đến.

"Vất vả cho cậu rồi."

Lâm Vu: "..."

Người này thật đúng là tự giác. Tôn Dương trợn mắt hốc mồm, "Các cậu đây là *cường cường liên thủ à!"

*Cường cường liên thủ: theo mình hiểu chắc là hai người giỏi hợp tác với nhau ý, ở đây ý ông ấy là Lâm Vu với Tần Hành.

Tần Hành giống như tựa tại chỗ ấy, hững hờ lên tiếng, "Đúng vậy đấy."

Tôn Dương: "Cho nên cậu vừa mới nói muốn cùng Lâm Vu ngồi ngồi cùng bàn là thật? Tớ thật đau lòng! Tâm can tớ tan nát mất rồi!"

Tần Hành có một trận ác khí, bất quá tâm tình dị thường sung sướng, khoe miệng nhếch lên nhếch xuống.

Khuất Thần khi đi tới vừa hay nhìn thấy hắn đang cười, "Tần Hành, cậu cười cái gì?"

"Đột nhiên cảm thấy lớp 2 cũng thật không tệ."

"Bệnh tâm thần. Tớ chơi 1 ván không?"

Tần Hành cự tuyệt, "Tháng sau có tranh tài, không chơi."

"Chà có tí sức lực nào cả."

Tần Hành: "Lần này cậu xếp hạng bao nhiêu?"

"Hơn 800 hay sao đó. Tớ không sao đâu, dù sao tương lai cũng không phải đi du học."

Tần Hành còn muốn nói điều gì, nhìn bộ dạng kia của Khuất Thần đều không thèm để ý, hắn liền không muốn nói nữa.

Khuất Thần mỗi lần tới tìm Tần Hành nói chuyện đều ngồi trên ghế Lâm Vu, nhích tới nhích lui, làm cho cô cái gì cũng không làm được.

Lâm Vu cũng không tiện nhắc nhở hắn, dứt khoát cầm cốc nước đi rót nước, cô còn muốn kêu Khương Hiểu đi cùng, kết quả nàng ấy lại còn đang đọc tiểu thuyết.

Cũng không hỏi nữa, đem cái cốc của mình mà mang đi. Tần Hành nhìn một cái, chỉ một chút thôi liền bị Khuất Thần phát hiện.

"Mà nè, cậu vừa mới lên khóa đã thật sự là hăng hái đó nha, tớ liền hận mình quên cầm điện thoại giúp cậu quay lại đây. Cậu làm gì giúp Lâm Vu thế?"

"Chính tớ không muốn đổi chỗ ngồi."

"Đình Đình khẳng định là thương tâm đến chết mất thôi, lúc đầu có cơ hội ngồi trước mặt cậu mà hết lần này tới lần khác bị cậu làm hỏng."

"Ngồi đâu còn không giống nhau à? Cậu cho rằng ngồi bên cạnh tớ, liền có thể đạt hạng nhất sao?"

Khuất Thần thâm oán, "Ngồi cạnh người mình thích, lúc học tập lại càng có động lực."

"Cút sang một bên đi."

Hắn đứng dậy muốn đi.

"Làm gì, đi đâu đấy?"

"Xuống lầu mua nước."

Tần Hành thuận tiện đi ngang qua tầng lầu phía đông, nước sôi được để ngay tại chỗ ấy.

Lâm Vu cùng một nam sinh đứng chung một chỗ, cô mặt lạnh lùng, xem ra có chút tức giận nhưng một mực nhẫn nhịn.

"Lâm Vu --"

Tần Hành gọi cô một tiếng, sải bước đi tới. Hắn nhẹ nhàng nhìn lướt qua bên người nam sinh, "Bạn cậu à?"

Nam sinh cầm trong tay một phong thư, trong nháy mắt mình bạch.

Lâm Vu quay đầu nhìn thấy hắn, vừa tức lại vừa xấu hổ.

"Tớ không biết cậu ấy."

Tần Hành mở miệng, "Tớ đi mua nước, Khương Hiểu thuận tiện để cho tớ giúp cậu cầm cái cái cốc. Cần trợ giúp gì sao?"

Hắn đây là có ý riêng đó nha.

Lâm Vu cắn cắn môi, cô cũng không biết chuyện gì xảy ra. Đi lấy nước một cái thôi mà đã xảy ra loại chuyện này.

Bạn học nam còn cầm giúp cô chai nước.

Lâm Vu lạnh giọng nói ra: "Không cần đâu. Tớ về trước lớp trước đây."

Nam sinh vội vàng hô, "Bạn học Lâm Vu, tớ đây là nghiêm túc thật đấy."

Tần Hành đứng ở đó nói, "Tôn Sơ Văn, là gan của cậu thật lớn."

Tôn Sơ Văn: "Tần Hành, chúng ta là bạn học sơ trung, cậu giúp tớ đem thư này đưa cho Lâm Vu đi."

Tần Hành: "Đi qua một bên đi! Đừng quấy rầy nữ sinh lớp chúng tớ."

Tôn Sơ Văn cũng không vui lòng, "Tớ có quyền lợi đó."

Tần Hành nắm chặt nắm đấm, "Vậy phải xem cậu như thế nào?"

Tôn Sơ Văn: "Tần Hành, cậu làm sao mà vô lý như vậy? Cậu cùng Lâm Vu có quan hệ gì mà đòi quản?"

Tần Hành: "Bạn học cùng lớp. Đừng để tớ nhìn thấy cậu đến quấy rối cô ấy nữa."

Tôn Sơ Văn cắn răng,

"Tần Hành, chờ đấy."

Tần Hành: "Từ từ, cái cốc cái cốc!"

Hắn đưa tay lấy tới, "Tớ ở tại lớp 2 chờ cậu."

Chờ lúc hắn trở lại phòng học, Lâm Vu đã ngồi thờ thẫn tại vị trí của mình, sắc mặt có vẻ không tốt.

Hắn đi qua, đem nước nhẹ nhàng đặt ở mặt bàn của cô.

Lâm Vu trông thấy, vuốt vuốt gương mặt, che dấu thần sắc, lại khôi phục lại trạng thái bình thường.

Tần Hành nghĩ nghĩ, nói: "Lâm Vu, cậu giúp tớ giảng bài này đi."

Lâm Vu quay người, "Cái bài gì cơ?"

Tần Hành tùy ý lật sách bài tập, "Đừng để ý đến cái người tỏ tình ban nãy làm gì, coi chừng bị ảnh hưởng. Tớ cũng thường xuyên bị người khác tỏ tình nè."

Lâm Vu lộ một mặt khiếp sợ nhìn xem hắn.

*****

Lời của tác giả:

Nhất trung Ngô Ngạn Tổ, da mặt của cậu đến cùng dày bao nhiêu? Ở chương trước thấy mọi người cmt, đối với tiểu Tần Hành mà chê rất nhiều. Con người ai cũng từ từ mà trưởng thành, cũng có thời điểm làm sai trái một vài điều. Tần Hành cùng Lâm Vu đúng là không cùng một loại người, hai hoàn cảnh gia đình khác nhau, cho nên bọn họ từ lúc gặp đến yêu, một đường âm khiến người người phải cảm động.

Từ đây trở xuống là tiếng nói trong tâm can của Tần Hành: Khi còn bé phạm phải một sai lầm lớn như vậy, cho nên tôi liền đem một đời của mình để đền bù, Lâm Vu, mời tiếp nhận tớ!

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

[Dịch: melbournje]

*****

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh mà chiếu vào, lại chiếu vào trên mặt của thiếu niên kia, gương mặt tuần dật đột nhiên lại tăng thêm mấy phần ôn hòa.

Đây là lần đầu tiên Lâm Vu biết có kiểu an ủi như thế này

Thời gian lúc này giống như đang dừng lại vậy.

Tần Hành nhìn chăm chú nhìn cô, trong một khoảng cách ngắn ngủi, hắn phát hiện, lông mi của Lâm Vu vừa dài lại còn cong, giống như trêu người vậy.

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Cậu nói bài nào?"

Tần Hành biến sắc, "Cái này."

Lâm Vu xem xét một chút, "Toán học? Đây là đề Olympic."

Tần Hành: "... Tớ có một điểm mà nghĩ mãi không thông. Cậu giúp tớ tham khảo một chút nhé."

Lâm Vu vắn mi, "Tần Hành, cậu biết tớ chưa từng ôn qua toán Olympic."

Toán học của cô thành tích mặc dù cũng không tệ lắm, nhưng cùng so sánh với những này tham gia tranh tài cấp quốc gia mà nói, chênh lệch quá xa.

Tần Hành: "Đề Olympic không có khó như vậy, để tớ nói cho cậu nghe."

Lâm Vu gật gật đầu, kỳ thật cô đối áo số cũng tò mò.

Thẩm Nghi Đình quay đầu liền thấy hai người cúi đầu thảo luận, ánh mắt cô dừng lại mấy giây.

"Lâm Vu thật rất lợi hại."

Thẩm Nghi Đình thu tầm mắt lại, "Cậu cùng cậu ấy ở một ký túc xá, bình thường cậu ấy hay làm những gì?"

Trần Đồng: "Cậu ấy mỗi ngày đều là người về trễ nhất, cũng là người dậy sớm nhất giường. Cậu ấy là người mà tớ thấy có cố gắng nhất."

Thẩm Nghi Đình không có lên tiếng.

Trần Đồng cũng nhìn một cái, "Cậu ấy bình thường không chủ động bắt chuyện với ai, nhất là nam sinh."

Thẩm Nghi Đình: "Thật sao?"

Trần Đồng gật gật đầu, "Bất quá cũng nhìn ra được, bọn họ hai bàn trước sau ngồi chung rất thân thiết."

Thẩm Nghi Đình như có điều suy nghĩ, đúng vậy mà nhỉ, Tần Hành bình thường cũng là không thèm để ý đến nữ sinh đâu.

Bên kia, Lâm Vu cùng Tần Hành đã thảo luận xong.

Tần Hành là học bá toán học, lúc giảng một vấn đề, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu. Mà Lâm Vu lại là một người thông minh, hai người câu trước câu sau ăn ý một cách kì lạ.

Lâm Vu thử giải cái đề kia, cuối cùng vì Tần Hành giúp cho, quả nhiên hiểu ra ngay.

Lâm Vu nghiêm mặt nói: "Toán học thật sự là cánh cửa kỳ diệu."

"So với hóa học đâu tính là gì?"

Hắn rất hiểu kì, vì cái gì mà cô lại học hóa học tốt như vậy.

Hắn tới phòng làm việc tình cờ nghe được lão sư đang khen Lâm Vu, lúc này mới biết cô đã học hóa học năm hai học xong hết rồi.

Có lẽ là hai người thảo luận bài hơi lâu, sắc mặt của cô cũng buông lỏng không nhỏ, mặt mày nhu hòa.

"Hóa học cùng số học không có giống nhau đâu."

Thanh âm nhẹ nhàng, mang theo ý mơ hồ vui vẻ.

Tần Hành mỉm mỉm khoe miệng, "Nếu cậu sớm ôn toán Olympic, tớ nghĩ lão sư nhất định sẽ dị thường ngạc nhiên."

Nhưng Lâm Vu không có nghĩ như vậy, cô không tham lam. Cô có hiện tại có thể học tập trong hoàn cảnh này đã rất thỏa mãn rồi. Từ nhỏ, bà cô đã dặn không thể quá tham lam, biết thỏa mãn thì mới thấy hạnh phúc.

Học sinh năm nhất cứ như vậy chậm rãi thích ứng cuộc sống cấp ba, mỗi ngày làm không hết bài tập, nghe không hết nội dung, lão sư nói tới nói lui lải nhải mãi.

Đảo mắt đến tháng 11, thời tiết Tân thành càng ngày càng lạnh, sáng sớm cũng càng ngày càng khó khăn.

Lâm Vu vẫn như cũ là người đến phòng học sớm nhất.

Ngày ấy, khi cô đến phòng học, đột nhiên phát hiện đã có người đến. Lúc này, trong phòng học không có mở đèn, có chút tối, nàng không có thấy rõ là ai.

Đợi cô đi tới, mới phát hiện người kia không phải học lớp bọn họ.

"Bạn học này, Tần Hành ngồi vị trí này sao?"

Lâm Vu đánh giá người trước mặt, nữ sinh tóc hơi sậy xoắn, vẽ mi tâm tình xảo, khí chất có vẻ thành thực.

"Tần Hành đi Bắc Kinh so tài rồi."

"Tớ biết. Nhưng mà cậu ấy ngồi vị trí này sao?"

Lâm Vu gật đầu một cái.

Nữ sinh đem một cái hộp đặt ở trong ngăn kéo của hần.

Làm xong rồi vỗ vỗ tay, "Giải quyết xong xuôi. Sắp tới là sinh nhật cậu ấy, tớ đưa cho cậu ấy quà."

Lâm Vu không có hứng thú, trở lại chỗ rồi ngồi xuống, lấy sách Anh ngữ ra.

"Cậu là Lâm Vu đúng không?."

Nữ hài từ nhảy đến trước bàn của cô, "Tớ biết cậu."

Lâm Vu trầm mặc, cũng không có hứng thú bắt chuyện.

"Cậu làm sao không hỏi xem tớ đây là ai sao?"

"Thật có lỗi, tớ muốn học thuộc lòng bài."

Nữ sinh nhún nhún vai, "Bạn học Lâm Vu, nữ sinh không nên đọc sách nhiều đâu."

Lâm Vu cúi đầu xuống, không tiếp tục đề ý.

Tần Hành đã đi hơn nửa tháng, thi giữa kỳ đều không có tham gia. Hần không ở trường học, mọi người hâm mộ người vẫn như cũ không giảm chút nào.

Lâm Vu có thể tưởng tượng, khi hần trở về nhìn thấy một đống đồ vật kia, mặt chắc chắn sẽ biểu lộ vẻ không kiên nhẫn. Hần rất được nữ sinh yêu mến, ở kí túc xá nữ của cô, thỉnh thoảng mọi người đều nhắc lên tên của hần. Gia cảnh to, học giỏi, đáng đáp lại đẹp trai, dạng này người này được hoan nghênh là rất bình thường rồi!

Lần thi giữa kỳ này, lớp 2 rốt cuộc cũng được nở mày nở mặt, so với thi sát hạch lần trước thì quả là có tiến bộ rất lớn. Lâm Vu xếp hạng thứ nhất, ban trưởng Tổng Dật Minh cũng nằm ở hạng mười, Trương Nam tụt xuống mất mười, còn khóc một trận to.

Cao hứng nhất không ai qua được đó chính là Trương Cần, trong phòng học chủ nhiệm lớp, được Hách chủ nhiệm trọng biểu dương.

"Lớp 2 ở cuộc thi lần này tiến bộ rất lớn. Cứ thế phát huy, ngàn vạn không thể để cho bọn chúng phớt lờ nhé."

"Còn có vì để tăng cường tố chất thân thể của học sinh, từ dưới tuần sau, tăng 800 mét chạy bộ đi. Mặt khác nữa, tôi đã cùng nhà trường thương lượng qua, năm nhất tự học buổi tối không ở trọ ở trường thì chín giờ rưỡi được đi về. Các lão sư làm tốt trực ban chuẩn bị nhé. Mọi người có ý kiến gì hay không?"

"Không có."

"Vậy tan họp đi."

Bạn học chung quanh Lâm Vu lần này thành tích xếp hạng đều so với lần trước cao hơn nhiều, mọi người đối cô vô cùng cảm kích.

Tiểu Vi lấy từ ngăn kéo ra một túi đồ ăn vặt, vừa ăn vừa nói: "Lâm Vu, cuối tuần này cậu không về nhà, chúng ta cùng đi thư viện làm bài tập có được hay không?"

Khương Hiểu nghe vậy, chờ đợi mà nhìn.

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Vậy tớ cùng lão sư nói chuyện một chút."

Tiểu Vi cười tủm tỉm, "Thư viện thành phố có rất nhiều sách, Lâm Vu à, cậu khẳng định sẽ rất thích đó nha."

Tôn Dương thở dài một hơi, "Mấy người các cậu ngược lại thật là tốt, lại có đi chung cùng nhau, liền lòi ra một mình tớ cô đơn."

Tiểu Vi: "Tần Hành sắp trở về rồi à?"

Tôn Dương lắc đầu: "Hình như hôm qua đã thi xong, đang chờ điểm."

Khương Hiểu: "Tần Hành nhất định có thể đạt giải nhất, chờ hắn trở về nhất định phải đòi quà."

Tôn Dương: "À, cậu không phải hộ vệ của Lâm Vu sao?"

Khương Hiểu: "Hắn hiện tại cũng không có cùng Lâm Vu cạnh tranh."

Tôn Dương: "Tần Hành không có ở đây ngày đầu tiên, nghĩ tới hắn! Ngày thứ 26, vẫn là nghĩ tới hắn!"

Đám người một bộ dáng ác độc.

Ngày thứ hai, lần này tin tức Tần Hành thi áo số cả nước được hạng nhất truyền đến trường học. Nhất trung, tổ lão sư dạy toán học hưng phấn khó mà nói nên lời. Nhiều năm nay, đều không có ai cả đi thi mà được giải nhất cả.

Lúc này nhất trung ở Tần Thành rốt cuộc cũng có thể nở mày nở mặt. Tin tức này truyền đến lớp học, mọi người kịch liệt thảo luận bắt đầu, giống như bọn hắn đươc giải vậy.

"Tần Hành đạt hạng nhất có phải hay không không cần tham gia thi đại học liền có thể trực tiếp nhận vào?"

"Thật hâm mộ quá!"

Tôn Dương: "Thứ hâm mộ này không với đến được đâu, cả nước thi tuyển, so với tham gia thi hát đạt giải nhất còn khó hơn."

"... Tôn Dương, cậu đi báo danh đi thử xem sao."

Khương Hiểu: "Nếu thật được chọn, về sau tớ làm người đại diện cho cậu, đem cậu chế tạo thành một ngôi sao ca nhạc."

Tôn Dương: "Được, đã hứa rồi đấy."

Một mảnh tiếng cười rộ lên, Lâm Vu lẳng lẳng lắng nghe. Cô cầm bút tô tô vẽ vẽ trên giấy nháp, đột nhiên có chút mê mang. Về sau cô muốn làm gì?

Tần Hành từ Bắc Kinh trở về, cũng không có ở nhà nghỉ ngơi mà trực tiếp đi học.

Sáng sớm, ông Tần tự mình lái xe đưa con đi học. Con trai đạt giải nhất, tất nhiên phải cao hứng rồi.

"Đã bảo cho con ở nhà nghỉ ngơi một ngày mà nhất quyết không nghe."

Tần Hành cầm cặp sách, mở cửa xe, dự định xuống xe.

"Con định buổi tối ở lại trường để tự học."

"Vậy con làm sao bây giờ?"

"Trường học không phải có canteen sao?"

Ông Tần nghe khẩu khí con trai mình, cũng đành phải nghe theo, dù sao ông biết Tần Hành sẽ không bạc đãi mình.

"Chú ý an toàn nhé. Buổi tối ta để chú Tiểu Dương tới đón con."

"Không cần, tự con đi về."

Tần Hành lư loát đi xuống xe.

Ông Tần cười, một mặt kiêu ngạo.

Tần Hành trở về, lớp 2 tự nhiên oanh động.

Hắn tiến phòng học, mọi người liền bắt đầu náo loạn.

"Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh nhaa."

Tần Hành như bình thường đi tới, một vai khoác balo, một tay nhét trong túi quần, ánh mắt rơi vào chỗ ngồi của mình. Đi ngang qua, Lâm Vu cúi đầu mang tai nghe, hết sức chuyên chú nghe Anh ngữ.

Tần Hành trở lại vị trí, tùy tiện ngồi xuống.

Tôn Dương: "Cậu rốt cuộc cũng trở về. Chúc mừng nhá!"

Mấy cái nam sinh đều đến.

"Bọn tớ đều biết, cậu thật trâu bò đó nha."

"Tần Hành, cậu bây giờ đã là thần tượng của nữ sinh toàn trường. Tớ nghe nói hiện tại một tấm hình của cậu bán 10 khối tiền cơ đấy."

Tần Hành cười, "Tớ vừa về đến các cậu liền cùng ta nói cái vấn đề này sao? Đạo này thế nào?"

"Hách chủ nhiệm nổi điên, chúng tớ bây giờ mỗi ngày đều phải chạy 800 mét. Cậu ở Bắc Kinh thì sao? Tập huấn có mỹ nữ không?"

"Mang theo quà cho các cậu đây."

Hắn mở balo ra, nhanh tay chia quà cho đám nam sinh.

Đào Mạn chưa đi tới phòng học liền nghe được tiếng hò hét ầm ĩ ồn ào, bà đi vào, "Các bạn học này, đây là thời gian tự học, không phải nghỉ ngơi giữa tiết."

"Miss Đào, Tần Hành trở về rồi."

Đào Mạn nhìn về phía Tần Hành, "Toán học vương tử trở về, các cậu cũng chưa hết tiết. Ngày hôm qua cái bài đều thuộc rồi chứ? Một tí nữa trên lớp tôi muốn kiểm tra."

"Miss Đào, cô là giáo viên mà chúng em thích nhất."

"Còn có mười lăm phút nữa."

Mọi người lập tức thu hồi tâm tư bát quái, dù sao cũng còn có thời gian có thể nói.

Lúc này, Lâm Vu tháo tai nghe, lật sách Anh ngữ ra.

Tần Hành nhìn bóng lưng của nàng, phát hiện mái tóc của cô đã được cắt ngắn, bím tóc đuôi ngựa so với lúc trước ngắn đi một nửa. Cho tới trưa, hắn cùng Lâm Vu đều chưa hề nói câu nào với nhau. Hắn đem quà cho Khương Hiểu, Khương Hiểu cười mà nhận lấy.

"Cám ơn nhé. Vỡ đẹp mắt như vậy tớ không nỡ dùng."

Lâm Vu vừa vịn từ bên ngoài tiến đến, gặp Khương Hiểu cầm trong tay mới vỡ, cô không có cũng không cảm thấy xấu hổ.

Tôn Dương, Khương Hiểu đều có quà, bọn hắn nghĩ Lâm Vu khẳng định cũng có. Hết lần này tới lần khác Tần Hành một điểm biểu thị cũng không có, mà Lâm Vu tự nhiên cũng không nghĩ mình được Tần Hành tặng quà, dưới cái nhìn của cô thì Tần Hành chắc cũng sẽ không mang quà về cho cô.

Khương Hiểu đề ép thanh âm mà nói, "Lâm Vu không có quà sao?"

Tần Hành bĩu môi: "Đi rất gấp, không có mua nhiều như vậy."

Khương Hiểu sững sờ, quyển sách trong tay này giờ đây nhuộm một củ khoai lang nóng bỏng tay vậy.

Cô thật không muốn thế.

Cô trừng mắt liếc Tần Hành.

Tần Hành không nói gì.

Nghỉ giữa khóa, Lâm Vu từ văn phòng hỏi xong bài trở về, bị hai nữ sinh gọi lại.

"Bạn học, làm phiền cậu gọi Tần Hành lớp cậu ra một chút được không?"

Lâm Vu nhú nhú mày, "Thật có lỗi quá, tớ cùng bạn không quen biết."

Đơn giản mà lại trực tiếp, cô không nghĩ nhiều chuyện.

Ngoài kia, Khuất Thần mắt mở thật to. Ngồi bàn trước bàn sau mà còn bảo không quen?

Lâm Vu trở lại phòng học, thấy Tần Hành đang đeo tai nghe, từ từ nhắm hai mắt dựa vào ghế, không biết đang ngủ hay là vẫn nghe nhạc.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống.

Không bao lâu, có người nhẹ nhàng đụng đụng phía sau lưng cô, "Lâm Vu, quà của cậu đây."

Cái bút máy trên tay Lâm Vu trong nháy mắt xiết chặt, cô không hề động, tựa hồ có chút không quá xác định.

Tần Hành duỗi dài cánh tay ra, đem hộp đặt ở mặt bàn của cô, "Là bộ sách này."

Hắn dừng lại một chút, "Không đắt lắm đâu."

*****

Lời tác giả:

Từ đây trở xuống là bản tin đến từ tiểu phóng viên Mạn Mạn.

Mạn Mạn: Bác sĩ Tần, cậu động tâm với bác sĩ Lâm từ lúc nào?

Tần bác sĩ: Cao nhất lần kia đi tập huấn, trong một tháng, tôi lại có chút nhớ cô ấy.

Mạn Mạn: Cao nhất à!

Tần bác sĩ: Làm sao, có vấn đề gì sao?

Mạn Mạn: Bác sĩ Tần, cậu quả thật rất chuyên tình! Bội phục, bội phục!

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

[Dịch: melbournje]

** **

Kì thi toán học kết thúc, người bạn học thi chung cùng dành chút thời gian đi ra ngoài một chút, thư giãn một tí, thuận tiện mua chút quà trở về.

Tần Hành lười đi, tình nguyện ở tại khách sạn chơi game.

Bất quá, cái vị học sinh năm 3 ở chung kí túc xá nói một câu, "Anh muốn đi mua cho bạn gái tương lai chút quà."

"Bạn gái tương lai sao?"

Tần Hành ngược mắt.

Nam sinh năm ba ngượng ngùng nắm tóc, "Bạn anh hẹn nhau thi xong đại học thì chính thức xác định quan hệ."

"Cô ấy cũng muốn đến Bắc Kinh học sao?"

"Thành tích học tập của cô ấy bình thường, đoán chừng không tới được."

Tần Hành không có hỏi lại.

"Muốn hay không cùng đi hửm, thuận tiện cho cô bé mà cậu thích một chút quà?"

Tần Hành quệt quệt khóe môi, "À, nhưng em không có thích ai."

Về sau, Tần Hành chọn lấy một số quyển vở, cùng một quyển kinh kịch.

Ngày về đến nhà, bà Tần nhìn thấy một chồng vở kia, lắc đầu, "Đây chính là quà tặng mà con tặng cho bạn mình sao?"

Cái ánh mắt kiểu gì đây a!

"Vở là tốt nhất rồi."

"Lại còn rất dày, có thể dùng thật lâu nữa."

Làm sao lại có cảm giác hần đi Bắc Kinh về kinh dianh văn phòng phẩm vậy?

Bà Tần không có có ý tốt rắn dạy con trai mình, nhưng là vẫn chỉ điểm một chút là tặng quà không thể qua loa như thế được.

Tần Hành chậm ung dung trả lời: "Con tặng, bọn họ có ai sẽ không thích chứ."

Ông Tần cười khẽ một tiếng, "Nó còn biết mua quà, đã có tiến bộ rồi nhá. Bà cũng đừng có mà chê."

Bà Tần nhin không được, "Cái nữ sinh nào sẽ thích kiểu quà như vậy chứ? Toán học thì học giỏi mà EQ thì ti lệ nghịch."

Tần Hành mặt đều đen kịt.

Lâm Vu mở hộp ra, trong mắt lóe ra ánh sáng nhạt, cô còn là lần đầu tiên nhìn thấy dạng sách này. Bản kinh kịch, biểu lộ mạnh mẽ, chất liệu kim loại, chế tác rất tinh xảo.

Tần Hành: "Trong cửa hàng có thừa ra một bộ."

Lâm Vu trịnh trọng nói với hần một tiếng, "Cảm ơn."

Cô đã nghĩ tới cực tuyệt, thế nhưng là đạo lý đối nhân xử thế, cô hiểu. Tất cả mọi người đều nhận quà của hần, nếu như cô không nhận, liền là không lễ phép.

Tần Hành nhẹ nhàng cười một tiếng, hai con ngươi trong suốt.

"Thứ này ở Bắc Kinh khắp nơi đều có bán."

Lâm Vu gật gật đầu, cô từ lúc sinh ra trừ khi còn bé cùng mẹ trở về quê một chuyến, Tần thành là nơi xa nhất mà cô từng đi cho tới nay. Về sau có cơ hội, cô sẽ mang theo mẹ và bà đi Bắc Kinh, muốn dẫn bọn họ đi xem chèo, còn có trường thành cùng cố cung.

Chuông vào học tiếng vang lên, mọi người trở lại phòng học.

Lâm Vu nhìn qua hần, đôi mắt xanh triệt trần đầy chân thành, "Chúc mừng cậu, lần này đạt được giải nhất."

Tần Hành cái chớp mắt kinh ngạc, hé miệng cười một tiếng.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt Lâm Vu khẽ biến, Tần Hành trước mắt cùng Tần Hành trong trí của cô tựa như không phải cùng một người. Lâm Vu đã từng nghĩ, cô cùng hần cũng sẽ không gặp nhau nữa. Bây giờ lại chung lớp, cũng là ngoài ý muốn không thôi. Bất quá, có nhiều thứ vẫn không thay đổi. Hần vẫn là người nổi bật, chói mắt nhất trong đám người.

Sau khi tan học, Khuất Thần cùng Thẩm Nghi Đình đến chờ Tần Hành cùng nhau trở về.

"Từ hôm nay trở đi, tớ ở trường học tự học buổi tối. Các cậu đi về trước đi."

Thẩm Nghi Đình một mặt kinh ngạc, "Cậu làm sao đột nhiên muốn ở lại tự học?"

"Trong khoảng thời gian này không phải vội vàng thi gì, những môn khác cũng nên bổ sung."

Thẩm Nghi Đình cắn cắn môi, "Tối về tớ đem vở sửa một chút, ngày mai liền cho cậu mượn."

Khuất Thần: "Vậy com tối làm sao bây giờ?"

"Đi canteen ăn chứ sao."

"Cajah có thể nuốt trôi à?"

Tần Hành một mặt không kiên nhẫn, thúc giục bọn họ mau chóng rời đi.

"Đi đi, các cậu đi nhanh lên đi."

Thẩm Nghi Đình một mặt râu rĩ không vui, "Vậy chúng ta đi thôi."

Ánh mắt Khuất Thần từ trên người Tần Hành lướt qua, lại từ từ nhìn thoáng qua, còn cúi đầu nhìn thấy Lâm Vu đang làm bài tập.

"Vậy ngày mai gặp."

Bọn họ vừa đi, Lâm Vu thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt lấy thời gian đem còn lại hai bài còn lại viết xong.

Trong phòng học còn lại không có mấy người.

Tần Hành biết cô mỗi ngày đều rất trễ mới tới canteen, phòng ngừa xếp hàng lãng phí thời gian. Trước đó, coi cùng bạn cùng phòng Trần Đồng và Thôi Nhã sẽ tới hỏi cô có muốn cùng đi ăn cơm hay không. Lâm Vu luôn luôn lắc đầu, mấy lần về sau, không còn có đến gọi cô nữa. Ngẫu nhiên, Khương Hiểu giữa trưa không trở về nhà, hai người kiểu gì cũng sẽ cùng đi căn tin. Bất quá, Khương Hiểu sẽ chờ Lâm Vu viết xong bài tập.

Lâm Vu rốt cuộc cũng viết xong, cầm phiếu ăn, nhanh đi vào nhà ăn.

Đôi khi cô đến phòng ăn, đồ ăn ngon đều không còn. Cô lấy một phần rau quả, một chén cơm, lại đi bới thêm một chén canh miễn phí. Không đến mười phút, cô liền ăn cơm nước xong xuôi.

Tần Hành cùng hai tên nam sinh đi vào căn tin, liền chú ý tới cô.

Nhìn thấy Lâm Vu đã cơm nước xong xuôi đi đưa lại khay, mọi người mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Lâm Vu thật là liều mạng đấy."

"Tính cách không được hoạt bát cho lắm, nhưng ngược lại là rất tốt, đặc biệt chân thành."

"Dáng dấp cũng rất đẹp mắt."

"Hoa khôi lớp chúng ta đẹp hơn so với lớp khác nhiều."

Tần Hành xa xa liếc nhìn, à, những người này thật sự là nhàm chán, ngoại trừ nói mấy cái này liền không có đề tài gì khác.

"Tớ ăn xong rồi, về lớp trước đây."

Hai bạn học nhìn nhau: "..."

Thời tiết dạo này lạnh dần, Lâm Vu thường xuyên ăn mặc đơn bạc cho nên đi đặc biệt nhanh.

Tần Hành từ cửa phòng ăn ra, chớp mắt một cái liền không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa.

Ặc, chạy thật là nhanh.

Hắn vẫn chậm rãi ung dung đi về. Nửa đường lại bị 1 người chặn lại.

"Tần Hành, tớ là Thạch Tiểu Vũ lớp 10." Vừa mới nghe nói Tần Hành hôm nay đi nhà ăn, nàng nhất quyết chờ hắn trước khi hắn về lớp.

Tần Hành nhàn nhạt nhìn nàng một cái, lạnh lạnh nói hai chữ, "Có việc?"

"Tớ đưa người quà sinh nhật đó cậu thấy sao?"

Mi tâm Tần Hành nhăn lại, "Không có chú ý."

Thạch Tiểu Vũ cắn răng một cái, "Tần Hành, tớ thích cậu. Chúng ta có thể kết bạn hay không?"

Nàng lung lay điện thoại, "Thêm Wechat đi? QQ cũng được."

Tần Hành giật giật khóe miệng, vừa muốn mở miệng, vừa hay nhìn thấy Lâm Vu đi tới huowang bọn họ. Trong tay cô ôm vài cuốn sách, xem chừng chắc

là đi thư viện. Lâm Vu cũng nhìn thấy hắn, bước chân dần dần thả chậm.

Thạch Tiểu Vũ quay đầu nhìn sang, "Lâm Vu à."

"Cậu biết cô ấy?"

"Lần trước đến lớp của cậu, tớ gặp qua cô ấy. Là cô ấy chỉ cho tớ chỗ ngồi của cậu."

Tần Hành biểu lộ nhặt nhẻo, "Có đúng không?"

Hắn hưng hăng quét Lâm Vu một chút. Lâm Vu làm bộ cái gì cũng không có trông thấy, buông thõng mắt. Trong khoảng thời gian này được Khương Hiểu phổ, cô đã chậm rãi tiếp nhận việc những người xung quanh to gan lớn mật biểu đạt hành vi yêu đương. Nhất là đoạn thời gian trước, truyền thuyết kể rằng Hách chủ nhiệm còn bắt một đôi, không có công khai nói ra, bắt quả nghe nói xử phạt cũng rất thảm. Trường học còn có người post bài lên án chủ nhiệm nào đó vô nhân đạo!

Về sau Hách chủ nhiệm tra IP, đem vị bạn học này lôi tới phòng hội đồng, bắt viết bản kiểm điểm ba ngàn chữ.

Tiết tự học buổi tối, Tần Hành trở về. Hắn đặt mông ngồi trên ghế, động tác rất lớn gây ra một tiếng kêu to.

Lâm Vu đã đem bài tập đều làm xong. Cô cho mình mười phút để não nghỉ ngơi, lật ra tiểu thuyết vừa mượn từ thư viện có tên « Jane Eyre ».

Cô nghe nói bộ tiểu thuyết này đã chuyển thể thành phim, phim thì phi thường kinh điển. Đáng tiếc cho tới bây giờ cô không có cơ hội xem thử.

Nghỉ giữa khóa, có bạn học tìm đến cô, "Lâm Vu, sách ghi hoá học và vật lý có thể cho tớ mượn hay không?"

Lâm Vu có một cái chớp mắt suy nghĩ sâu xa, "Ngày mai có thể chứ? Hôm nay tớ cho người khác mượn rồi."

"Được. Ngày mai tớ tìm cậu. Nhờ cậu cả đó!"

Trên bàn bày sách chỉnh chỉnh tề tề, cô chậm rãi lật về mấy quyển vở. Lúc xoay người, Tần Hành đang cúi đầu chơi trò chơi.

Cô nuốt nước bọt một cái, khẽ gọi một tiếng, "Tần Hành -- "

Tần Hành mí mắt đều không ngẩng, "Khóa đại biểu có việc?"

Lâm Vu đem vở để trên bàn hắn, "Đây là sách ghi 1 tháng vừa qua."

Tần Hành động tác trên tay dừng lại, "Được!"

Vừa nãy hắn mới bị chết trong game. Lâm Vu một lần nữa ngồi xuống, đưa tay vuốt vuốt con mắt.

Tần Hành điều chỉnh tư thế ngồi, lưng thẳng tắp, đầu ngón tay đảo trên sách ghi của cô, tiếng lật trang giấy sần sật kêu lên, "Gần đây viết nhiều nội dung như vậy sao!"

Lâm Vu không có lên tiếng.

Tần Hành đưa coi bộ sách kia không đắt, cô hiện tại cũng không có cái gì trả ơn hắn.

Buổi tối thời gian trôi qua rất nhanh, chín giờ rưỡi học sinh ngoại trú đi về, Tần Hành thu sách vở, ngược mắt nhìn qua Lâm Vu.

Lâm Vu còn đang đọc sách, một ngày ngoại trừ đi ngủ, ăn cơm, thì là học tập. Cô cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng muốt.

Thời điểm đi về, hắn đem vở trả lại cho cô.

"Một tháng không theo chương trình nên không vội không được, về sau tự học buổi tối có vấn đề gì tớ sẽ hỏi lại cậu."

Lâm Vu gật gật đầu, "Được."

Vào lúc ban đêm, Lâm Vu trở lại ký túc xá nghe thấy mọi người đang nói Tần Hành được nữ sinh lớp khác tỏ tình.

"Tần Hành đồng ý à?"

"Đương nhiên không. Thạch Tiểu Vũ liền đáng đẹp mắt, thành tích niên cấp đếm ngược. Tần Hành căn bản không biết cậu ấy là ai. Bất quá cậu ấy còn hỏi Tần Hành có phải hay không thích thăm ai rồi."

"Tần Hành trả lời như thế nào?"

"Không để ý tới cô."

"Thạch Tiểu Vũ kia nhục nhã thật."

"Bất quá có thể tỏ tình với người mình thích, cũng là một loại dũng khí."

"Tần Hành hiện tại thi Olympic được giải nhất cả nước, tương lai cử đi nhiều nơi, thật đúng là Ngô Ngạn Tổ của nhất trung."

"Đúng rồi, Lâm Vu, Tần Hành làm sao lại tới lớp tự học buổi tối rồi?"

Trần Đồng tò mò hỏi.

Lâm Vu: "Tớ không rõ."

Thôi Nhã: "Lâm Vu sẽ không nghe ngóng những vấn đề này đâu. Cậu hỏi vậy thì đừng hỏi còn hơn."

Trần Đồng nhún vai: "Ai bảo cậu ấy ngồi phía trước Tần Hành, lại nói, Tần Hành cùng cậu ấy giống như cũng không tệ à nha."

Lâm Vu cảm lấy đồ rửa mặt, "Tớ đi tắm đây."

Xá trường Dương Tiểu Mộng nói ra: "Lâm Vu cùng Tần Hành ngoại trừ trò chuyện về học tập thì còn có thể nói cái gì."

Hai nữ sinh nghe vậy, bỗng nhiên cười một tiếng.

Tất đèn, cả tòa nhà đều yên tĩnh.

Thôi Nhã mở chăn ra.

Trần Đồng: "Thôi Nhã, cậu còn chưa ngủ à?"

Thôi Nhã: "Ngủ không ngon áy. Cậu ngồi cùng bàn với Thẩm Nghi Đình có phải cậu ấy cùng Tần Hành quan hệ rất tốt?"

Trần Đồng: "Cha mẹ bọn họ là bằng hữu, hai người tất nhiên biết nhau, còn có Khuất Thần nữa. Thẩm Nghi Đình nói bọn họ là Tam Kiếm Khách."

Thôi Nhã: "Thanh mai trúc mã à."

Trần Đồng ừ một tiếng.

Thôi Nhã: "Thật sự là hâm mộ Thẩm Nghi Đình. Nghe nói nhà siêu giàu, lại chơi cùng Tần, còn có một anh trai ưu tú như vậy, Thẩm Nghi Đình cũng rất đẹp trai nha ~"

Lâm Vu nhẹ nhàng lật ra cả người.

"Lâm Vu, cậu cũng không ngủ được à?"

"Ừ." Cô nhắm mắt lại, vừa mới nãy một mực đang nghĩ, không biết mẹ đỡ bệnh chưa, còn có thời tiết lạnh thế này chân của bà có phải hay không lại đau. Cô đã hai tháng chưa có trở về nhà, có chút bận tâm.

"Lâm Vu, cậu cảm thấy Thẩm Nghi Đình cùng Tần Hành ai soái hơn?"

Lâm Vu có chút mệt mỏi, mơ mơ màng màng trả lời một câu, "Thẩm Nghi Đình."

*****

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày mai Tần Hành có phải hay không muốn nổ!

** **

Thời cấp ba, ngoài Lâm Vu cùng Tần Hành, còn có Khương Hiểu và mấy nhân vật trọng yếu, người ta không nỡ bỏ qua. Hi vọng mọi người có thể kiên nhẫn một chút, cùng bọn họ đi qua ba năm này. Yên tâm, bọn họ sẽ lớn lên, sẽ yêu đương, sẽ kết hôn.

Đây là spoiler sao?

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

[Dịch: melbournje]

*****

Thẩm Nghi Hành trong quá trình trưởng thành của Lâm Vu có dấu vết không thể xóa nhòa. Hắn so với cô lớn hơn hai tuổi, hai người lần đầu gặp mặt, là hắn chủ động đi kéo Lâm Vu tay, "Lâm Vu muối muối, người tốt."

Vậy nên sau này, mặc dù bọn họ không thường gặp mặt, nhưng mỗi một lần gặp mặt, Thẩm Nghi Hành đều tặng cho Lâm Vu không ít sách, Lâm Vu không hiểu vấn đề nào, hắn đều sẽ kiên nhẫn nói cho cô. Thậm chí, bởi vì Lâm Vu thích hóa học, vấn đề này cùng hắn có quan hệ lớn lao.

Có thể nói, Thẩm Nghi Hành là một ảnh hưởng rất lớn đối với Lâm Vu.

Lâm Vu có thể học giỏi như hiện tại, không thể không nhờ sự trợ giúp của Thẩm Nghi Hành. Cho nên, cô sẽ không kim lòng được mà chọn Thẩm Nghi Hành.

Buổi sáng nghỉ giữa khóa, Thẩm Nghi Hành quang minh chính đại tìm đến Lâm Vu. Hai người chậm rãi đi sau đám người.

Thẩm Nghi Hành: "Thời tiết dạo này lạnh, quần áo của em có đủ hay không?"

Lâm Vu gật gù đầu, "Quần áo mùa đông em đều mang theo hết rồi."

Thẩm Nghi Hành: "Tiền thì có đủ xài không?"

Lâm Vu: "Đủ. Em đều ở trường học nên không cần mua cái gì."

Thẩm Nghi Hành đánh giá cô, đưa tay ra xoa xoa đầu cô, "Hình như em mập lên một tí rồi nha."

Lâm Vu tính tình trẻ con, nhéo nhéo gương mặt, "Em cũng cảm thấy vậy. Chắc là do con nước ở Nhất trung cũng không tệ lắm à nha."

Thẩm Nghi Hành cười cười, biết nhu cầu hiện tại của cô đối với cuộc sống không cao. Hắn lấy điện thoại di động ra, "Đình Đình nói em không chịu nhận."

Lâm Vu nghĩ thầm, vậy thì sao anh còn muốn đưa cho em làm gì.

"Thời gian trước, anh có chuyện gấp nên không tới tìm em được. Lâm Vu, điện thoại không chỉ là để cho em cùng bạn học và người nhà liên hệ với nhau, anh muốn nó đối với em mà nói là một công cụ học tập tốt."

Lâm Vu: "Em có thể đọc sách."

Thẩm Nghi Hành lắc đầu, "Hiện tại điện thoại di động chức năng càng ngày càng nhiều, mạng lưới, điện thoại, có thể để em hiểu rõ thêm về xã hội này, thế giới này. Nhận lấy đi, nếu không phải mẹ anh muốn đến trường học tìm em rồi."

Lâm Vu nhúm mày, "Nghi Hành ca ca, quý hóa quá rồi."

Càng quan trọng hơn là, cô hiện tại không thể gánh vác tiền điện thoại mỗi tháng.

Thẩm Nghi Hành hiểu rõ điểm này, "Điện thoại hoạt động lúc mua về, còn tặng kèm cho một chút tiền điện thoại, mỗi tháng đều sẽ gửi về. Lại thêm em còn là học sinh, nên còn có phần món ăn ưu đãi nữa."

Lâm Vu cắn môi góc, gương mặt thông xuống.

Hắn đưa di động trực tiếp giao đến trong tay cô, "Sang năm anh muốn đi Bắc Kinh học, về sau cơ hội cho chúng ta gặp mặt sẽ không nhiều. Nếu không nhận thì anh làm sao liên lạc với em đây?"

Lâm Vu cầm di động, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

"Nghi Hành ca ca, mọi người đối em đã chiều cố rất nhiều."

Thẩm Nghi Hành cười cười, ngữ điệu ôn nhu, "Mau trở lại lớp đi."

Lâm Vu đang đi, tiếng chuông reo trước một phút trở lại lớp học.

Khương Hiểu hiểu kì, "Cậu cùng Thẩm Nghi Hành có quen biết sao?"

Lâm Vu ừ một tiếng, thấp mắt nhìn điện thoại.

Khương Hiểu tiến tới, "Thẩm Nghi Hành tặng à?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Khương Hiểu mặt mày hớn hờ, "Cậu lưu số điện thoại của tớ đi, về sau chúng ta không ở trường học cũng có thể liên lạc được với nhau. 188 ** ** ** **."

Hai người lưu lại số điện thoại của nhau.

Khương Hiểu kích động, "Lâm Vu, về sau tớ có thể quấy rối cậu sao?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Cuối tuần thì có thể."

Khương Hiểu hắc hắc cười không ngừng, "Đùa cậu thôi. Cậu học tập cho giỏi đi, tương lai đi thi Bắc đại Thanh Hoa, lúc đó toqs đi Bắc Kinh chơi có thể tìm cậu rồi."

Lâm Vu: "Cậu chuẩn bị thi trường nào?"

Khương Hiểu im lặng cười một tiếng, "Tớ không biết. Cô tớ muốn tớ đi Canada, bọn họ hi vọng tớ tốt nghiệp trung học xong rồi có thể đi ngay. Nhưng tớ không muốn lắm, bởi vì tớ còn có chút việc chưa làm được."

Ánh mắt cô lộ lên một tia sắc tối tăm u ám.

Hai cô gái này chưa từng hỏi qua lẫn nhau về chuyện gia đình, có thể vì một lí do sâu xa, hai người tựa hồ cũng cảm giác được đối phương đều có chuyện khó nói.

Cuối cùng là một tiết thể dục.

Toàn lớp tập trung hoạt động cho ấm người rồi nam nữ tách riêng rồi tản ra.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu tùy tiện tìm khối đất trống để đánh cầu lông. Hai người cũng không phải vì muốn luyện kỹ thuật, chỉ muốn hoạt động thân thể một chút.

Hạng mục thể dục của Lâm Vu không nhiều, bóng chuyền cùng bóng bàn kỹ thuật bình thường, bóng rổ cùng các nữ sinh trong lớp cũng không quá đồng dạng đi.

Lớp học có mấy nữ sinh đang tán gẫu, chủ đề bất tri bất giác liền vây quanh Tần Hành.

Các cô gái cất giấu bí mật nhỏ trong lòng, thử thăm dò.

Trần Đồng đột nhiên cười nói ra: "Các cậu đều nói Tần Hành soái, Lâm Vu lại nói Thẩm Nghi Hành mới soái."

Dứt lời, Thẩm Nghi Đình nhìn qua, "Lâm Vu nói thế thật sao?"

Trần Đồng phát hiện mình đã nói ra chuyện không nên nói, mà lời đã chui ra khỏi miệng nên đành phải gật gật đầu.

Thẩm Nghi Đình cười, "Ca ca của tớ đương nhiên soái nha."

Nói xong đứng dậy vỗ vỗ trên quần xám, hướng phía Lâm Vu đi đến.

Trần Đồng hối hận, chính mình làm sao lại đem chuyện tâm sự ở ký túc xá nói ra.

Thôi Nhã hướng cô mà lắc đầu.

Lâm Vu nhìn thấy Thẩm Nghi Đình đi tới, cô dừng lại, "Cậu muốn đánh sao?"

Thẩm Nghi Đình lắc đầu, nàng đánh giá Lâm Vu. Cô chỉ mặc đồng phục, nhưng vẫn là không che giấu được vẻ mỹ lệ. Từ khi biết cô, nàng liền biết sự thật này.

Đã xinh đẹp lại còn thông minh.

"Lâm Vu, tớ có lời muốn nói với cậu."

Khương Hiểu cầm vợt bóng bàn, "Nhanh nói đi, tớ đi trước còn vợt bóng bàn."

Lâm Vu gật gật đầu.

Thẩm Nghi Đình rút một tờ giấy cho cô, "Lau mồ hôi đi đã."

"Cảm ơn. Cậu muốn nói gì?"

Thẩm Nghi Đình trầm mặc một chút, bước chân nhẹ nhàng chuyển tới trước mặt cô, "Lâm Vu, cậu giúp tớ một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Nhưng cậu nhất định phải giúp tớ."

"Cậu nói là chuyện gì trước đi đã?"

"Tớ thích Tần Hành."

Lâm Vu: "..."

"Cậu giúp tớ nói cho cậu ấy biết nhé."

Lâm Vu chán kinh, quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình.

"Sao cậu không tự nói?"

"Tớ sợ. Sợ cậu ấy không thích tớ."

Thẩm Nghi Đình có chút buồn bực, "Tớ đã suy nghĩ thật lâu, cậu giúp tớ nói ra là tốt nhất rồi. Nếu hiện tại cậu ấy không thích tớ, ít ra tớ cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ."

Lâm Vu: "..."

Cô có thể nói cho người khác biết, cô cùng Tần Hành không quen, lạnh như băng mà cự tuyệt bất luận kẻ nào. Thế nhưng cô không cự tuyệt Thẩm Nghi Đình được.

Thẩm Nghi Đình lôi kéo cánh tay của cô, "Lâm Vu, cậu giúp tớ một chút nha? Hiện tại nhiều nữ sinh đều vây đến bên cạnh Tần Hành mà tỏ tình, tớ sợ..."

Lâm Vu đau đầu, "Đề tớ nghĩ làm như thế nào để nói với hắn đã."

Thẩm Nghi Đình sắc mặt vui mừng, "Cậu đây là đồng ý rồi sao? Lâm Vu, cậu thật tốt."

Lâm Vu lại cười không nổi.

Thẩm Nghi Đình nghĩ nghĩ, "Cây giúp tớ hỏi thử một chút, Tần Hành có thích ai không? Sau đó lại hỏi cậu ấy đối với tớ là cảm giác gì."

Lâm Vu á khẩu một tiếng.

"Cậu ấy tự nhiên lại muốn ở lại lớp tự học buổi tối, kỳ thật tớ cùng Khuất Thần còn chẳng học, chả lẽ cậu ấy thích người nào rồi?"

Lâm Vu yên lặng lắng nghe, vì sao mà Thẩm Nghi Đình cùng cô bàn luận cái đề tài này, cô chưa từng đọc qua tiểu thuyết ngôn tình nha.

"Tớ từ nhỏ đã thích cậu ấy, mẫu giáo, tiểu học, sơ trung, ở đại học và cả trong tương lai nữa, tớ hi vọng nhân sinh của tớ là cùng cậu ấy đi qua."

Lâm Vu lại nói một tiếng, "Cố lên."

Thẩm Nghi Đình bĩu môi, "Tớ đã rất cố gắng. Ai bảo tớ không thông minh như vậy. Gene trội của ba và mẹ đều di truyền cho ca ca rồi."

Hai người bắt tri bắt giác trở lại phòng học.

Thẩm Nghi Đình cảm kích nhìn cô, "Lâm Vu à, nhờ cậu."

Lâm Vu chỉ cảm thấy trên đầu trên vai như có cái tạ nặng ngàn cân, cô trở lại chỗ ngồi của mình.

Khương Hiểu nhìn cô một cái, cười cười, "Thế nào?"

Lâm Vu bất đắc dĩ thở dài một hơi, "Không có gì, chỉ giúp cậu ấy làm một chuyện thôi."

Khương Hiểu nâng má, Thẩm Nghi Đình cao ngạo tìm Lâm Vu có việc, ai, việc này sợ là không đơn giản. Lâm Vu không muốn nói, cô tất nhiên cũng sẽ

không hỏi nhiều.

Lúc tự học buổi tối, Tần Hành tìm cô hỏi một câu hóa học. Lâm Vu giải thích cho hắn xong, có mấy lời đã chực ngay tại bên miệng, nhưng vẫn là nói không nên lời.

Tần Hành hỏi: "Cậu cùng Thẩm Nghi Hành quan hệ không tệ lắm nhỉ?"

Lâm Vu sững sờ, nhìn hắn.

Tần Hành một mặt tùy ý, "Ngày đó tớ nhìn thấy hắn tới tìm cậu, hắn đưa điện thoại cho cậu à?"

"Ừ."

Lâm Vu lên tiếng, hắn không phải biết cô cùng Thẩm gia có quan hệ như thế nào sao?

Tần Hành mắt nhìn cô, "Cậu đã có điện thoại di động, chúng ta thêm số nhau đi."

Hắn lấy điện thoại di động ra, mở điện thoại lên, kia là kiểu iphone mới, ở trong trường cấp ba đã là xa xỉ rồi.

Lâm Vu mắt biến sắc, "Điện thoại di động tớ không mang, để tại ký túc xá mất rồi."

Ánh mắt Tần Hành biến đổi, chăm chú nhìn cô, "Số điện thoại của cậu là bao nhiêu, để tớ thêm."

Ngữ khí so với vừa nãy cứng rắn mấy phần.

Lâm Vu: "Tớ không có nhớ."

Tần Hành ánh mắt trầm trầm, hô hấp có chút chập trùng, "Lâm Vu, cậu gạt người đúng không?"

Lâm Vu: "Không phải, thật sự là không có nhớ. Điện thoại không thường dùng lắm."

Tần Hành cắn răng, xé một trang giấy, cực nhanh viết một chuỗi dãy số, "Đây!"

Lâm Vu nhận lấy, kẹp lại trong sách giáo khoa của mình.

Trong khoảng thời gian này, hắn kiểu gì cũng sẽ tìm cô thảo luận bài, ngẫu nhiên mượn vở, thậm chí bút. Lâm Vu cũng không có cảm thấy có cái gì đặc biệt, bất quá tại lớp học trong mắt người khác thì không như vậy.

Tần Hành cao ngạo, kỳ thật cũng không quá dễ tiếp cận. Mà Lâm Vu thì khác, còn có Khương Hiểu nữa. Các nữ sinh nhiều hay ít đều hâm mộ hai cô, trong âm thầm thảo luận không ngừng.

Qua mấy ngày, trường học chính thức tuyên truyền tác phẩm dự thi giải đấu nhiếp ảnh gia của Thẩm Nghi Hành được giải tác phẩm đặc biệt. Trong nháy mắt, Thẩm Nghi Hành lại trở thành chủ đề lời cuốn của các học sinh nhất trung.

Học sinh Nhất trung đối với vị này này càng là lại ái mộ lại khâm phục. Không ít nữ sinh lớp 2 tìm Thẩm Nghi Đình, muốn lấy ảnh chụp của ca ca nàng.

Mấy nam sinh nhìn nữ sinh lớp mình, nói thẳng ra là nông cạn.

Tôn Dương: "Thời gian trước rõ ràng còn thích Tần Hành, bây giờ thế nào đã thay đổi rồi."

Cao Hiên Vũ từ phía trước cướp tới một tập ảnh của Thẩm Nghi Hành, "Nhìn xem, đây chính là học bá, rất soái! Ông trời thật là quá bất công!"

Tôn Dương: "Tớ cảm thấy chỉ có Tần Hành mới soái."

Tần Hành không thèm để ý bọn họ, "Nhàm chán."

Khuất Thần: "Chúng ta nói không tính, nhưng ánh mắt nữ sinh cùng chúng ta cũng không đồng dạng."

Cao Hiên Vũ: "Hoa khôi lớp chúng ta còn nói, Thẩm Nghi Hành so với Tần Hành soái hơn."

Tần Hành nhác mị, "Hoa khôi?"

"Còn có thể là ai? Lâm Vu đấy."

Tần Hành mặt lạnh xuống tới, "Cô ấy nói vậy?" Lâm Vu cũng không phải người bát quái như. Bầu không khí trong chớp mắt có chút xấu hổ, mấy nam sinh cùng nhau thảo luận cái đề tài này rất quái dị.

Cao Hiên Vũ nuốt một tiếng, "Tớ nghe các bọn họ nói, lời này chắc là Lâm Vu nói ra."

Tần Hành khề hừ một tiếng.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu bung lấy sách luyện tập hóa học đi tới. Khương Hiểu phát sách, Lâm Vu đứng tại trên bục giảng, "Mọi người im lặng một chút, Tôn lão sư có việc, dặn chúng ta mở trang 31, 32 đọc qua một chút. Còn có ngày mai học hóa thì đi tới phòng thí nghiệm, mọi người chuẩn bị bài thí nghiệm một chút, thao tác nội dung cho thật tốt."

Cô tự nhiên hào phóng nói xong lời mà lão sư giao phó mới trở lại chỗ ngồi.

Tần Hành nhìn qua cô, biểu lộ biến ảo khó lường. Cô từ khi còn nhỏ đã biết Thẩm Nghi Hành, Lâm Vu tỏ thái độ đối với hần rõ ràng rất là vô cùng thân thiết. Chẳng lẽ...

Ánh mắt Lâm Vu cùng ánh mắt của hần giao nhau trên không tưng, tương hồ nhìn nhau, bị hần nhìn đột nhiên thấy lạnh lạnh thoáng qua.

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu quay đầu, "Tần Hành, cuối tuần này chúng tớ đi thư viện thành phố làm bài tập, cậu có đi không?"

Tần Hành ngữ khí cứng ngắc, "Không đi."

Khương Hiểu: "... Cậu không thoải mái à?"

Tần Hành quay đầu đi chỗ khác.

Tôn Dương mím môi, hướng về phía Khương Hiểu khua tay, "Bị đá kích rất lớn."

Khương Hiểu hỏi Lâm Vu, "Ai mà có thể đá kích Tần Hành?"

Lâm Vu: "Có thể là lại có người tỏ tình cho nên hần bực bội đi."

Khương Hiểu: "Ra là vậy, luôn bị người khác tỏ tình cũng thật là mệt mỏi."

Tần Hành trong lòng buồn bực khó chịu, đứng dậy, nói với Tôn Dương: "Tớ ra ngoài đi dạo."

Cái động tĩnh kia làm Lâm Vu quay đầu lại, nghĩ tới lời mà lão sư nhắc nhở, "Tôn lão sư để mọi ở lớp tự học."

Tần Hành nhìn chăm chăm cô một chút, không nói chuyện, lại ngồi xuống.

Tôn Dương nói thầm: "Chỉ ít cậu vẫn còn rất nghe lời Lâm Vu."

Tần Hành: "Ai nghe cô ấy chứ!"

Một ngày này, xung quanh Tần Hành là khí áp thấp, đến Tôn Dương thích nói đùa cũng đều phải yên lặng, tránh để bầu không khí này tăng thêm.

Tan học, Tôn Dương tỏ ý hữu nghị mà nhắc nhở Lâm Vu, "Người nào đó hôm nay tâm tình không tốt, phiền cậu chiều cố tốt một chút."

Tần Hành quét mắt nhìn hần một cái.

Tôn Dương vội vàng nắm khăn quàng cổ, "Ngày mai gặp lại nha."

Tối hôm đó, Lâm Vu không có đi căn tkn ăn cơm, một bên ăn bánh bích quy, một bên đọc tiểu thuyết, đầu đều không có nhắc lên.

Tần Hành nhắc mi nhìn mấy lần, « ngao mạn cùng thành kiến ». Khương Hiểu nhìn tiểu thuyết tình cảm, lại là tiểu thuyết nước ngoài, không hổ là bạn ngồi cùng bàn của mình. Lâm Vu đọc sách tốc độ rất nhanh, mà lại tự hạn chế đặc biệt mạnh, sẽ không bởi vì đọc sách hay gì mà ảnh hưởng đến học tập.

Thời gian học tập vẫn như cũ phải siết thật chặt. Tần Hành một mực nghĩ, nếu thật là Lâm Vu nói lời đó sao? Cô không phải là người tùy tiện như thế.

Hần không quan tâm người khác đối với hần như thế nào, thế nhưng không thể để Lâm Vu mang theo thành kiến mà nhìn hần được.

Tần Hành khép sách lại, đưa tay vỗ vỗ vai của coi, "Ra ngoài chút đi, tớ có chuyện muốn hỏi cậu."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Vàng trắng trong treo ở trong bầu trời đêm, bóng đêm mông lung mà u tĩnh.

Hành lang yên ắng.

Tần Hành hai tay để trên lan can, nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, hắn quay đầu, đối với Lâm Vu không lộ vẻ mặt gì.

Dưới ánh trăng, hết lần này tới lần khác hắn đã cảm thấy gương mặt này quả thực rất đẹp mắt.

Hắn nhú nhú mày, khăn giọng mở miệng, "Tôe nghe được một tin."

Lâm Vu không hiểu, "Tjn gì?"

Tần Hành giật khẻ miệng một chút, "Có người nói, Thẩm Nghi Hành soái hơn tớ."

Lâm Vu mất sắc lạnh lẽo, trong mắt viết hai chữ -- nhảm chán.

Chỉ là ngưng ngừng, mặt không có biểu hiện gì nhưng vẫn hơi đỏ.

Tần Hành chú ý đến từng cái biểu lộ của cô, "Mà lời đó là cậu nói."

Trong tai Lâm Vu đột nhiên ù ù một trận, nháy mắt có xấu hổ, lại có chút thất vọng.

Coi mím khẻ miệng nhưng chỉ chốc lát, tâm tình biến ảo, cuối cùng trả lời: "Là tớ nói."

Tần Hành bị bộ dạng thản nhiên này của cô làm cho á khẩu.

"Cậu thật sự cho rằng như vậy sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Tần Hành trừng mắt nhìn cô, "Bởi vì Thẩm Nghi Hành đối cậu rất tốt?"

"Không phải."

Lâm Vu lưu loát nói ra.

Trong bóng tối, nét mặt của hắn cũng trầm mấy phần.

"Vậy là cậu cảm thấy tớ xấu xí?"

Lâm Vu ngạc nhiên, hắn như vậy mà cũng để ý dung mạo của mình sao?

"... Cũng không phải."

Tần Hành hừ hừ, hắn cũng không phải là muốn tìm cô để chất vấn.

Nhìn thấy đáy mắt cô lóe lên một cái bi thương rồi lại biến mất, hắn không đành lòng lại nói gì.

"Cậu tìm tớ là muốn hỏi cái này?"

Lâm Vu biểu lộ có chút ghét bỏ.

Tần Hành hít một hơi, ngữ điệu cũng hoà hoãn lại, "Tớ chỉ là muốn nhắc nhở cậu, bình thường nói chuyện chú ý một chút. Cậu nói tớ thì tớ không so đo, nhưng là nếu là người khác thì sai?"

Lâm Vu: "Rất xin lỗi."

Cô không nghĩ tới chính mình tùy ý nói một câu, vậy mà cũng sẽ truyền đến tai của hắn.

Trước khi đi, mẹ dặn cô phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Lần này là cô lỗ mãng, về sau sẽ không như vậy nữa.

Hai người lâm vào trong trầm mặc.

Lâm Vu âm thầm hít một hơi, chọn ngày không bằng đụng ngày.

"Tần Hành, tớ -- "

Tần Hành sắc mặt xiết chặt, "Cậu muốn nói gì?"

Lòng bàn tay hắn cầm thật chặt

"Tớ có một vấn đề."

"Ồ, nói đi."

"Cậu có thích ai không?"

"..."

Tần Hành một mặt mộng bức, "Làm sao tự nhiên lại hỏi cái này?"

Hắn có chút xấu hổ.

Lâm Vu biểu lộ sâu nặng, "Cậu cảm thấy Thẩm Nghi Đình thế nào?"

Tần Hành: "Đình Đình? Như nào cơ?"

Dứt lời, đáy lòng cổ bức bối này dần dần khuếch tán, hắn một mặt khiếp sợ nhìn cô, "Cậu làm bà舅 đấy à?"

Lâm Vu sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

"Thẩm Nghi Đình nhờ cậu đến hỏi?"

"VẬY CẬU NÓI LẠI RẰNG, TỚ KHÔNG THÍCH CÔ ẤY."

Lâm Vu cắn răng.

"Lâm Vu, cậu thanh cao như thế, cũng bởi vì Thẩm gia đối với cậu có mấy phần chiếu cố, cậu liền có thể vi phạm ý nguyện của mình mà giúp Thẩm Nghi Đình đi tra hỏi? Hay là bởi vì cậu ấy là em gái của Thẩm Nghi Hành?"

Lâm Vu: "Xin lỗi. Tớ biết tớ không nên hỏi cậu những thứ này."

Cô nhìn theo hướng của hắn mà nói.

Tần Hành xù lông, con mắt hung hăng trừng cô, "Cậu --" hắn giật giật khóe miệng, vừa muốn mở miệng, sau lưng truyền tới một thanh âm quen thuộc.

"Làm sao mà hai em lại ở đây?"

Hách chủ nhiệm nhanh chân đi đến, nhìn chăm chú hai người.

Tần Hành nói: "Hách chủ nhiệm, em muốn nhờ Lâm Vu nói chuyện một chút về một bài tập, sợ ở phòng học ảnh hưởng bạn học khác nên phải ra đây."

Hách chủ nhiệm gật gù đầu, "Nói xong tranh thủ mà về lớp nhé. Bên ngoài lạnh lắm, đừng để bị cảm."

"Được. Bọn em về bây giờ đây."

Hách chủ nhiệm gật gù đầu, "Lúc này thi đua toán học không sai, phải gìn giữ thứ hạng. Sang năm phải không ngừng cố gắng."

Hắn không chỉ là niên cấp thầy chủ nhiệm, vẫn là số học lão sư của lớp 1.

Tần Hành: "Thầy yên tâm."

Hách chủ nhiệm mặt lộ vẻ mỉm cười, "Em có tranh tài nên có kinh nghiệm, có rảnh thì cùng Lâm Vu bàn luận một chút nhé."

Tần Hành nhìn thoáng qua Lâm Vu, cong lên khóe miệng.

Hách chủ nhiệm khoát khoát tay, "Tranh thủ thời gian về lớp đi."

Khúc nhạc dạo ngắn về sau, Lâm Vu trở nên trầm mặc rất nhiều. Cô cùng Tần Hành ở giữa lại xuất hiện một khoảng cách. Khương Hiểu phát hiện, Tôn Dương cũng phát hiện.

Bốn người ở giữa, bầu không khí quái dị. Lâm Vu quay đầu đi, lúc thì nhìn Tôn Dương mà nói, "Bài tập hóa học."

Tôn Dương miễn cưỡng nghiêng đầu, "Tần Hành, đưa hóa học bài tập."

Tần Hành đem bài tập đưa cho Tôn Dương, Tôn Dương lại đem bài tập đưa cho Lâm Vu. Ai cũng không biết, Lâm Vu cùng Tần Hành làm sao? Dù sao Khương Hiểu đều không có nhiệt tình như trước kia nữa.

Tôn Dương lặng lẽ hỏi qua: "Cậu lại làm cho Lâm Vu giận rồi à?"

Tần Hành bốc hỏa, "Tớ mà sẽ chọc cho người khác tức giận sao?"

Tôn Dương giật giật khoe miệng, "Không đâu. Tính cách cậu rất tốt mà haha."

Tần Hành nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Vu, nhẹ nhàng a một tiếng. Người ta đến hỏi chỗ ngồi của mình ở đâu, cô ấy liền nói cho người khác biết. Thẩm Nghi Đình để cô đến hỏi thì cô liền đến. Có phải hay không lần sau cô còn muốn giúp người khác đưa thư tình nữa? Làm sao lại thành lỗi của hần rồi?

Lâm Vu tại kí túc xá lời cũng ít lời, ngoại trừ học tập, cơ hồ không còn thảo luận bất cứ chuyện gì. Tối thứ sáu, mấy người trở lại ký túc xá, mọi người thương lượng ngày mai cùng đi đâu.

Thôi Nhã: "Tớ muốn đi mua cái áo khoác, mẹ tớ mua cho tớ quá xấu ý, như kiểu học sinh tiểu học."

Trần Đồng: "Tớ nghĩ bọn mình đi ăn lẩu cùng nhau đi."

Dương Tiểu Mộng cũng hi vọng túc xá quan hệ có thể hòa hoãn một chút, "Lâm Vu, có muốn cùng đi hay không?"

Mọi người mong đợi nhìn cô một cái.

Lâm Vu lắc đầu, "Ngày mai tớ cùng Khương Hiểu, Tiêu Vi đi thư viện rồi."

Trần Đồng: "Vậy quên đi."

Dương Tiểu Mộng: "Chuyện kia để sau vậy."

Ngày thứ hai, Lâm Vu ở căn tin ăn xong điểm tâm, ngồi xe buýt đi đến thư viện. Hai người kia rời giường một cách cực khổ, chỉ có cô tới trước giành chỗ ngồi. Đến một lúc, Khương Hiểu cùng Tiêu Vi mới tới. Lâm Vu đã làm xong một đề tiếng Anh. Khương Hiểu mang theo bánh bích quy cô làm, Tiêu Vi mang theo nước trái cây mà mẹ làm.

Lâm Vu thở dài, cái này không phải là đến để học đâu.

"Trong này có quả sô, hạch đào, hạt vừng, mẹ tớ nói tớ học cao trung dùng não quá độ nhất định phải ăn đồ bổ não."

Khương Hiểu: "Muốn bỏ nhiều như vậy sao?"

Tiêu Vi liên tục gật đầu, "Muốn chứ muốn chứ. Lâm Vu uống nhiều một chút, cậu phải vận động não nhiều nên cực khổ nhiều nhất."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu xem xét bài thi trước mặt cô, "Cậu đã làm xong rồi! Làm sao nhanh thế?"

Lâm Vu: "Hôm nay nghĩ nên đi mượn vài cuốn sách."

Khương Hiểu đặc biệt hiểu cô, khi còn bé hay lớn lên điều kiện có hạn, hiện tại đến Tấn thành, thật giống đến thế giới mới đồng dạng. Có những thứ chưa từng nhìn qua trên thế giới có nhiều lắm, Lâm Vu lại hiểu học, cần có thể bỏ vụng, hiện tại phát âm tiếng Anh của cô đã có vấn đề rất lớn.

Lâm Vu đứng dậy, "Các cậu mượn sách đã trả chưa?"

Hai người kia ngượng ngùng đưa sách tới. "Cám ơn nha."

Hai người làm bài tập hơn nửa tiền, Khương Hiểu đi lâu ba tìm tiểu thuyết tình cảm, cô phát hiện thư viện gần nhất có một nhóm sách mới. Lâm Vu mượn bốn bản truyện tới, "Khương Hiểu còn chưa trở lại à?"

Tiêu Vi ừ một tiếng, "Đoán chừng lại đang đọc tiểu thuyết."

Lâm Vu đem sách cất kỹ.

Tiêu Vi hỏi: "Cậu không sợ chậm trễ thời gian học tập sao?"

Lâm Vu: "Thời gian đều có thể gạt ra. Tớ trọ ở trường, so với các cậu tiết kiệm được thời gian vừa đi vừa về trên."

Tiêu Vi oán thăm, nào chỉ là những thời giờ này, lúc nghỉ giữa tiết cậu đều đang đọc sách. Lâm Vu cảm qua bài tập toán của cô, thoáng nhìn mấy lần, mở đến, "Chỗ này không đúng, nên sửa thêm ở chỗ này. Cậu thử lại lần nữa xem."

"Thì ra là vậy."

Tiêu Vi cười lên, lộ ra hai cái lúm đồng tiền đáng yêu.

"Lâm Vu, cậu thật quá lợi hại. Cậu là nữ sinh lợi hại nhất mà mình đã từng thấy qua. Lão sư luôn luôn nói, đến cao trung, xin gái học toán lý hóa đều thua con trai, đây là không đúng rồi. Nếu khi còn bé cậu cũng học thử toán Olympic, nhất định so với Tần Hành còn lợi hại hơn."

Lâm Vu không nói gì, trình độ học toán của Tần Hành đạt mức thượng thừa, không phải người bình thường có thể đạt tới.

Lúc ăn trưa, Khương Hiểu mới trở về, mang theo hai quyển tiểu thuyết. Ba người hôm nay hiệu suất đều đặc biệt cao.

Khương Hiểu đề nghị, "Chúng ta đi ăn bún gạo đi. Tớ biết gần đây trong ngõ có nhà bún gạo ăn cực kỳ ngon, mười đồng một bát."

Tiêu Vi không có vấn đề, chủ yếu là Lâm Vu. Bọn họ xưa nay không đi căn tin ăn cơm, hoặc là uống trà sữa. Lâm Vu không nợ tiêu số tiền này, cũng sẽ không để hai cô mời khách. Hai người này mỗi lần đều ăn ý không uống những thứ này.

Lâm Vu nhìn xem thời gian, "Vậy chúng ta mau đi. Không phải Khương Hiểu buổi chiều muốn đi gặp idol sao."

"Được."

Cửa hàng bún gạo mở trong ngõ hẻm, cửa hàng rất nhỏ, nhưng nhiều người, chủ quán bày ra đường mấy cái bàn ghế nhựa. Ba người gọi bún gạo giống nhau rồi ngồi chờ lấy bún gạo.

Tiêu Vi hỏi: "Khương Hiểu, lúc xế chiều cậu đi gặp ai ấy?"

Khương Hiểu đáp ứng, "Tần Trọng Bắc."

Tiêu Vi: "Oa oa, tớ cũng thích anh ấy. Anh ấy diễn vai bác sĩ kia cực kì soái."

Khương Hiểu lên tiếng, "Cậu cũng biết hả?"

"Tớ hiểu kì thôi, anh ấy trên TV có cái gì khác."

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái. Vừa vận bún gạo tới, mọi người bắt đầu ăn. Lâm Vu ăn xong nhanh nhất, cô kéo cặp lấy bao tiền, nhưng lật ra một lần cũng không có thấy túi tiền đâu. Lại tìm một lúc, sắc mặt của cô lập tức đen đi.

"Lâm Vu sao đây?"

Khương Hiểu lo âu hỏi.

"Ví tiền của tớ không thấy đâu."

"Cậu tìm lại đi, trong túi có hay không?"

Lâm Vu đã tìm khắp mọi nơi có thể.

"Có phải là không mang không? Để quên ở kí túc xá chẳng hạn?"

"Tớ nhớ là mình có mang mà."

Ba người đều luống cuống. Ai cũng biết, số tiền kia đối Lâm Vu quan trọng biết bao nhiêu.

Tiêu Vi: "Có phải hay không trên xe buýt bị trộm?"

Khương Hiểu: "Cậu suy nghĩ kĩ một chút, lần cuối cùng nhìn thấy túi tiền là lúc nào?"

Lâm Vu ôm thật chặt cặp sách, trầm mặc một hồi.

"Hắn là rơi tại thư viện, buổi sáng lù tớ cầm bài kiểm tra, túi tiền vẫn còn trong túi xách."

Khương Hiểu tranh thủ thời gian thanh toán, "Đi thư viện đi, hỏi nhân viên công tác xem."

Đến thư viện là thời gian cơm trưa, rất nhiều người đi ra. Phòng tự học bên trong chỉ còn lại một số người. Ba người vội vàng tìm người mà hỏi thăm, kết quả căn bản hỏi không ra cái gì.

Một cái sinh viên năm ba nhắc nhở các cô: "Các em nhanh đi hỏi nhân viên công tác xem sao. Nơi này người đến người đi, muốn về đoán chừng rất khó. Thử một chút đi."

Lâm Vu hai tay bắt lực rũ xuống. Khương Hiểu cùng Tiêu Vi cũng không biết nên nói cái gì. Vị tỷ tỷ nói như thế, cũng nhu chặt đưat hi vòn của bọn họ luôn.

Lâm Vu hít một hơi, "Tớ đi tìm nhân viên." Đầu óc của cô trống rỗng, bất quá vẫn là ráng chống đỡ, có một chút hi vọng cũng là hi vọng. Tìm nhân viên thư viện, Lâm Vu nói chuyện đã xảy ra. Nhân viên công tác nhìn Lâm Vu mặc đồng phục nhất trung, "Chỉ rút mất bao tiền sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Em đừng vội. Tôi sẽ đem chuyện này báo, xem camera rồi nói cho em sau. Em để lại số điện thoại đi."

Lâm Vu cứng đờ trên giấy viết một dãy số.

"Đại khái là phải đợi bao lâu ạ?"

"Tôi cũng không biết rõ được. Có tin tức thì sẽ báo cho em."

Lâm Vu: "Làm phiền ạ."

Lúc này, điện thoại Khương Hiểu đột nhiên vang lên, là Tôn Dương gọi đến, cô vội bắt máy.

Tôn Dương: "Các cậu còn ở lại thư viện không?"

"Ừ."

"Lâm Vu cũng ở đấy sao?"

"Cậu hỏi làm gì?"

Tôn Dương: "Tớ đến tìm các cậu."

Khương Hiểu muốn hắt dừng đến, bất quá tưởng tượng có thêm một người có lẽ còn có phương pháp giúp Lâm Vu tìm được tiền.

Tôn Dương tắt điện thoại, hướng về phía Tần Hành nói: "Lâm Vu còn ở thư viện đấy, chúng ta đi qua đi."

Tần Hành không mặn không nhạt, "Tớ cùng cậu đi xem một chút."

Tôn Dương hắc hắc cười không ngừng, "Cảm ơn cậu đã theo tớ tới đây nha."

*****

Lời tác giả:

Mấy năm sau.

Tần Hành: A Vu, em thấy Thẩm Nghi Hành so với anh ai đẹp trai hơn?

Lâm Vu nghiêm túc suy tư một lát: Nghi Hành cao đối với em rất tốt.

Tần Hành: Anh đối với em không tốt sao?

Lâm Vu:... Làm sao lại nhắc đến chuyện quá khứ rồi, buổi tối muốn ăn cái gì? Em đi xem tủ lạnh có cái gì.

Tần Hành:...

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

[Dịch: melbournje]

*****

Hai mươi phút sau, hai người đi tới thư viện thành phố.

Ba người Lâm Vu đang ngồi trên ghế ở đại sảnh, Tôn Dương sai bước chạy tới, Tần Hành đi không nhanh không chậm.

Tôn Dương: "Buổi chiều các cậu muốn làm gì?"

Ba người đều biểu lộ nặng nề.

Tôn Dương cười hi hi chạy tới, gặp mọi người hình như đều rất không cao hứng.

"Thế nào? Bị người khác khi dễ à? Là ai? Tớ đi đánh hần!"

Ánh mắt Tần Hành rơi trên người Lâm Vu, sắc mặt cô tái nhợt, vành mắt có chút phồng hồng.

Hần thô sấp mà hỏi thăm: "Thế nào?"

Khương Hiểu cắn cắn góc môi, "Lâm Vu bị trộm tiền."

Mỉ tâm Tần Hành nhú một cái, "Bị trộm ở thư viện?"

Khương Hiểu gật gật đầu.

Tần Hành: "Chuyện gì xảy ra?"

Khương Hiểu: "Buổi trưa tớ cùng Lâm Vu đi xem sách, Tiêu Vi đi vệ sinh, khả năng là thời gian này bị ăn cắp."

Tần Hành nhú mày: "Các cậu fdi cả, cặp sách vẫn đặt ở trên chỗ ngồi?"

Cũng thật sự là to gan lớn mật đấy.

Hần đang chuẩn bị nói, nhìn thấy biểu lộ của Lâm Vu ảm đạm nên đem lời nuốt xuống.

Tiêu Vi sắp khóc, "Là tớ không tốt. Lúc ấy các cậu ấy không ở đây mà tớ lại đi vệ sinh."

Lâm Vu lắc đầu, "Tiêu Vi, không trách cậu."

Tiêu Vi ô ô lau mặt, "Đều trách mẹ tớ tự nhiên làm đồ bỏ não cho tớ uống làm gì. Tớ uống quá nhiều rồi."

Tôn Dương: "Cậu cũng đừng khóc nữa, việc này là do kẻ trộm. Tần Hành cậu cũng nhanh nghĩ biện pháp đi?"

Tần Hành khoé mắt kéo ra, ánh mắt đối với Lâm Vu, "Người phụ trách bảo sao?"

Lâm Vu: "Đã ghi lại, chờ bọn họ tra được thông tin gì thì báo tiếp cho tớ."

Tần Hành nghĩ thầm, nói như vậy mà cô cũng tin.

"Tớ cùng các cậu đi hỏi lại."

Nhân viên công tác nhìn thấy bọn họ lại mang theo hai tên nam sinh tới, "Bạn học này, không phải là đã nói rồi sao? Tra được sẽ gọi điện thoại điện thoại thông báo."

Sắc mặt Tần Hành nghiêm túc, "Các người không tra bây giờ thì kẻ trộm đã sớm chạy đi. Thư viện muốn bạn học của tôi bị trộm tiền sao?"

Nhân viên công tác nhìn hần, "Dù sao cũng không còn cách nào khác."

Tần Hành nói từng chữ ra, "Báo cảnh sát đi."

Lâm Vu sững sờ, các cô làm sao lại không có nghĩ qua báo cảnh đâu, đến cùng lại thôi.

Tần Hành lấy điện thoại đi động ra, gọi 110. Hần nói ở trong điện thoại, đem sự việc nói qua một lần. Cúp điện thoại, hần ngẩng cằm lên, "Cảnh sát bảo một tí nữa sẽ đến."

Lâm Vu than nhẹ một tiếng, "Cảm ơn."

Bốn mắt chạm nhau rồi chớp mắt một cái, tim Tần Hành đột nhiên bịch bịch tăng tốc như sắp nảy khỏi lồng ngực.

Sau chuyện đêm đó, đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện lại.

Mười phút sau, cảnh sát rất nhanh đã tới. Chép xong khẩu cung, cảnh sát lại đi dò camera.

Theo camera quan sát, một người nam mặc áo khoác màu đen mang theo mũ và khẩu trang lật cặp sách của Lâm Vu.

Cảnh sát: "Không nhìn thấy mặt. Trở về chúng tôi muốn xem xét một chút. Các cô cậu về nhà trước đi, có tin tức tôi sẽ lập tức gọi điện thoại thông báo."

Tần Hành gật đầu, "Làm phiền ngài."

Cảnh sát hỏi: "Các cô cậu là học sinh nhất trung à? Học năm mấy vậy?"

Tôn Dương nói: "Năm nhất."

Cảnh sát trong mắt chứa tia khen ngợi, "Cố gắng học nhé!"

Lần này bận bịu xuống tới xuống lui, đã đến ba giờ chiều. Mấy người lần đầu trải sự việc này, tinh thần mỗi một không chịu nổi.

Lâm Vu xem xét thời gian, "Khương Hiểu, không phải cậu muốn gặp Tần Trọng Bắc sao?"

Khương Hiểu bất lực nói: "Không đi nữa đâu. Tớ và cậu đến trường học thôi."

"Không cần đâu, đã không có việc gì rồi, các cậu cũng nhanh đi về đi."

Lâm Vu nhìn Tiêu Vi, lại an ủi cô vài câu, sắc mặt cô đã khôi phục, ánh mắt ôn nhu, "Không có chuyện gì. Tớ trước kia đi học cũng bị mất tiền. Không phải có câu nói của đi thay người à."

Tiêu Vi: "Lâm Vu à, cậu thật tốt."

Tần Hành ngắm Lâm Vu một chút, "Tớ cũng trở về trường học."

Tôn Dương nhìn xem hắn, "Tại sao lại muốn về trường?"

Tần Hành biểu lộ ôn hòa, "Tớ vốn chính là muốn về trường học để vào lớp tự học. Tớ sẽ cùng Lâm Vu đi."

Ngữ điệu của hắnkhiên quyết, những người kia cũng không có lý do để phản đối.

Lại nói, Tần Hành so chính bọn họ đáng tin cậy hơn nhiều.

Tôn Dương nghĩ nghĩ, "Tớ vốn là nghĩ gọi các cậu đi xem tớ trượt ván trượt, vậy để lần sau đi."

Lâm Vu nhìn Tôn Dương, lại nói một câu, "Tôn Dương, cảm ơn cậu nhé."

Tôn Dương có chút xấu hổ, "Tớ cũng không có giúp đỡ được gì, đều là Tần Hành lợi hại thôi."

Tần Hành quay người, "Đi."

Tần Hành bồi Lâm Vu đứng chờ xe buýt. Hôm nay là cuối tuần, hắn mặc đồ bình thường, áo khoác dày màu xám, nhìn qua thật ấm áp. Vốn là hắn đẹp, mặc vào quần áo của mình nên khí chất so với mọi ngày lại càng nổi bật. Lâm Vu vẫn như cũ mặc đồng phục, bên trong mặc cái áo len màu trắng, cô cúi đầu xuống, khuôn mặt tiều tụy vào cổ áo bên trong.

"Có lạnh hay không?"

Tần Hành nhìn qua phía trước, nhẹ nhàng mở miệng.

Lâm Vu nhìn dưới chân, "Không lạnh."

Tần Hành nhẹ nhàng nói, "Lần này mất bao nhiêu tiền?"

Lâm Vu rú mắt xương, trầm mặc một khắc, "Sáu bảy trăm gì đó."

Tần Hành yên lặng, "Trương lão sư vừa đưa cho người tiền cũng bị mất rồi. Cậu làm sao không để tại ký túc xá?"

Lâm Vu thở dài một hơi: "Quên mất."

Cô cầm tiền xong liền để ở trong ví tiền, về sau liền quên. Vừa mới hoảng loạn trong lòng rồi lại chậm rãi trầm tĩnh lại. Bà của cô cùng mẹ nói cho cô rằng không có tiền không đáng sợ, đều có thể vượt qua được. Làm người không thể bị đánh bại nhất chính là ý chí. Phiếu ăn còn có hơn một trăm khối tiền là

có thể chống đến tháng sau. Vì tiền mất đi, cô chỉ là tiếc nuối, trong ví tiền có hình của mẹ Trương. Hình chụp năm mẹ cô 19 tuổi, mẹ rất quý tấm hình này.

"Điện thoại di động của cậu đâu?"

"Để ở ký túc xá."

Tần Hành không đang nói cái gì.

1 lúc sau xe buýt tới, hai người theo thứ tự lên xe.

Lâm Vu cầm một khối tiền, lại thấy Tần Hành trả tiền còn thiếu chút xíu, cô lấy từ trong túi ra vào đồng xu còn lại mà đưa tới. Sắc mặt Tần Hành có một chút mất tự nhiên, sờ lên cái mũi, đi theo cô đi đến cuối cùng, hai người cũng xếp hàng ngồi.

Ánh nắng miễn cưỡng từ ngoài cửa sổ chui vào, trong xe được bật kín bởi một tầng ánh sáng màu vàng kim.

Lâm Vu nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lẳng lặng mà nhìn xem nhà cao tầng bên ngoài.

Ánh nắng chói mắt, cô có chút nhú mắt lại, đầu nhẹ nhàng dựa lên kính.

Tần Hành hơi nghiêng đầu, ánh mắt rơi vào đường cong trên gương mặt cô, gương mặt trắng nõn gương mặt bị phơi nắng nên có chút đỏ. Hắn đưa tay muốn kéo rèm xe lại. Lâm Vu bởi vì lúc xe lắc lư, nhẹ nhàng nhúc nhích. Tần Hành vội vàng rút tay về, nghĩ thầm cô trắng như vậy, phơi một hồi chắc sẽ không đen đâu.

Xe thời điểm quẹo cua, thân thể của cô đột nhiên dựa tới hướng trên người Tần Hành, đầu nhẹ nhàng đụng bờ vai của hắn. Tần Hành ngồi thẳng, cũng chưa hề đụng tới, không chớp mắt mà nhìn qua phía trước. Lâm Vu đưa tay sửa sang lại tóc, thanh âm mang theo vài phần khàn khàn, "Hôm nay cảm ơn cậu."

Tần Hành nuốt một cái, "Không có gì. Cậu cũng đừng lo lắng, túi tiền nhất định sẽ tìm được."

Lâm Vu cười một tiếng, trong lòng còn có 1% hi vọng cũng là hi vọng. Khuỷu tay trái của cô tựa lấy trên cửa sổ, "Khi tớ còn bé cũng làm mất tiền nộp học một lần. Tớ đi từ nhà đến trường học, thế nào mà tìm không thấy. Tớ lại dọc theo đường đi học tìm một tiếng cũng không tìm thấy. Toàn bộ bạn học đều đã nộp tiền, chỉ có tớ không có. Tớ sợ mẹ khó chịu nên tan học chưa có về nhà ngay."

Thanh âm của cô êm tai, một điểm bi thương hay cảm xúc cũng không có.

"Cậu đi đâu?"

"Trốn ở dưới một cây đại thụ, ngủ thiếp đi. Chờ tớ tỉnh lại, trời đã tối rồi."

"To gan đấy."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Sau khi trời tối, trên núi toát ra lấm ta lấm tẩm lửa, người già trong thôn đều gọi quỷ hỏa. Trẻ con trên núi đều sợ xanh mắt! Xưa nay không ai dám đi đường ban đêm. Tớ lúc ấy thật sự sợ! Lại không dám khóc, sợ khóc lên thì quỷ đem tớ bắt đi."

Yết hầu Tần Hành đột nhiên như bị cái gì chặn.

"Cậu mấy tuổi?"

"Tám chín tuổi. Về sau, mẹ tớ cầm theo đèn pin tìm được tớ. Tớ ôm mẹ khóc rống lên, chờ tớ sờ đến mặt của mẹ, mới biết được trên mặt mẹ tất cả đều là nước mắt."

Lâm Vu nói xong nở nụ cười, "Thật là đặc biệt ngốc."

"Ừ. Thật rất ngốc."

Thế nhưng cái mười đồng tiền đối với cô là đặc biệt trân quý. Về sau, mẹ đem chính tóc dài của mình cắt bán đi, cho cô đóng tiền học.

"Mẹ tớ nói, gặp được chuyện gì, đều không cần sợ hãi, đều có cách giải quyết. Không thể giải quyết thì vẫn phải sống."

Tần Hành nhếch góc miệng, "Nhớ nhà sao?"

Lâm Vu nhếch một chút khóe miệng, nhẹ nhàng lên tiếng. Từ tháng mười một về sau, cô không có trở về nhà. Lần sau về nhà lời nói, nên đến nghỉ đông.

Đêm hôm đó, Tần Hành về đến nhà, miễn cưỡng ngồi trên ghế sa lon.

Bà Tần khăn trương sờ lên đầu của hắn, "Không thoải mái sao?"

Tần Hành né tránh, "Con không sao. Cha đâu ạ?"

Bà Tần chỉ chỉ thư phòng, "Đang làm việc."

Tần Hành đứng dậy, đi vào thư phòng.

Ông Tần ngồi tại trước bàn sách, nghe thấy động tĩnh nên ngẩng đầu, "Tìm ta có việc?"

Tần Hành từng bước một đi qua, tự định giá mấy giây, mở miệng: "Chúng con có một bạn học hôm nay ở thư viện thành phố bị trộm tiền. Ba thấy xã hội này trị an có phải hay không quá loạn nhĩ?"

Ông Tần nhìn chăm chú con của mình, "Cho nên con cần ta làm cái gì?"

Tần Hành nói thẳng: "Ba cùng cục công an, liên lạc với Lý thúc thúc một chút, để ông ấy hỗ trợ tìm tiền giúp bạn con đi."

Ông Tần nhíu mày, "Xem ra con cùng vị bạn học này quan hệ rất tốt nhĩ, nam sinh hay nữ sinh?"

Tần Hành cứng rắn nói: "Nữ sinh! Cậu ấy tương đối đặc biệt. Ba nhanh lên đi được không."

Tần phụ không khỏi cười cười, "Con nhờ người khác mà tỏ thái độ thế này sao?"

Dù nói như thế, bất quá ông vẫn gọi điện thoại.

Tần Hành nhìn xem cha hẳn nói chuyện điện thoại xong, "Cảm ơn."

Tần phụ: "Bạn học của con tên gì?"

Tần Hành: "Lâm Vu."

Tần phụ: "Tên nghe quen quen nhĩ? Là cái người mà năm nay thi cấp ba được "trạng nguyên" đúng không?"

Tần Hành: "Chính là cậu ấy!"

Tần phụ cười cười, "Muốn cùng bạn học kết nối tình cảm sao hả."

Tần Hành một mặt không kiên nhẫn, "Biết."

Ngày thứ hai, Tần Hành về đến nhà, ông Tần liền bảo hẳn biết, "Tiền đã tìm được, bất quá tiền bên trong đã bị kẻ trộm lấy đi một ít."

Ông Tần đem ví đưa cho hẳn xem.

Tần Hành đây là lần đầu tiên nhìn thấy túi tiền của Lâm Vu, màu lam, phía trên thêu lên đặc hữu đường vân. Hẳn mở bên trong ra, vô tình phát hiện ở bên trong có một tấm hình, là một nữ nhân rất đẹp.

"Đây là bạn học con à?"

Tần phụ hỏi. "Dĩ nhiên không phải. Đây chắc là mẹ cậu ấy đi."

Ông Tần nhìn thoáng qua, cười nói: "Vị bạn học này hẳn là rất xinh đẹp, dù sao mẹ cô ấy dung mạo đẹp thế này mà."

Tần Hành hừ một tiếng, "Xinh đẹp thường là không quá ôn nhu, chắc chắn như vậy đi. Mà ba hỏi nhiều như vậy để làm gì?"

Ánh mắt ông Tần nhìn trên tấm ảnh, giống như đang nhớ lại cái gì. Tần Hành thu hồi ảnh chụp, "Ba đừng xem nữa, kéo mẹ con nếu là biết thì tức giận."

Ông Tần cắn răng: "Tiểu tử thôi!"

Ngày thứ hai, Tần Hành đem ví đưa Lâm Vu.

"Có phải cái này không?"

Đôi mắt Lâm Vu sáng lên, "Làm sao cậu tìm được vậy?"

Tần Hành: "Ài, ba tớ có một bằng hữu tại cục công an."

Lâm Vu mở ví, ảnh chụp của mẹ cũng ở đây.

"Cậu xem còn bao nhiêu tiền? Tớ nghe chú cảnh sát nói, kẻ trộm lấy đi một chút, cường chế mãi mới nộp lại."

Lâm Vu đếm, "Còn có 600."

Cô đã rất thỏa mãn.

"Tần Hành, tớ phải cảm ơn cậu như nào đây?"

Tần Hành nhìn qua cô, gập lông mi cô rồi cuộc giãn ra, "Tĩnh sau đi."

Khương Hiểu hiểu kỳ nói: "Lâm Vu, đây là mẹ cậu sao?"

Lâm Vu đem ảnh chụp cho nàng nhìn.

"Cậu cùng đi dung mạo thật là giống nhau, a di lúc này thật xinh đẹp. Ảnh này chụp lúc bao nhiêu tuổi vậy?"

"Hình như 19 tuổi. Mẹ tớ rất ít chụp ảnh, tấm hình này hình như là người khác chụp dùm, về sau tớ đến nhất trung học nên hỏi mẹ muốn mang ảnh đi cho đỡ nhớ."

"Lâm Vu tương lai cậu khẳng định xinh đẹp giống như mẹ cậu vậy."

Tôn Dương liên tục gật đầu, "Lâm Vu vốn chính là người xinh đẹp nhất lớp ta mà."

Khương Hiểu ừ một tiếng.

Tần Hành dư quang tinh tế nhìn xem nàng, thật đúng là! Túi tiền mất tìm lại được mà tảng đá lớn trong lòng Lâm Vu rốt cuộc cũng rơi xuống. Bà không khí căng thẳng giữa cô cùng Tần Hành cũng đã nguôi bớt. Bởi vì việc này, mấy người bọn họ quan hệ so trước kia tốt hơn rồi.

Tôn Dương cùng Tần Hành nói đùa không ít, "Cậu phải cảm ơn tớ, không phải tớ dẫn cậu đi thư viện, cậu liền không thể lấy công chuộc tội rồi. Lâm Vu khẳng định hiện tại còn không còn giận cậu đâu."

Tần Hành lạnh lùng quét mắt nhìn hấn một cái.

Tôn Dương ngẩng lên cổ, hấn không sợ đâu nha.

"Lâm Vu -- "

Lâm Vu quay đầu, "Thế nào?"

Tần Hành quay mặt đi.

Tôn Dương cười hi hi, "Hôm nay bài tập có những cái nào?"

Lâm Vu đem vở đưa cho hấn, "Đều ở phía trên."

Tôn Dương: "Lâm Vu, tuần này các cậu còn đi thư viện không? Tớ cùng Tần Hành cũng tới, chúng tớ cùng nhau học tập, tốt không aa?"

Lâm Vu lắc đầu, "Tuần này không đi được, muốn đi tới nhà người thân thích rồi."

Tần Hành biết trong miệng cô từ "Thân thích" là chỉ Thẩm gia.

Tôn Dương: "Vậy cuối tuần lúc nào tớ cùng Tần Hành làm hộ vệ của các cậu nhá."

Lâm Vu bỗng nhiên cười một tiếng, con mắt giống tạp lấy nhu toái ánh sáng, trong veo, "Được thôi."

Thừa dịp Tôn Dương không nói lại, Tần Hành mới hỏi: "Cậu có phải tuần này muốn đi tới nhà Thẩm Nghi Đình không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Sinh nhật của Nghi Hành ca ca. Buổi sáng Thẩm Nghi Đình đến bảo cô chủ muốn tớ sang chơi."

Tần Hành: "..."

*****

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Hành kiêu ngạo, khẩu thị tâm phi, nhưng hấn đối bạn học thật sự rất đầy nghĩa khí. Mười lăm mười sáu tuổi, chúng ta đều đang trưởng thành, đều đang thay đổi.

Tần Hành, Lâm Vu, Khương Hiểu...

Thật không nổi kết thúc đoạn cao trung này.

Tần Hành dẫn theo đại đao tới: Tác giả-kun chúng ta ra tâm sự đi! Người không kết thúc thì làm sao tôi tỏ tình được?

Tác giả-kun: Tần bạn học aa, xin yên tâm, thi đại học xong sẽ để cho cậu tỏ tình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

[Dịch: melbournje]

*****

Nghỉ giữa khóa, loa phòng học đột nhiên vang lên. Mọi người hai mắt nhìn nhau, coi như là phát sinh đại sự gì.

Giọng Hách chủ nhiệm từ loa truyền tới: "Các em học sinh năm nhất! Xin chú ý đây! Gần nhất tôi phát hiện một số bạn học mượn thời gian tự học buổi tối để làm việc riêng, nói chuyện trời đất, không học tập đang hoàng, thái độ lười nhác! Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ kiểm tra sát sao hơn, mời các em lấy việc học làm trọng. Nhớ rõ đó!"

Dứt lời, trong phòng học lập tức kích động lên.

"Hách chủ nhiệm nghỉ không nói truyền trời đất chả nhẽ là nói chuyện yêu đương à?"

"Tớ nghe nói, Hách chủ nhiệm bắt một đôi, kiss kiss luôn đó!"

"Kính thể! Mà đến đây chưa phải là xong sdaa!"

"Hai người khóc lóc cam đoan cũng đều vô dụng cả."

...

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Xong đời rồi, sách của tớ phải làm sao bây giờ?"

Lâm Vu hỏi: "Cậu cũng xem hết rồi?"

Khương Hiểu: "Không có đâu nha. Lâm Vu nếu không cho tớ để tạm ở ký túc xá của cậu một thời gian nhé? Xin nhờ xin nhờ."

Lâm Vu bật cười, "Chạng vạng tối lúc tan học có thời gian chuyển. Cậu nên chú ý một chút."

Khương Hiểu chấp tay trước ngực, "Yêu cậu chết mất."

Cô lập tức đứng dậy, "Quyển sách « Cổ Phán Sinh Huy » ai đang cầm đây? Xem hết tranh thủ thời gian đưa cho tớ, tớ phải mang về nhà."

*Cổ Phán Sinh Huy: Cũng là 1 truyện của Dạ Mạn, các bạn nên đọc thử xem=)))))) Chuyện kể về nữ chính bị cầm và

"Tớ đang cầm đây. Còn có một chút chưa xem xong, giữa trưa xem hết, buổi chiều đưa cho cậu sau."

Khương Hiểu xông đến khua tay làm một thủ ngữ. Buổi chiều tiết thứ nhất kết thúc, bạn học đem sách đưa cho Khương Hiểu, "Tớ xem xong, cảm ơn nha. Đáng tiếc, nữ chính cuối cùng cũng không thể mở miệng nói chuyện được."

"Đúng vậy đây, quá làm cho người ta đau lòng rồi. Nhưng mà nữ chính có thể gặp được Trần Thiệu Thần đã là rất hạnh phúc rồi."

"Đúng đúng, tớ đặc biệt thích câu kia —— nhìn quanh, Thanh Hoa gặp."

"Tớ cũng thế."

"Lúc nào nếu có người cùng tớ nói lên câu này, tớ nhất định tức giận mà phẫn đầu."

...

Tôn Dương nổi da gà một trận, "Thật chịu hết nổi các cậu rồi, không phải nghe rất hư cấu sao."

"Có mà cậu không hiểu!" Trăm miệng một lời phản bác.

Tôn Dương yên lặng cúi đầu xuống, "Tớ học tập, tớ kiêu ngạo."

Tần Hành giật giật khóe miệng, nhìn thoáng qua Lâm Vu, Lâm Vu mang theo tai nghe, xem chừng đang nghe Anh ngữ. Hắn cúi đầu xuống tiếp tục làm bài.

Hách chủ nhiệm đi từ cửa sau phòng học vào, ai cũng không phát hiện. Chờ có bạn học phát hiện, vừa muốn mở miệng kêu lên thì bị Hách chủ nhiệm trừng mắt liếc.

Khương Hiểu vui vẻ cùng bạn học chia sẻ, tay cầm quyển truyện, khoa tay múa chân. Hách chủ nhiệm rút sách từ trong tay cô ra.

Lâm Vu khản trương hô một tiếng: "... Hách chủ nhiệm!"

Khương Hiểu thân thể cứng đờ, "Hách —— Hách chủ nhiệm!"

Hách chủ nhiệm nhìn xem sách trong tay, "« Cổ Phán Sinh Huy » của Dạ Mạn, sóng mắt bên trong em lưu chuyển, toàn thể giới, chỉ có tôi nghe thấy.

"A! Cái này sách gì?"

Khương Hiểu kiên trì nói ra: "Khóa ngoại sách báo."

"Khóa ngoại sách báo? Cô còn không biết xấu hổ à! Tôi thật muốn hỏi các Âu Dương lão sư lớp các cô cậu, là cô ấy để các em nhìn sách truyện thành khóa ngoại sách báo sao?"

Khương Hiểu: "... Không phải."

Hách chủ nhiệm nghiêm nghị nói: "Lá gan càng lúc càng lớn! Tịch thu! Bản kiểm điểm 3000 chữ! Sáng mai nộp cho tôi."

Khương Hiểu: "... Hách chủ nhiệm! Thầy nghe em giải thích đã."

Lâm Vu tranh thủ thời gian giữ chặt cô, "Hách chủ nhiệm đang nổi nóng, cậu chờ chút đã."

Khương Hiểu muốn khóc, "Thế nhưng đây là sách giới hạn có kí tên. Tịch thu đi rồi khó kiếm lắm. Hách chủ nhiệm đến, sao không ai nhắc tớ một chút chứ."

Tôn Dương: "Ai mà dám! Cậu không thấy mắt thầy ấy trừng giống như mắt điều hâu, như kiểu muốn ăn thịt người ấy!"

Lâm Vu một mặt bất đắc dĩ, "Tớ vừa mới đang nghe nhạc."

Tần Hành ngược mắt nhìn cô, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc rồi biến mất. Thẩm Nghi Hành thật sự là quan tâm cô, giải trí hay sinh hoạt đều giúp cô sắp xếp xong xuôi. Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Đợi ngày mai rồi đi tìm Hách chủ nhiệm nói một chút."

Tần Hành: "Thi cuối kỳ, thi đến niên cấp năm mười người đứng đầu, cậu có thể tìm Hách chủ nhiệm thương lượng một chút."

Khương Hiểu: "... Vạn nhất nếu thầy không cho thì sao đây?"

Tôn Dương: "Có thể đợi Hách chủ nhiệm quên, qua một thời gian ngắn, chúng ta đi xin tiếp."

Tần Hành nghiêng qua hắn một chút, "Đây không phải cảm, đây là trộm! Nếu như bị phát hiện phải bị xử lý."

Lâm Vu cũng không tán thành làm như thế.

Khương Hiểu bất lực gục xuống bàn, "Gần đây thật xui xẻo."

Đào mắt đã đến chủ nhật, sinh nhật của Thẩm Nghi Hành. Hơn tám giờ sáng Lâm Vu từ cổng trường đi ra, ngồi nửa giờ xe mới đến được trạm xe buýt gần Thẩm gia nhất. Cô xuống xe, nhìn đồng hồ, 10:10, đến Thẩm gia là đã vừa vặn.

Nơi xa, một thanh âm gọi vào.

"Lâm Vu —— " Thẩm Nghi Hành gọi. Hắn đi xe đạp, Lâm Vu hướng hắn mỉm cười, "Nghi Hành, tại sao anh lại ở chỗ này?"

"Lên anh chở." Thẩm Nghi Hành vỗ vỗ yên xe phía sau.

Lâm Vu ngồi lên.

"Mang theo sách à?"

"Ừm! En mượn ở thư viện, còn có một chút là xem hết thôi."

"Gần đây đang đọc gì?"

"« Chuyện Danh Nhân », « Cách Lợi Không Du Ký »."

Thẩm Nghi Hành hiểu rõ. Đây đều là sách ngoại khóa của tiểu học. Trong thành phố trẻ em đã lớn lên trong hoàn cảnh này nhưng mà Lâm Vu không có điều kiện.

"Cũng không cần đọc hết đâu, có tinh lực học tập là mới đủ."

"Em biết. Chỉ là luôn cảm thấy nếu không có nhìn qua thì có chút đáng tiếc."

Đến nhất trung mới biết được, chính mình muốn học nhiều lắm. Không nói đến nước những quyển sách nước ngoài, trong nước có mấy quyển mà cô chưa đọc hết. Mà nhất trung ngoại hồ tàng long. Điểm số thật không thể đại biểu cái gì, những người kia nhiệt tình tự tin, có được tầm mắt khoáng đạt giống như Thẩm Nghi Hành hay Tần Hành.

"Chớ để cho mình áp lực quá lớn! Đỡ được bao nhiêu càng tốt."

Xe lái ở lối đi bộ, gió thổi vù vù. Lâm Vu cẩn thận từng li từng tí nắm lấy góc áo của hần.

Gió đầu mùa đông tạt vào mặt không có chút lạnh nào. Lúc này, cô rút cuộc cũng buông xuống thân kinh căng cứng, hưởng thụ lấy một lát tự do. Về đến nhà, Thẩm Nghi Hành nhìn cô đỏ bừng mặt, "Hần là nên mang cho em cái khăn quàng cô."

Lâm Vu xoa xoa mặt, "Em không có lạnh."

Hôm nay cô cố ý mặc cái áo khoác mà bà Thẩm mua cho, trên mũ còn có một vòng lông hồ ly linh, rất ấm áp. Quần áo nhìn rất đẹp, lúc ở ký túc xá cô mặc vào mọi người đều nhìn chăm chăm. Đại khái giống như cô bé lọ lem thay đổi xiêm y để đi gặp hoàng tử vậy.

"Đi uống nước đi."

Thẩm Nghi Hành mang theo bọc sách của cô. Sinh nhật 18 tuổi của Thẩm Nghi Hành, họ hàng gần xa của Thẩm gia gần đều tới, nhiệt nhiệt nháo nháo.

Thẩm Nghi Hành rót cho cô một chén nước ấm, "Đình Đình còn đang ở trên phòng, em họ của anh Thẩm Nghi Lâm cũng tới, em có muốn hay không đi tìm mấy đứa chúng nó không?"

"Không cần. Nghi Hành ca ca, người đi chiêu đãi khách nhân đi. Một mình ta ngồi một chút."

"Vậy được. Ta một hồi tới tìm người."

Thẩm Nghi Hành biết cô không thích cùng người xa lạ nói chuyện, còn không bằng để cô một cái tự do tự tại chút. Thẩm gia nuôi một con mèo Anh chân ngắn tên Khả Nhạc, chú mèo chạy đến bên chân cô, cọ cọ xát giày của cô.

Lâm Vu khom lưng ôm lấy nó. Từ khi Lâm Vu xuất hiện, trong phòng có mấy người liên lặng lẽ nghị luận lên.

"Chính là cô bé ấy nha. Lớn lên xinh đẹp như vậy. Dáng dấp thật là dễ nhìn, nghe nói học tập cũng rất tốt. Cô bé này tốt số, đã cứu Đình Đình của chúng ta, hiện tại cũng học ở nhất trung đó."

...

Bà Thẩm bận rộn một hồi mới đến tìm cô, "Làm sao gần đây không tới chơi vậy?"

Bà thấy cô mặc quần áo lần trước mình naja, con mắt của trời lên ý cười. Đứa nhỏ này hiểu lòng người.

"Cuối tuần con phải ở trường để học."

"Con vẫn là như vậy đấy, học mãi thôi. Lần trước nghe nói ví tiền của con bị trộm. Con cái đứa né này vậy mà cũng không mở miệng ra nói cho bọn ta."

"Đi à con tìm được tiền rồi."

"Đấy là tìm được, nếu như tìm không thấy, có phải hay không cũng không định nói cho chúng ta biết?" Lâm Vu không nói chuyện. Đúng vậy, cô đã nghĩ là sẽ không kể cho ai.

"Lâm Vu, mẹ con không ở đây thì chúng ta chính là của người thân của con."

Tâm tư của Lâm Vu tất cả đều viết tại bên trong đôi con ngươi linh động kia, bà Thẩm làm sao lại nhìn không ra. Đứa nhỏ này nha, tính cách cao ngạo, về sau sẽ ăn thiệt thòi. Lúc này cửa truyền đến mấy âm thanh, giống như lại có khách đến.

"Đi cứ đi làm việc đi."

"VẬY con ngồi đây chơi nhé, nếu không đi phòng sách của Nghi Hành mà xem sách."

Lâm Vu gật gù đầu. Bà Thắm đi tới cửa, nhìn thấy người tới, thanh âm tràn đầy vui vẻ, "Đã lâu không gặp. Tàn Hành lại cao lớn thêm rồi."

"Đi Dương, đi khỏe ạ." (Bà Thắm tên là Dương Hi.)

Bà Thắm ngậm lấy ý cười, "Còn tưởng rằng con hôm nay không tới chứ."

Hai nhà luôn luôn qua lại, bất quá tính nết Tàn Hành các trưởng bối đều biết.

"Mẹ, mẹ cùng dì Dương nói chuyện đi, con đi tìm anh Nghi Hành."

"Đình Đình bọn nó đều ở đây, các con đi chơi đi."

Bà Tàn cùng bà Thắm đi đến một bên, "Kệ thằng bé đi thôi. Đạo này khó bảo được lắm mà hôm nay lại chịu tới."

"Gần đây rất bận hả?"

"Đúng vậy. Chị gần đây thế nào?"

"Chờ hai đứa lên đại học, tôi cái gì đều mặc kệ."

Bà Tàn cười.

"Vẫn là chị tốt, Tàn Hành bớt phải lo."

"Nói thế sao được, Đình Đình nhà chị thì sao."

Thắm Nghi Đình từ nhỏ đã học dương cầm, học múa, hội họa, tham gia các loại tranh tài, thể dục thể thao còn được giải nhì cả nước. Cô gái như vậy, gia trưởng đều thích.

Hai người mẹ đàm tiếu cùng nhau.

Tàn Hành đã sớm nhìn thấy Lâm Vu trong đám người, cô một mình ngồi trên ghế sofa bên cạnh. Hắn đi qua, nhẹ nhàng kêu cô một tiếng. Lâm Vu kinh ngạc ngẩng đầu, "Sao cậu lại tới đây?"

Hỏi xong cô liền hối hận, hắn cùng Thắm Nghi Đình là thanh mai trúc mã, hai nhà quan hệ rất tốt, hắn đến là chuyện không thể bình thường hơn được.

Tàn Hành: "Mẹ tớ càng muốn tớ tới. Con mèo này làm sao lớn lên mập thế?"

Chú mèo giống như hiểu chuyện, hướng về phía Tàn Hành kêu meo meo phản đối. Tàn Hành đánh giá cô, thấy cô hôm nay mặc khác hẳn mọi ngày, bình thường hay thấy cô mặc đồng phục, phong cách này là lần đầu tiên nhìn thấy, hắn chưa phát hiện mình nhìn nhiều hơn mấy lần. Lâm Vu nhẹ nhàng an ủi con mèo, không có phát giác được hắn đang nhìn mình, "Béo cũng là một điểm đáng yêu à nha."

Tàn Hành đột nhiên cúi người, đầu ngón tay chỉ vào cái mũi của Khả Nhạc, chỉ là trong một cái chớp mắt, hắn cảm giác được đầu ngón tay chạm được thứ gì dính dính.

Hắn hỏi cô: "Đây là cái gì vậy?"

Lâm Vu nín cười, "Hắn là rỉ mắt của Khả Nhạc."

Tàn Hành làm một mặt ghét bỏ.

"Cậu vẫn là cùng trước kia..."

Cô nói phân nửa rồi thôi, "Cậu không đi rửa tay à?"

Tàn Hành lập tức đi rửa tay. Lâm Vu ôm lấy Khả Nhạc. Khả nhạc ngoan ngoãn ngủ ở trên đùi của cô. Lúc Tàn Hành, nhìn thấy Khả Nhạc vẫn là không vừa mắt. Lâm Vu nhẹ nhàng cầm khăn tay lau mặt của Khả Nhạc.

Tàn Hành không nhẹ không nặng nói một câu, "Xem nó hưởng thụ chưa kia."

Thắm Nghi Đình biết Tàn Hành đến, liền từ trên lầu đi xuống, cô hôm nay mặc một bộ đồ liền thân lông dê, lộ ra thân hình mảnh mai của một thiếu nữ.

"Tàn Hành, làm sao đến mà không nói cho tớ."

Tần Hành: "Mẹ tớ gọi tới."

Đây chính là lý do của hắn.

Người trẻ tuổi tụ họp một chỗ, chủ đề không ngừng. Lâm Vu lặng im ngồi ở một bên, chưa từng nói nhiều. Ngẫu nhiên Thẩm Nghi Hành nói chuyện cùng cô thì cô mới có thể nói hơn mấy câu. Thẩm Nghi Đình cùng Tần Hành ngồi cùng một chỗ, cô nhìn xem đối diện, "Anh trai đối Lâm Vu thật tốt, tớ muốn ghen tị."

Tần Hành không có phản ứng.

"Lâm Vu bình thường không dễ nói chuyện nhưng cùng anh tớ ở một chỗ thì không giống vậy."

"Ai nói thế? Lâm Vu bình thường cũng thường xuyên nói chuyện với Tôn Dương."

"Vậy còn với cậu thì sao?"

"Tạm được."

"Tần Hành, cậu cảm thấy Lâm Vu thế nào?"

Tần Hành lạnh lạnh nhìn cô một chút, "Thông minh xinh đẹp, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn."

Thẩm Nghi Đình khuôn mặt cứng đờ.

"Hừ!" Tần Hành thấy Thẩm Nghi Đình tức giận bỏ đi, nhìn thấy Khả Nhạc bên chân nên thuận tay bế lên —— cái con mèo này!

Lúc ăn trưa, Thẩm gia có hai bàn tiệc. Lâm Vu được ngồi tại bàn cho chủ nhà cùng với người Thẩm gia. Tần Hành ngồi đối diện cô. Đây là lần đầu tiên hai người ngồi cùng bàn ăn cơm. Ông Thẩm cao hứng, "Từ hôm nay trở đi Nghi Hành tròn mười tám tuổi, hi vọng người tương lai sẽ ra dáng hơn."

Thẩm Nghi Hành bùng lên cái ly trước mặt, "Cảm ơn mọi người."

Bà Thẩm dịu dàng cười, "Đình Đình cũng muốn học tập theo anh trai nó."

"Đúng vậy nha, về sau anh ở Thanh Hoa, cậu ở Bắc đại."

"Tớ cũng không có anh trai thông minh như vậy. Bắc đại tớ cũng không có lòng tin lớn thế, mọi người trông cậy vào Lâm Vu đi, cậu ấy học giỏi thi Bắc đại khẳng định không có vấn đề."

Lâm Vu xấu hổ, nắm lấy đĩa trong tay không nhúc nhích.

Tần Hành: "Cậu cố gắng một chút, lên Bắc Kinh có nhiều đại học mà."

"Như vậy đấy. Đến lúc đó không riêng anh cậu, còn có Tần Hành đều ở Bắc Kinh, thật tốt biết bao nhiêu nha."

Thẩm Nghi Đình co kéo khóe miệng, "Vậy thì thử một chút đi."

Lâm Vu nhìn về phía Tần Hành, gặp hắn cũng đang nhìn chính mình, cô chậm rãi chớp con mắt. Thẩm Nghi Hành gấp cho cô một cái đùi gà. Thẩm Nghi Đình thấy được, "Anh, anh thật bất công."

Thẩm Nghi Hành bật cười, đứng dậy gấp một cái đùi gà đặt ở trong bát của cô.

"Công chúa điện hạ, ngài có hài lòng hay chưa?"

Một bàn người đều cười, chỉ có Lâm Vu không, chỗ này thật sự không hợp với cô. Tần Hành ngồi tại đối diện cô, nhìn cô an tĩnh ăn cơm.

Sau bữa ăn, mọi người dần dần rời đi. Lâm Vu trước khi đi, từ trong túi xách lấy ra quà. Cô đem gỏi Thẩm Nghi Hành vào hành lang, có chút xấu hổ.

"Anh Nghi Hành, có quà cho anh đây. Em chỉ có thể mua dạng quà này mà thôi."

Thẩm Nghi Hành đưa hai tay nhận lấy, "Em có thể đến anh là rất cao hứng rồi, anh rất thích món quà này."

Hắn mở ra, tờ thứ nhất bên trên có chữ viết thanh tú của Lâm Vu —— Anh Nghi Hành, sinh nhật vui vẻ! Tâm tưởng sự thành!

"Anh đi Bắc Kinh học sẽ mang theo cái này."

Lâm Vu ngửa đầu, khẽ mỉm cười.

"Đúng rồi, còn chưa có chúc mừng anh, chúc anh đỗ đại học P."

Thẩm Nghi Hành đưa tay vuốt vuốt sợi tóc của cô, "Anh ở Bắc Kinh chờ các em, các em phải cố gắng lên nhé."

"Được."

"Anh vừa mới phát hiện em cùng Tần Hành quan hệ rất tốt. Trước đó anh còn lo lắng chứ."

Lâm Vu thoải mái, khẽ mỉm cười, "Mới đầu em cứ tưởng là em cùng bọn họ sẽ rất khó xử. Bất quá về sau hoàn toàn không hẳn thế."

"Hai tiểu bá vương kia khi còn bé đều nghịch ngợm"

"Đều là chuyện lúc nhỏ, mà lại bọn họ đều không nhớ được. Dù sao chúng ta đều đã lớn rồi. Tần Hành cùng Khuất Thần đều rất tốt."

Thẩm Nghi Hành mỉm cười gật đầu. Ngắn ngủi hơn bốn tháng, Lâm Vu cũng tại từng chút từng chút thay đổi, không còn giống như trước hay buồn bực. Lại nghĩ như vậy, lúc trước Thẩm gia thuyết phục cô đến nhất trung là đúng.

Tần Hành đứng tại cửa thủy tinh bên ngoài, cầm trong tay một phần quà, nhìn xem một màn kia. Hắn lẳng lặng ngừng chân một lát, mới quay người, đuôi lông mày có chút lạnh lùng.

***

Tác giả có lời muốn nói: Lâm Vu là một người nội tâm ấm áp, nếu như dùng hoa để ví von, cậu ấy sẽ là hoa hướng dương, nở rộ về sau, rất ấm áp.

Tần Hành: Tôi thích hoa hướng dương.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

[Dịch: melbournje]

****

Bà Tần lái xe đi về, Tần Hành ngồi ở ghế phụ chơi lấy điện thoại.

"Con cùng Lâm Vu quan hệ thế nào?"

Tần Hành mở mắt ra, "Mẹ hỏi cái này làm gì?"

"Cô bé ấy thật không dễ dàng, nếu con ở lớp học có thể giúp người ta thì tốt."

"Cậu ấy là Iron Man, nào đâu cần con hỗ trợ."

Bà Tần cười, "Nói bậy không. Lâm Vu dung mạo xinh đẹp, nói chuyện nhẹ nhàng nhu mì. Di Dương của con rất thích cô bé ấy. Ta cười trêu ghẹo Lâm Vu với Nghi Hành vài tiếng."

Tần Hành hừ lạnh một tiếng.

"Cái thời đại gì rồi, nếu Thẩm gia muốn báo ân chắc cũng không cần để hắn lấy thân báo đáp đâu nhỉ."

Bà Tần cười cười, "Chi là đùa thôi mà."

Tần Hành: "Tur tưởng cổ hủ."

Bà Tần không hiểu làm sao con mình lại tức giận, "Cái gì mà tur tưởng cổ hủ! Mẹ đã cảm thấy Nghi Hành và Lâm Vu rất xứng đôi!"

"Mẹ à! Nghe ý tứ của mẹ là bây giờ con mà nói yêu đương cũng không thành vấn đề đúng không!"

Bà Tần một hơi chặn lấy, có vấn đề gì à? Vấn đề là, cái đứa con này tính cách cao ngạo, làm sao có cô bé nào chịu được.

Ngày thứ hai, cách thời gian vào hồ còn năm phút, cửa trường học có mộtk biển người lưu động.

Tần Hành ở cửa trường học gặp được Khuất Thần, hai người cùng dừng xe.

Khuất Thần hỏi: "Hôm qua sinh nhật Thẩm Nghi Hành cậu cũng đi à?"

Tần Hành vai phải khoác balo, "Ừ."

Khuất Thần: "Tớ nhìn thấy Đình Đình up ảnh chụp."

Tần Hành: "Ảnh nào?"

Khuất Thần lấy điện thoại di động ra, mở ảnh chụp. Tần Hành tỉnh tê mà xem xét, tấm ảnh chụp chung bị cắt xén, chỉ thấy một góc áo Lâm Vu.

Khuất Thần: "Cậu khăn trương như vậy làm cái gì? Bên cạnh cậu cái người mặc áo lam là ai? Không có ảnh chụp, tớ không đoán ra được. Nhìn xem khi chất rất tốt, chẳng lẽ là Thẩm Nghi Lâm?"

Tần Hành cười, "Lâm Vu."

"Cậu ấy cũng đi? Quả nhiên Thẩm gia đối cậu ấy không tầm thường."

Đang khi nói chuyện, xa xa liền thấy Hách chủ nhiệm theo thông lệ đứng tại cửa chính, ông thỉnh thoảng nhìn thời gian, nếu thấy học sinh mang đồ ăn sáng vào trường thì đứng phê bình.

Khuất Thần âm thầm nhả rãnh, "Hách chủ nhiệm gần đây điên rồi sao?"

Tần Hành theo biển người mà đi vào.

Khuong Hiểu vội vàng từ phía sau chạy tới, "Chào, Tần Hành Khuất Thần."

Tần Hành cười khẽ với cô, "Còn có mấy phút cơ, không cần chạy đâu."

Khuong Hiểu nháy mắt mấy cái, "Tớ vội gặp Lâm Vu nha. Một tí nữa gặp sau."

Khuất Thần a một tiếng, "Mấy người các cậu cùng Lâm Vu quan hệ làm sao lại tốt như vậy?"

Tần Hành cũng không hiểu. Khuất Thần nghiêng đầu nhìn qua hắn, "Tớ nghe chú tớ nói, túi tiền của Lâm Vu là cậu nhờ cha cậu đi tìm. Chú tớ còn nói, tiền bị kẻ trộm lấy hết rồi, sáu trăm khối là chính cậu bỏ ra nha."

Tần Hành nửa ngày mới nói ra: "Việc này mình cậu biết là được rồi."

Khuất Thần một mặt rung động. Tần Hành cũng không phải là người nhiều chuyện. Hắn ý vị thâm trường nhìn xem hắn, "Làm sao mà cậu quan tâm cô ấy như vậy?"

Cái dây cung trong lòng Tần Hành giống như bị người ta gây một. Vì cái gì nhỉ? Hắn không muốn thấy cô khó chịu, không muốn thấy cô cau mày.

Thấy hắn trầm mặc, Khuất Thần tùy ý nói một câu, "Cậu không phải là thích người ta rồi chứ?"

Đuôi lông mày Tần Hành mày khẽ nhúc nhích, không nói một lời đi lên phía trước.

Khuất Thần một đường làm âm ỉ, "Thật là nhìn không ra nha!"

Đến phòng học, hai người về chỗ ngồi. Khuong Hiểu cùng Lâm Vu thân mật đầu dựa vào đầu, hai người không biết đang nhìn cái gì. Khuỷu tay Tần Hành đụng đụng Tôn Dương, "Khuong Hiểu lại mang cái gì tới rồi?"

Tôn Dương đang chép bài tập, rất bận rộn, không ngẩng đầu.

"Poster phim truyền hình, đang phổ cập cho Lâm Vu về nam minh tinh."

Lớp số học, Trương Cần chọn người lên bảng làm bài.

"Khuong Hiểu —— "

Khuong Hiểu lập tức nhú mày, nhanh chóng mở sách.

"Không cần lật sách. Tôi vừa mới giảng có bài tương tự như này đây thôi."

Lâm Vu nhanh chóng viết đáp án xuống giấy nháp, đáng tiếc cũng không kịp. Trương Cần vân đạm phong khinh chọn một người khác, "Chu Nhất Nghiên lên làm đi."

Khương Hiểu lúng túng đứng ở đằng kia. Không đến một phút, Chu Nhất Nghiên làm xong bài rồi tràn đầy tự tin trở lại chỗ ngồi. Trương Cần chỉ vào bảng đen, "Làm tốt lắm. Chu Nhất Nghiên trong khoảng thời gian này, toán học tiến bộ rất lớn. Chính các em nhìn lại biểu hiện của mình trong khoảng thời gian này đi. Có ít bạn học xuống dốc rồi đây. Các bạn học, các em năm nhất, không phải năm hai. Khoảng cách thi đại học, còn có 985 ngày. học kỳ II sau, còn có phân khoa văn lý, các em năm nhất làm không tốt chả lẽ các em cho rằng chỉ dựa vào năm hai năm ba nói bù lại liền có thể bù lại sao?"

"Thật sự là hoàng đế không vội ——"

Trương Cần lời nói bỗng nhiên, người phía dưới phốc một tiếng cười.

"Trương lão sư, thầy đừng nóng vội, chúng em đang cố gắng mà."

"Đừng tưởng rằng các em thi giữa kỳ thi cũng không tệ lắm, liền có thể kiêu ngạo. Các em nhìn thành tích đợt kiểm tra gần đây của Lâm Vu đi. Ngừ văn cùng Anh ngữ điểm số một mực cao. Lâm Vu có rảnh cùng bọn họ nói một chút kinh nghiệm của em nhé."

Lâm Vu hít một hơi, đứng lên.

"Trương lão sư, ngữ văn của em tiến bộ là bởi vì Khương Hiểu giúp em phân tích đề bài, còn có bình thường cậu ấy giúp em mượn rất nhiều sách ở thư viện thành phố nữa."

Tất cả mọi người nhìn xem hai người, nửa học kỳ cùng nhau, nguyên lai tình cảm của các cô lại tốt như vậy. Thật là khiến người ta hâm mộ. Khương Hiểu nháy mắt với cô mấy cái.

"Giữa bạn học chung lớp trợ giúp lẫn nhau không sai. Bất quá, thành tích của Lâm Vu một mực vững vàng dẫn phía trước, thế còn Khương Hiểu lại không thể có điểm áp lực? ngữ văn thành tích tốt không thể được thì thành tích môn khác cũng phải dành thêm chút sức."

Khương Hiểu: "Em đã biết."

Trương Cần không khỏi lắc đầu, "Hách chủ nhiệm gần đây rất nghiêm khắc, các em nếu như bị hấn bắt thì thầy cũng không giúp các em đâu! Tốt rồi, tan học."

Nghỉ giữa khóa, Lâm Vu mở poster ra, nhìn Tần Trọng Bắc mặc áo khoác trắng, thật đặc biệt đẹp đẽ.

Gần đây bộ phim « Bản Sắc Bác Sĩ » đang dậy sóng trên mạng nhưng cô không có thời gian xem tivi, nghe Khương Hiểu nói nên cô đã biết toàn bộ kịch bản. Đây là lần thứ nhất cô động tâm với nghề bác sĩ. Lúc này Khương Hiểu đối tượng lại không có kế hoạch gì. Thẩm Nghi Hành một mực hi vọng cô có thể đi Bắc Kinh học, kỳ thật trong nội tâm cô cũng không muốn đi xa. Bây giờ ở tại Tân thành cô đều lo lắng thân thể mẹ không tốt, còn bà thì đã già. Cô không thể bỏ mọi người một mình được. Lâm Vu nhủ chặt lông mày, cẩn thận từng li từng tí đọc báo Thượng Hải.

Ký túc xá quản nghiêm, cô cũng không thể đem áp phích dán tại trên tường được, bất quá ngược lại tại bàn học có dán mấy tấm tranh của Trương Tân Trọng Bắc tranh.

Chu Nhất Nghiên cầm bài tập toán học tới nhờ Tần Hành giảng nwn nhìn thấy áp phích.

"Lâm Vu, cậu cũng thích anh này hả?"

Lâm Vu biểu lộ chậm nửa nhịp, "Cũng tạm."

Chu Nhất Nghiên nói, "Tớ biết anh ấy, có thể giúp các cậu lấy chữ ký."

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Cảm ơn."

Tần Hành hỏi một câu, "Hắn là ai?"

Chu Nhất Nghiên biểu lộ sinh động, "Tần Trọng Bắc, cha là đạo diễn Tân Thân, mẹ hắn là ảnh hậu Lương Nguyệt. Tần Hành, cậu cũng thích hắn sao?"

Tần Hành nhàn nhạt nói ra: "Toa chỉ là hiểu kì thôi. Cậu muốn giảng đề nào?"

Chu Nhất Nghiên lật ra bài tập, "Cái này."

Tần Hành nhìn một chút đề bài, "Cái đề này chính là tính hàm số tăng giảm."

Hắn cực nhanh viết mấy trình tự, "Cậu nhìn một chút."

Chu Nhất Nghiên gật gù đầu, cô nhìn qua mặt mày của hắn, nguyên lai tìm hắn nhờ giảng cũng không phải khó khăn như vậy.

"Cám ơn nha."

Nghỉ giữa khóa, Lâm Vu cùng Khương Hiểu cùng đi lấy nước. Lâm Vu nói cho Khương Hiểu chuyện phát sinh ở thời gian trước.

Khương Hiểu tròn mắt hốc mồm, "Cho nên bởi vì việc này mà cậu mới cùng với Tần Hành cãi nhau?"

Lâm Vu a một tiếng, "Cậu ấy rất tức giận."

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Thế nhưng tớ không hiểu vì cái gì mà chính Thẩm Nghi Đình không đi hỏi Tần Hành luôn cho nhanh?"

Lâm Vu mím mím khoe miệng, "Cậu ấy sợ Tần Hành không thích mình."

Khương Hiểu trầm ngâm nói: "Tần Hành thật sự là đáng sợ! Cảm giác là nữ sinh nhất trung đều thích cậu ấy vậy! Lớp chúng ta liền có hai người, một là Thẩm Nghi Đình, một là Chu Nhất Nghiên. Đều là hạt giống siêu cường! Nếu là ở cô đại thì Tần Hành may mắn rồi."

Lâm Vu bị chọc cười.

"Thế nhưng tại sao cậu phải giúp Thẩm Nghi Đình truyền lời?"

Lâm Vu vận lấy mi, "Chuyện này hơi dài."

"Cậu cứ từ từ nói."

Chờ Lâm Vu nói xong, Khương Hiểu miệng lớn lên, "Đây không phải phim truyền hình chứ?"

"Thật xin lỗi, mãi mà không có nói cho cậu biết."

"Lâm Vu, cậu bây giờ nói cho tớ, nói rõ như vậy là vì vị trí của tớ trong lòng người cậu trọng yếu."

Lâm Vu biểu lộ nghiêm túc, "Rất trọng yếu!"

Cô giữ chặt tay của nàng, như chủ động cảm ơn.

"Tớ cảm thấy Thẩm Nghi Đình đối cậu rất tốt đấy."

Lâm Vu mỉm cười, bước chân dừng lại, "Nghi Hành ca ca từ nhỏ đối tớ liền rất chiều cố. Có đôi khi là quá tốt rồi."

"Cậu đừng có gán vác tất! Bởi vì cậu đáng giá mà thôi! Cậu luôn luôn đối với người khác rất tốt. Cậu cho mọi người mượn sách, ai có gì không hiểu đều thích đến hỏi cậu nhờ giảng."

"Cái này không có gì mà."

Lâm Vu cảm thấy cái này rất bình thường, điểm này lớp bọn họ mấy cái người học giỏi đều như vậy, lớp trưởng, Tần Hành đều sẽ giúp người khác giảng bài.

"Không phải tất cả mọi người đều giống vậy. Kỳ thật, chờ cậu trưởng thành, cậu có thể trở về báo bọn họ. Tựa như tớ, tớ vừa ra đời, mẹ tớ liền qua đời, cha tớ ở bên ngoài lâu dài để vẽ tranh. Tớ rất nhiều chuyện, đều là nhờ cô."

Khương Hiểu bình tĩnh nói mình sự tình, khoe miệng ngậm lấy ý cười chua xót.

"Chờ về sau phát đạt tớ, tớ muốn trả ơn cho cô."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trải qua chuyện này, giống như lại không đồng dạng.

Tôn Dương nhìn hai cô, "Tần Hành, cậu nói nữ sinh vì sao mà đi WC cũng muốn cùng nhau, lấy nước cũng muốn đi cùng nhau?"

Ánh mắt Tần Hành đảo qua, gặp Khương Hiểu cùng Lâm Vu vừa nói vừa cười tiến đến, nữ sinh ở giữa cảm tình thật sự là kì lạ.

"Không biết."

Tôn Dương hỏi Khương Hiểu.

Khương Hiểu: "Con gái chúng tớ có chuyện muốn nói riêng chứ sao."

Tôn Dương nháy mắt nhìn Tần Hành, "Vậy lần sau chúng ta cũng cùng nhau đi đi, tớ cũng có điều muốn cùng cậu nói." [=))))))]]

Tần Hành lạnh lùng nhìn lướt qua.

Tôn Dương: "Thật ra là tớ phát hiện Trương Cần cùng Đào Mạn cuối tuần đi hẹn hò."

Tần Hành: "..."

Tần thành ở mùa đông này còn giống như tại mùa xuân, tràn đầy yêu thương.

Thanh xuân tuổi trẻ, những cái cảm tình kia nhàn nhạt nhàn nhạt nhưng luôn luôn chân thật sinh động. Thời gian lặng yên trôi đi, trong bất tri bất giác liền muốn đến thi cuối kỳ. Rất nhiều học sinh vì ôn thi nên tham gia tự học buổi tối. Thẩm Nghi Đình cũng là một trong số đó. Người Thẩm gia ngay từ đầu không tán thành, bọn họ đối Thẩm Nghi Đình bảo hộ quá mạnh, bình thường lúc cô đi đều là cẩn thận từng li từng tí, đây cũng là lí do bà Thẩm nghi công tác. Về sau không nhận được Thẩm Nghi Đình bướng bỉnh, cuối cùng mỗi lúc trời tối đều sẽ để xe đưa đi đón về.

Tự học buổi tối trên lớp, trong phòng học yên tĩnh, chỉ có lật sách tiếng xào xạc. Đêm nay trực ban lão sư là thầy giáo thể dục năm nhất, hán ngồi tại hàng cuối cùng xem bóng rổ tranh tài.

Lâm Vu đang học, đột nhiên một tờ giấy rơi vào trên mặt bàn cô. Mới đầu cô không có chú ý tới. Lâm Vu ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy trên bàn rất nhiều tờ giấy. Lâm Vu tưởng rằng gửi cho cô, biểu lộ chớp mắt hoảng hốt, chậm rãi mở ra. Một hàng chữ nhảy vào mi mắt của cô —— tớ thích cậu, Tần Hành. Lâm Vu trong lòng không hiểu sao nhảy lên một chút! Sắc mặt trong nháy mắt liền đỏ lên! Đầu óc của cô chậm rãi lặp lại câu nói này. Chỉ là mấy giây, cô liền suy nghĩ minh bạch rồi nhú nhú mày, tiện tay ném tờ giấy cho Tần Hành ở phía sau.

Tần Hành giật khóe miệng một chút, "Cái gì ——" tay vừa muốn đưa tới.

Một cái tay khác hơi mập cướp đi tờ giấy.

Hách chủ nhiệm ở nơi đó, mở ra xem, con mắt trong nháy mắt liền trừng lớn, tần suất hô hấp liền tiếp tăng nhanh.

Tần Hành đứng dậy, hô một tiếng, "Hách chủ nhiệm —— "

Lâm Vu xoay đầu lại. Hách chủ nhiệm nhìn Lâm Vu, lại nhìn xem Tần Hành, nhìn nhìn lại tờ giấy trong tay. Ông kìm chế lại tính tình của mình. Hai đứa bé này đều là học sinh khá giỏi, thời gian này không thể vội vàng xao động.

"Lâm Vu, đến phòng làm việc của tôi một chút."

Lâm Vu biểu lộ trầm mảy phần.

Tần Hành an ủi, "Không có chuyện gì đâu."

Hách chủ nhiệm: "Không có việc gì á? Một tí đến cậu đấy."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

[Dịch: melbournje]

***

Lâm Vu đi ra cửa phòng học lúc, quay đầu nhìn một cái, tất cả mọi người đang nhìn cô, dạng ánh mắt gì đều có, lo lắng, xem trò, không hiểu.

Rõ ràng là ánh sáng phòng học quen thuộc, đột nhiên cô cảm thấy có chút chướng mắt, rất xa lạ.

Cúi chậm rãi quay đầu trở lại, ánh mắt đảo qua từ trên mặt Tần Hành, gương mặt kia giờ phút này cũng trời lên mảy phần mơ hồ lo lắng.

Một đường trầm mặc, Lâm Vu đi theo Hách chủ nhiệm tới văn phòng.

Hách chủ nhiệm đã tỉnh táo lại, ông bình tĩnh lần nữa nhìn tờ giấy.

Còn có cả tuyên tranh kiểu chữ. Kiểu chữ này là vì thổ lộ nên có ý viết thành như vậy?

"Tớ thích cậu, Tần Hành."

Hách chủ nhiệm suy nghĩ.

Lâm Vu đứng bình tĩnh ở nơi đó.

Hách chủ nhiệm thở dài một hơi, nhìn cô, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì. Lâm Vu đứa nhỏ này tính cách tốt, thành tích tốt, hán cũng có thể

lý giải. Chỉ là hấn không hi vọng tại ngay dưới mắt hấn lại xảy ra chuyện như vậy. Ai, thật sự là lo lắng!

"Lâm Vu à, em giải thích cho tâu một chút đây là có chuyện gì?"

Lâm Vu yên lặng đứng ở đằng kia, lưng thẳng tắp, cô mím mím khóe miệng, trả lời: "Hách chủ nhiệm, ngài tin tưởng em sao?"

Hách chủ nhiệm nhìn mắt coi, trầm tư một chút, "Tôi tin tưởng em."

Lâm Vu hốc mắt nóng lên.

"Vậy em nói cho thầy biết cái này tờ giấy là gì?"

Lâm Vu thần sắc căng cứng, lại chỉ là lắc đầu, "Em không biết."

Hách chủ nhiệm nhìn cô, "Thật không biết sao?"

"Vâng."

Hách chủ nhiệm thở dài một hơi, đứa nhỏ này thật sự là có ý tứ.

"Lâm Vu à, em là học sinh khá giỏi, lão sư cùng trường học đối với em kỳ vọng rất lớn. Cao trung ba năm này mỗi một ngày đều là thời kỳ mấu chốt, ngàn vạn lần không thể bị chuyện khác làm phân tâm. Các em ở cái tuổi này đối với bạn khác giới có hảo cảm là chuyện bình thường, nhưng là -- lúc này không phải là thời kì để nói chuyện yêu đương."

Lâm Vu sắc mặt có chút đỏ lên, "Em biết."

Hách chủ nhiệm, các thầy cô chủ nhiệm khác đối với cô đều rất tốt, cô bây giờ chỉ có lấy thành tích về mới có thể trở về báo bọn họ.

Hách chủ nhiệm: "Tôi biết áp lực của em rất lớn, buông lỏng chính mình đi. Mọi người đều rất tin tưởng em."

Lâm Vu rũ xuống đôi mắt, ánh mắt rơi vào trên chồng sách ở bàn công tác kia, một xấp thật dày, sách gì cũng đều có. Phía trên nhất quyển kia chính là quyển mà Khương Hiểu bị mất.

"Em về trước lớp trước đi. Thuận tiện gọi Tần Hành tới đây nhé."

Lâm Vu trở lại phòng học, mọi người nhao nhao lo lắng.

"Thế nào? Hách chủ nhiệm nói cái gì?"

Giáo viên thể dục xù lông, "Yên tĩnh! Tự học bài của mình đi! Ai nói tiếp xuống lầu chạy vài vòng nhé."

Tần Hành nhìn qua cô, hấn mơ hồ đoán được tờ giấy kia ghi gì. Từ nhỏ đã không ít có người cho hấn đưa tờ giấy nhỏ kiểu đó, bắt quá lần này ai có thể nghĩ là gián tiếp chuyển qua Lâm Vu.

Lâm Vu lắc đầu, "Hách chủ nhiệm gọi cậu."

"Hách chủ nhiệm phê bình cậu rồi sao?"

Hấn khần trương nhìn cô.

Lâm Vu không nói chuyện.

Tần Hành đến văn phòng, vẫn là dáng vẻ đó, một điểm hối hận đều không có, tự nhiên là không có việc này để trong lòng. Hách chủ nhiệm cắn răng, "Cậu xem một chút cậu đang làm chuyện tốt gì này?"

Tần Hành đứng tại trước bàn của hấn, tại vì thường xuyên chơi bóng rổ nên vóc dáng đã cao đến một mét tám.

"Hách chủ nhiệm, em cái gì cũng không biết."

Hách chủ nhiệm lấy ra tờ giấy kia, "Ba" một tiếng đặt lên bàn.

"Còn nói không biết?" Tần Hành nghiêng người, nghiêm túc nhìn xem hàng chữ kia. Chỉ có đơn giản 5 chữ, đáng tiếc nhìn không ra ai viết.

Hách chủ nhiệm vừa mới nghĩ một điều, đây là có người tỏ tình với Tần Hành, hay là Tần Hành tỏ tình cho người khác?

Hấn cố ý hỏi: "Đây là cậu viết cho Lâm Vu à?"

Tần Hành kéo khóe mắt ra, "Cái này rõ ràng là có người tỏ tình với em."

"Nội dung bức thư này là "Tớ thích cậu". Kí tên là cậu - Tàn Hành. Cậu truyền cho Lâm Vu, Lâm Vu cự tuyệt, quay đầu đem tờ giấy trả lại cho cậu đúng không."

Tàn Hành không nghĩ tới Hách chủ nhiệm vậy mà có sức tưởng tượng phong phú như thế.

"Là thầy vẫn còn nghĩ tới chuyện Lâm Vu nói ạ?"

"Tôi đang hỏi cậu hay là cậu hỏi tôi?"

Hách chủ nhiệm: "Đừng tưởng rằng thành tích của cậu tốt thì tôi không thể làm gì! Cậu giỏi thì cho tôi một lời giải thích chính đáng đi? Nếu không ngày mai mời phụ huynh."

Tàn Hành: "Thầy không phải nhìn thấy rồi sao? Người khác gửi cho em, em còn không có nhận thì liền bị thầy cầm đi."

"Cậu nói là Lâm Vu truyền cho mình, vậy chả lẽ Lâm Vu tỏ tình với cậu sao."

Hách chủ nhiệm cười cười, yên lặng nói ra: "Không thể nào là Lâm Vu được."

"Vì sao lại không thể là Lâm Vu?"

Hách chủ nhiệm lắc đầu, "Lâm Vu một lòng học tập, làm sao có thể thích cậu?"

"Thầy nói lời này là quá đã kích em rồi."

Hách chủ nhiệm trước bàn làm việc đi tới đi lui, giống như nghĩ tới điều gì, "Đêm hôm đó, cậu cùng Lâm Vu đứng tại hành lang -- "

"Thảo luận bài tập."

"Cậu định lừa gạt thầy giáo sao?"

"Em làm sao có thể lừa gạt thầy chứ, Hách chủ nhiệm, Lâm Vu mới vừa cùng thầy nói cái gì?"

"Đừng nghĩ dụ được tôi nói ra."

Hách chủ nhiệm trừng mắt liếc hần một cái, "Trọng điểm của mọi hoài nghi bây giờ là cậu đấy."

Tàn Hành cắn cắn môi, "Việc này không có quan hệ gì tới Lâm Vu. Tờ giấy là người khác ném cho em, không có ném chuẩn, rơi trên bàn Lâm Vu."

Hách chủ nhiệm trong lòng rất rõ ràng, chỉ là trên mặt không có biểu hiện ra ngoài. Hai cái đũa nhỏ này thần thần đặng đặng, chỉ bắt quá việc này không thể cứ như vậy kết thúc được.

"Được, em về lớp trước đi. Việc này tôi sẽ điều tra."

Tàn Hành trở về lớp, chỉ thấy Lâm Vu an tĩnh ngồi tại vị trí trước, viết đề toán, giống như không bị ảnh hưởng gì.

Hắn nhẹ nhàng mở miệng, "Hách chủ nhiệm cùng cậu nói cái gì?"

Lâm Vu im lặng một chút, quay đầu trừng mắt liếc hần một cái, ý tứ rất rõ ràng.

"Cũng không phải lỗi của tớ. Lại nói, tờ giấy kia là cậu truyền cho tớ."

Tàn Hành thanh âm đột nhiên yếu mấy phần.

Lâm Vu hít sâu một hơi, "Không phải do tớ viết."

Tàn Hành nhìn qua cô, vậy mà tại hai gò má của cô thấy được nét đỏ ửng.

Hắn thanh thanh tiếng nói, "Hách chủ nhiệm hỏi tớ, Lâm Vu cùng cậu thích nhau à?" Hắn mắt tự nhiên dời mắt đi chỗ khác, mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Lâm Vu cắn môi, "Không có khả năng đó."

Tàn Hành: "Thế nhưng là ngoài cái chữ kia có cả vẽ tranh, căn bản không biết là ai viết. Ông ấy liền thấy là cậu muốn truyền cho tớ."

Lâm Vu biểu lộ vội vàng, "Tớ rõ ràng đã cùng Hách chủ nhiệm nói rõ rồi."

Tàn Hành: "Cậu nói cái gì?"

Lâm Vu thần sắc trịnh trọng, nhanh chóng nói: "Tớ không thích cậu."

Tần Hành: "..."

Hắn sờ lên cái mũi.

Kết quả, cũng cùng ngày tự học buổi tối đó lúc tan học, việc Lâm Vu tỏ tình Tần Hành việc này một nháy mắt liền truyền ra.

Ban đêm mọi người trở lại ký túc xá, Thôi Nhã hiếu kỳ nói: "Đến cùng tờ giấy kia là sao vậy?"

Dương Tiểu Mộng: "Khăng định là nữ sinh."

Thôi Nhã cười: "Đây nhất định rồi. Bất quá đến cùng là ai mà có gan to thể chứ."

Dương Tiểu Mộng: "Gan lớn mà nói thì sẽ kí tên rồi."

Thôi Nhã: "Lâm Vu, tờ giấy đến cùng viết cái gì vậy?"

Lâm Vu trầm mặc lắc đầu.

Trần Đồng hỏi: "Hách chủ nhiệm phê bình cậu sao? Thầy ấy nói như thế nào?"

Lâm Vu: "Không phải do tớ viết, tớ sẽ không thừa nhận. Hách chủ nhiệm khăng định cũng có thể điều tra ra."

Trần Đồng dừng một chút, hỏi: "Vậy cậu biết là sao không?"

Lâm Vu nhìn nói, "Không biết."

Thôi Nhã phụ họa: "Lúc ấy tất cả mọi người đang làm bài tập, cũng không ai trông thấy."

Ngày thứ hai, Tân thành thời tiết đặc biệt lạnh, thời tiết đột nhiên hạ xuống âm ba độ.

Lâm Vu mặc quần áo mà Dương Hi mua cho, áo lông dê, ấm áp vô cùng. May mắn là mặc trong đồng phục nên ai cũng nhìn không ra.

"Lâm Vu, áo này thật là dễ nhìn, mua ở đâu vậy?"

Thôi Nhã cùng Trần Đồng đều đang nhìn đồ cô mặc.

"Người thân tặng cho tớ."

"Đây là nhãn hiệu XX." Trần Đồng nói.

"Làm sao cậu biết?" Thôi Nhã hỏi.

"Thẩm Nghi Đình thường mặc mà. Cậu ấy nói nhãn hiệu quần áo này mua hơn 1000."

Lâm Vu chớp mấy khóe môi, "Tớ đi căn tin trước đây."

Trần Đồng nhẹ nhàng nói ra: "Lâm Vu, người thân của cậu đối với cậu thật tốt."

Sáng ngày thứ hai tự học kết thúc, Tôn Dương từ nhà vệ sinh nam trở về, hắn một mặt kinh hoàng, "Tớ vừa mới nghe được một tin tức ở nhà vệ sinh."

"Cái gì?" Tần Hành hỏi.

"Làm sao tất cả mọi người đều đang nói Lâm Vu tối hôm qua tỏ tình với cậu?"

Tần Hành ngước mắt, "Cái gì?"

"Lúc tớ đi đường, có mấy người hỏi tớ lặn, hỏi là Lâm Vu có phải hay không tỏ tình với cậu, cậu trả lời như nào?"

Mi sắc Tần Hành nhướn một cái, ngữ khí cứng ngắc, "Ai đang nói linh tinh vậy."

"Tối hôm qua tự học đến cùng xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói cho tớ đi!"

Phía trước có người giải đáp, "Tối hôm qua á! Lớp học có một quả drama căng đét."

"Nè, có thể đừng nói vòng vo được không?"

"Được! Có người ném tờ giấy nhỏ, Lâm Vu nhặt được, còn chưa kịp đưa cho Tần Hành, liền bị Hách chủ nhiệm chặn được. Xong!"

Tôn Dương nghiêm mặt, há to miệng.

"Mẹ nó! Khó trách sáng nay nghe vậy, tớ hỏi mãi mà cả hai người bọn họ đều không để ý."

Khuất Thần từ bên ngoài chạy vào, "Tần Hành, cậu cùng Lâm Vu đã phát triển đến thế rồi sao. Thật nhanh gọn lẹ nhaaa."

Tần Hành sắc mặt có ít ngưng trọng.

Lời đồn như gió, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ trường.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu đi siêu thị mua đồ, trên đường trở về, thỉnh thoảng có người nhìn xem hai cô.

Khương Hiểu nghi hoặc: "Làm sao hôm nay đi đường bầu không khí hơi là lạ."

Lâm Vu trong lòng hơi hồi hộp một chút.

"Cậu về lớp trước đi."

Hai người đi đến đầu bậc thang, có người hô hào tên Lâm Vu.

"Lâm Vu chờ một chút."

Là người nam sinh tới tìm cô lúc trước.

Lâm Vu dừng bước lại.

Tôn Sơ Văn nhún nhún vai, "Tớ đều nghe nói rồi, chuyện của cậu cùng Tần Hành."

Lâm Vu sắc mặt trầm xuống, giờ phút này, cô nói cái gì cũng không được.

Tôn Sơ Văn cười cười, ánh mắt nhìn chằm chằm cii, "Nguyên lai là cậu thích Tần Hành sao. Khó trách ngày đó hắn lại che chở cậu như thế."

Lâm Vu nuốt một cái yết hầu, "Thật có lỗi, tớ muốn về lớp."

Cùng người khác thì cô không giải thích làm gì.

Khương Hiểu vội vàng đuổi theo, một mặt mờ mịt.

"Đến cùng thế nào vậy?"

Lâm Vu thờ một hơi, đơn giản đem chuyện tối ngày hôm qua nói cho cô.

Khương Hiểu: "... Nhưng là bây giờ làm sao truyền thành dạng này rồi."

Hai người vừa về tới lớp, bầu không khí trong phòng học liền thay đổi, tất cả mọi người đều nhìn cô.

Ở lớp tự học buổi tối thì mọi người biết, chuyện tối ngày hôm qua không có quan hệ gì với Lâm Vu. Thế nhưng là người ngoài thì không biết. Một truyền mười, mười truyền trăm. Tất cả mọi người đều coi là Lâm Vu thích Tần Hành.

Lâm Vu thoáng nhú nhú mày lại, từng bước một đi hướng trên chỗ ngồi, biểu lộ chưa biến, vẫn như cũ thản nhiên.

Tần Hành ở nơi đó nhìn qua cô, ánh mắt phức tạp.

Lâm Vu biết chuyện này không thể trách hắn. Tờ giấy kia chủ nhân chưa hề nhận lỗi, cô cùng hắn đều là người bị hại.

Khương Hiểu nắm chặt lại tay của cô, "Chúng ta đều chung một lớp, các cậu làm sao đều để yên người khác đoán mò việc lớp chúng ta? Lớp khác nói mò như vậy, chúng ta cũng không thể giống họ được."

Tôn Dương đứng lên, "Đúng vậy. Chuyện này rõ ràng là có âm mưu."

"Âm mưu gì?"

"Có người hãm hại Lâm Vu cùng Tần Hành, một khi hai người bọn họ chịu ảnh hưởng, bị xao nhãng, rồi thì cuối kỳ hạng nhất hạng hai bảo sẽ là người khác."

Đám người: "... Tôn Dương à, cậu đọc truyện kiếm hiệp hơi nhiều rồi đấy."

Khương Hiểu cũng đứng dậy, "Hi vọng chủ nhân của tờ giấy nhỏ kia có thể đứng lớn, đừng làm cho người vô tội bị thương tổn. Cậu cho rằng người người đều giống như cậu thích Tần Hành hay sao, tớ cùng Lâm Vu đều không thích."

Tần Hành chỉ cảm thấy trán đau.

Khuất Thần cố nén cười, "Haha, vậy các cậu thích ai?"

Khương Hiểu hơi lườm bọn hắn, lòi ra tấm áp phích kia.

"Nhìn thấy không? Đàn ông như vậy mới là thành thực, có trách nhiệm."

Khuất Thần: "Đây cũng coi là thích sao?"

Tần Hành nheo một cái mi, cao giọng nói ra: "Tờ giấy đó không phải Lâm Vu viết cho tớ."

Đây là giải thích của hắn. Nhưng là bây giờ ai tin tưởng lời này đâu. Lời đồn dừng chỉ dừng ở giá thiết, đáng tiếc, xung quanh chúng ta có không ít quần chúng.

Khương Hiểu cùng Tiêu Vi đều nói, không cần để ý tới, chuyện này sẽ tự chìm xuống thôi. Kết quả một ngày là như thế này, hai ngày vẫn là như vậy, Lâm Vu đi lấy nước có người nhìn cô, ở căn tin ăn cơm cũng sẽ có người nhìn cô. Cô không biết làm sao sự tình sẽ phát sinh đến tình trạng như vậy. Toàn trường người đều cho rằng, cô tỏ tình với Tần Hành, cô thích Tần Hành. Nghe nói, năm nhất còn có người up bài viết.

"Lâm Vu cùng Tần Hành đến cùng có hẹn hò không vậy?"

Thứ sáu sau khi tan học, Thẩm Nghi Hành cũng tới tìm cô. Hai người đi chậm chậm tại bên thao trường.

Lâm Vu cười khổ: "Năm ba cũng biết chuyện này sao?"

Thẩm Nghi Hành là không quá chú ý những chuyện này, bắt quá tóm lại vẫn là nghe được.

"Chớ để ở trong lòng, qua một thời gian ngắn liền không sao đâu."

Lâm Vu thở dài một hơi.

"Thế nào?"

"Chẳng qua là cảm thấy có chút phiền phức. Trước kia chưa từng có nghĩ tới những sự tình này xảy ra."

"Khi trưởng thành sẽ có không ít phiền phức đâu."

Lúc này thao trường, có người đang chạy thể dục, có người đá bóng. Mỗi người đều không giống nhau.

Mùa đông trời chiều luôn luôn nhìn bất lực như vậy, không hiểu sao lại để cho người ta cảm thấy một loại cảm giác hoang vu.

Lâm Vu nửa người đều dựa vào tại xà đơn bên trên, "Anh Nghi Hành, tại sao anh không hỏi em có hay không chính tờ giấy là của em?"

Thẩm Nghi Hành cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

"Việc này nếu phát sinh trên người Đình Đình thì anh tin, em ấy nha, anh nghĩ liền là nếu người em thích đương trước mặt em thì em cũng sẽ không làm vậy."

Tính cách quyết định một người đối với thái độ tình cảm. Lâm Vu về mặt tình cảm thuộc về dạng người bị động. Tâm trạng Lâm Vu đang căng cứng trong nháy mắt bùng lỏng ra. Cô dần dần minh bạch, cô muốn đơn giản, là không thực tế.

Thời gian thanh xuân, có phiền não, có sung sướng, đây đều là những điều không thể thiếu trong quá trình trưởng thành của mỗi người.

Ngày này 2 lớp học thể dục chung, lớp 2 cùng lớp 10, hai lớp đều đứng tại sân bãi để đồ vật, không có can thiệp lẫn nhau.

Nam sinh hai lớp đã sớm không chịu được mà đi thi đấu cùng nhau. Giáo viên thể dục làm mẫu hai lần ném rổ, yếu điểm cũng liên tục cường điệu, "Mọi người hiện tại phân tổ luyện tập với nhau đi."

Lâm Vu thể lực so với nữ sinh bình thường tốt hơn một chút, nhưng bóng rổ thì là 0. Vùng núi dạy học đều rất kém cỏi, bọn nhỏ chưa có tiếp xúc qua. Bọn Thẩm Nghi Đình từ nhà trẻ bắt đầu liền luyện tập đá cầu, cầu dấm khẳng định là so Lâm Vu mạnh hơn rất nhiều.

Lâm Vu thử ba lần, một lần chạm khung đều không có ném trúng. Khương Hiểu còn trúng một lần.

"Chớ khản trương, tập trung chú ý lực."

Lâm Vu lần nữa đáp bóng, bóng đập vào khung bên trên, lại bắn ra.

Khương Hiểu gãi gãi đầu, "Nếu không tìm thầy giáo đến lại làm mẫu một chút đi."

Lâm Vu xoa xoa đầu, "Có thể là lực đạo của tớ không đúng, để tớ thử lại lần nữa."

Trong lúc cô luyện tập, bất tri bất giác có người vây tới xem, trong đám người dần dần truyền đến rất nhỏ tiếng nói chuyện, "Cậu ấy là Lâm Vu đó."

"Tiểu Vũ, mau tới đây nè."

Thạch Tiểu Vũ đi tới, ánh mắt cùng Lâm Vu nhìn nhau, "Thì ra là thế à."

Lâm Vu trong tay ôm bóng rổ, thái dương đầy mồ hôi.

Thạch Tiểu Vũ nhú mày, "Có muốn hay không tớ dạy cho cậu?"

"Cảm ơn, không cần."

"Cô ấy có thể tìm Tần Hành dạy mà? Tiểu Vũ, đừng tự mình đa tình nhaa."

Lâm Vu một điểm phản ứng đều không có, cũng không để ý tới mọi ngườu, quay người muốn đi.

"Nè --" có người đột nhiên giữ chặt tay cô.

Lâm Vu quay người, nhìn qua nữ sinh kia, ánh mắt cùng nàng đối mặt. Nữ sinh chậm rãi buông tay ra, "Lần trước chúng tôi đi tìm cậu, cậu nói cậu cùng Tần Hành không quen, nguyên lai là mình thích hấn nên mới không chịu giúp chúng tôi gọi hấn."

Lâm Vu môi mỏng khẽ mở, "Buông tay ra."

"Cậu!" Mấy nữ sinh bị biểu lộ kia của cô kích thích, chăm chú nắm lấy không thả.

Lâm Vu cảm trong tay bóng rổ trượt xuống trên mặt đất, thanh âm buồn buồn, lại đạn đến thật xa.

"Tôi và các caajh không giống nhau."

Cô lạnh giọng mở miệng. Nữ sinh kia buông tay ra, "Giả vờ thanh cao làm gì. Có thể còn không phải là cậu đưa Tần Hành tám giấy."

Lâm Vu đi nhặt bóng rổ.

Khương Hiểu đuổi tới, "Lâm Vu -- "

"Cậu luyện tập trước đi, tớ có chút chuyện. Yên tâm, tớ không sao."

Sắc mặt của cô tỉnh táo một cách lạ kỳ.

Sân bãi sát vách, nam sinh hai lớp đang thi đấu.

Lâm Vu đứng tại nơi hẻo lánh, đây là lần thứ nhất nhìn nam sinh chơi bóng.

Giữa mùa đông, các nam sinh đều mặc áo bóng rổ ngắn tay quần đùi, một thân đầy mồ hôi. Tần Hành ở nơi đó thật sự là một nhân vật thu hút mọi ánh nhìn, hấn liên tiếp hai lần văng vàng đáp bóng, bầu không khí một nháy mắt liền sôi trào.

"Tần Hành, cố lên!"

"Tần Hành, cố lên!"

...

Lâm Vu: "..."

Thật sự là gặp người người thích, gặp hoa hoa nở.

Trên trận có người thấy được cô, bèn huyết sáo.

"Tần Hành, bạn gái của cậu tới tìm kìa. Đã nhìn cậu thật lâu rồi!"

Tần Hành quay đầu nhìn lướt qua, Lâm Vu đứng tại cách đó không xa. Hắn tiện tay đem bóng truyền cho đồng đội, "Các cậu ai thay tớ lên bên trên đi."

Hắn chạy chậm tới, "Tìm tớ sao?"

Lâm Vu nhìn hắn mặt, thấy hai thái dương của hắn đang đỏ mớ hôi.

"Cậu không chơi nữa sao?"

Hắn cười cười, "Có chuyện gì à?"

Lâm Vu: "Tớ nghĩ chúng ta nên đi giải thích một chút chuyện hôm đó."

Tần Hành có chút giật giật khóe miệng, "Giải thích như thế nào?" Thanh âm của hắn rất bình tĩnh, bởi vì vừa mới ở trên sân gào thét, âm sắc có chút khàn khàn.

Lâm Vu cau mày, "Còn chưa có nghĩ đến."

Hắn đưa tay lau khóe mắt một chút, trên người hắn cảm thấy từng tia từng tia ý lạnh.

"Cậu chờ chút, tớ đi thay quần áo."

Lâm Vu gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Tần Hành thay xong quần áo rồi đi ra, trong tay mang theo quần áo thể thao của mình, "Cậu nghĩ được chưa?"

Lâm Vu đến cùng không có kinh nghiệm xử lý chuyện này, hiện tại là vô kế khả thi. Cô chỉ muốn nhanh lên thoát khỏi loại hỗn loạn này.

Hai người im lặng từ sân vận động hướng phòng học đi đến.

Chỉ chốc lát, tiếng chuông tan học vang lên, trong sân trường lập tức liền náo nhiệt lên. Quảng bá bên trong vang lên khúc dương cầm quen thuộc.

Lâm Vu đột nhiên dừng bước, "Phòng loa ở đâu?"

Tần Hành trong nháy mắt hiểu được ý của cô, "Cậu muốn lên loa giải thích?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Cậu có biện pháp gì tốt không?"

Tần Hành: "... Cậu rất để ý chuyện này?"

Lâm Vu sắc mặt có chút xấu hổ, khẽ ừ.

Tần Hành hừ lạnh một tiếng, "Bằng kinh nghiệm của tớ, biện pháp tốt nhất là không để ý tớ."

Lâm Vu ý nghĩ đơn giản, cũng không biết có được ở nơi nào dừng khi được ăn cả ngã về không, cô rất kiên trì.

Tần Hành bắt đầu đi mang cô đi phòng loa.

Lâm Vu gõ gõ cửa, người ở bên trong ngó ra, "Tần Hành? Thế nào? Có chuyện gì sao?"

Phòng loa hiện tại là học sinh năm hai quản lý, người này cùng Tần Hành có quen biết.

Tần Hành không tình nguyện, "Có chút việc."

Lâm Vu: "Học trưởng, em là Lâm Vu năm nhất lớp 2, em muốn mượn loa nói vài lời."

"Ồ, thì ra là em!"

Học trưởng ánh mắt tại trên thân hai người chuyển động.

Lâm Vu mặt thành ý.

"Được thôi. Hách chủ nhiệm tìm hai người thì tôi mặc kệ nha."

Tần Hành gật gật đầu, lại nhìn về phía Lâm Vu, ý là cậu quyết định đi?

Lâm Vu thần sắc kiên quyết, "Học trưởng chúng em muốn nói một phút là đủ rồi."

Nói xong cô đi vào, Tần Hành đứng ở đằng sau.

Lâm Vu quay đầu, Tần Hành chậm ung dung nhấc chân chậm rãi bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tiếng nhạc dừng lại.

Lâm Vu hít sâu một hơi, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn lướt qua Tần Hành, càng hạ quyết tâm.

"Mọi người khỏe chứ, tôi là Lâm Vu, năm nhất lớp 2. Tớ có mấy câu muốn nói. Thứ nhất, tớ không có tỏ tình với Tần Hành. Thứ hai, học cùng nhau ba năm, tôi cùng cậu ấy cũng không có khả năng thành 1 đôi."

Nói ra lời như vậy, cô cũng không có cảm thấy xấu hổ, trong lòng trấn định một cách lạ kỳ.

Tần Hành cả mặt đều đen, trừng mắt nhìn cô.

Lâm Vu đón ánh mắt của hắn, thời gian một giây quá khứ, gặp hắn vẫn là bất động.

Cô đưa tay kéo ống tay áo của hắn, giống như đang thúc giục.

Tần Hành nguyên bản tâm tình đang táo bạo đột nhiên chuyển thành vui, hắn nhìn lướt qua tay của cô, cuối cùng nói bằng micro,

"Ừ, là như thế này đấy."

Lâm Vu một mặt ghét bỏ, chê hắn quá mức qua loa.

"Tôi không có thích Tần Hành, Tần Hành cũng không thích tôi."

Tần Hành: "... Ừ."

Lâm Vu: "..."

Cô nhìn qua hắn, trong con ngươi mang theo một chút phiền muộn.

Tần Hành lòng mềm nhũn, ngữ khí rút cuộc mới không qua loa như vậy nữa.

"Tôi là Tần Hành, nam chính trong cái chuyện xấu kia. Cũng như bạn học Lâm Vu vừa mới nói, tôi cùng cậu ăg trước mắt chỉ có tình bạn, mục tiêu của chúng tôi đề giống nhau, đó là thi lên đại học. Cũng xin mọi người đề cho chúng tôi bình yên. Mặt khác, ba năm này, tôi cũng không muốn tìm bạn gái. Gặp lại."

Lưu loát dứt khoát.

Học trưởng năm hai lập tức đổi thành phát nhạc, "Hôm nay bản tin đến đây là kết thúc, cuối cùng là ca khúc đến từ bạn học Tôn Dương chọn «Sau cơn mưa trời lại nắng», hi vọng năm nhất lớp hai lúc thi cuối kỳ lại sáng tạo huy hoàng."

Học trưởng hướng về phía hai người giơ ngón tay cái lên, "Hai người thật lợi hại!"

Lâm Vu hai gò má nóng hổi, trái tim kịch liệt nhảy lên. Đại khái đây là mười lăm năm cô mới có đủ dũng cảm để làm một chuyện.

Tần Hành để mắt liếc nhìn cô, "Hách chủ nhiệm muốn tìm chúng ta nói chuyện."

Lâm Vu nhẹ nhàng hít một hơi, sửa sang lại một chút dòng suy nghĩ của mình.

"Cảm ơn." Cuối cùng hắn vẫn là phối hợp với cô.

Tần Hành: "Nhìn không ra là lá gan của cậu thật lớn."

Lâm Vu cảm giác có điểm giống ngồi trên cáp treo, khẩn trương kích thích, đến khi đi xong rồi, kỳ thật hết thảy đều không có khó như vậy.

Hai người dứt lời trong nháy mắt, các phòng học liền sôi trào.

Tại văn phòng các lão sư dở khóc dở cười.

"Trung lão sư, học sinh lớp anh thật là thẳng tính."

"Trung lão sư, hai học sinh hạng nhất hạng hai này thật đúng là có quyết đoán. Dạy học đã bao lâu nay, đây là lần đầu tiên tôi đụng phải chuyện như vậy."

Trung Căn luôn cảm giác thính lực của mình xảy ra vấn đề, một chén nước vừa mới đều bị hấn đổ.

Hấn miễn cưỡng nói một câu, "Hiện tại trẻ con thật sự là quá tự tiện rồi!"

"Không thể không nói, thời đại thay đổi thật rồi. Hồi chúng ta đi học, cũng không dám làm vậy."

"Hách chủ nhiệm lúc này xem như gặp được đối thủ sao?"

Chờ hai người cùng nhau trở lại lớp học, phòng học của lớp hạ lập tức bắt đầu lao nháo, có người vỗ bàn, có người vỗ tay.

"Hai cậu thật trâu bò nhaa!"

"Chủ ý này là ai nghĩ tới vậy?"

"Tần Hành, cậu định ba năm đều không tìm bạn gái sao? Quả là một sự hi sinh lớn nha!"

Tần Hành sờ lên cái mũi.

Ai có thể nghĩ tới, Lâm Vu sẽ làm như vậy.

Sợ là chuyện này đã đem cô dồn đến bên vách núi. Lâm Vu cũng bị vây quanh một vòng người, mọi người khắp khuôn mặt đều là kích động. Giống như chuyện này, bọn hắn cũng tham dự.

Yên tĩnh bình hòa Lâm Vu vậy mà lại làm ra chuyện như vậy, bọn hắn vẫn cho là cô chỉ là học giỏi chút thôi, nguyên lai coi còn có dũng khí như vậy, giống như núi lửa yên lặng ngủ đông nhiều năm đột nhiên bạo phát. Cô nhìn thì như yếu đuối, nhưng lại không nhu nhược.

Lúc còn trẻ, cũng nên xúc động một hai lần.

Sau đó nhân sinh, Lâm Vu mỗi lần nghĩ tới đây, khoe miệng kiểu gì cũng sẽ ngậm lấy ý cười. Bộ dạng bị bức bách lúc còn thiếu niên của cô, một mực ghi ở trong lòng. Coi cùng Tần Hành đến cùng là bắt đầu dây dưa từ đâu? Là lúc nhỏ? Hay là lúc hắn giúp cô tìm về túi tiền? Hoặc vẫn là sự kiện thổ lộ?

Không bao lâu, Hách chủ nhiệm giận đùng đùng chạy tới, trên mặt bốc lên mồ hôi, phòng phát thanh cách văn phòng của hắn quá xa, nằm ngoài tầm tay.

"Nhón nháo cái gì mà nhón nháo! Chuông vào học reo rồi mà không có nghe thấy sao?"

"Vâng ——" mọi người lập tức trở lại trên chỗ ngồi.

Hách chủ nhiệm hắng giọng, "Lâm Vu Tần Hành đi ra cho tôi!"

Hành lang một góc.

Hách chủ nhiệm tay run rẩy chỉ vào hai người bọn họ, "Hai em! Hai em! Thật là làm chuyện tày trời! Muốn làm gì đây?"

Tần Hành sờ mũi một cái, "Hách chủ nhiệm, chúng em đây là biểu hiện quyết tâm lớn."

"Thật sự là to gan lớn mật đấy! Các em có phải hay không lần sau chuẩn bị đến chào cờ biểu quyết tâm hử?"

Lâm Vu cau mày, "Hách chủ nhiệm, chúng em cũng không nghĩ ra phương pháp làm sáng tỏ khác. Em không nghĩ lại bị người chỉ điểm, ở trường học, mọi người giống nhìn em giống như con khỉ vậy."

Hách chủ nhiệm "... Làm sao lại như thế không bình tĩnh!"

"Cái này đều do thầy. Nếu thầy sớm một chút bắt được chủ nhân của tờ giấy, em cùng Lâm Vu cũng sẽ không bị mọi người truyền chuyện xấu."

Hách chủ nhiệm dở khóc dở cười, "Còn trách lên tôi sao? Các em không biết các em làm ảnh hưởng lớn đến như nào à?"

Lâm Vu lắc đầu, "Hách chủ nhiệm, là chúng em sai."

Tần Hành kinh ngạc nhìn cô một cái.

"Tan học đến phòng làm việc của tôi viết kiểm điểm. Mặc kệ không quản các em thật sự là vô pháp vô thiên."

"Hách chủ nhiệm——" lúc này, Âu Dương lão sư kẹp lấy sách ngữ văn tới, "Hách chủ nhiệm, còn thời gian cùng học sinh nói chuyện sao."

"Âu Dương lão sư —— "

"Trời! Là Lâm Vu cùng Tần Hành hả."

Âu Dương lão sư kinh ngạc, "Bọn họ phạm sai lầm gì rồi?"

"Thầy không biết hai đứa này làm cái gì sao?"

"Tôi vừa mới nghe được. Hai cái đứa này quyết tâm không tệ."

"Việc này —— "

"Tôi xin thầy tha cho bọn chúng, được không?"

Lâm Vu nháy mắt mấy cái.

Hách chủ nhiệm khoát khoát tay, "Kiểm điểm là không thể thiếu, tan học đến phòng làm việc của tôi."

Âu Dương lão sư nhìn hai người, "Vào phòng học đi. Hai người các em thật đúng là xúc động!"

Tiết ngữ vẫn trên lớp, Âu Dương lão sư đứng tại bục giảng.

"Tiết hôm nay là chủ đề thảo luận, "Nhân tính quang huy, viết người muốn nổi bật cá tính". Còn nhớ rõ Dương Giáng viết « lão vương » không?"

"Nhớ ạ."

...

Lâm Vu nhìn qua bục giảng, suy nghĩ chậm rãi thu hồi. Cô không muốn phiền toái nhiều như vậy, chỉ muốn lặng yên vượt qua ba năm này.

Tần Hành ở trong lòng chứa áy náy, chuyện này do hắn mà ra, kết quả lại để Lâm Vu đến giải quyết.

Sau khi tan học, hai người cầm bút cùng vở cùng đi đến văn phòng.

Tần Hành khước môi chau lên, hỏi:

"Cậu như vậy làm sao nhanh thế liền cùng Hách chủ nhiệm nhận lầm."

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Khương Hiểu dạy tốt."

Hách chủ nhiệm nói nói một hồi,

"Được, thầy yên tâm đi. Năm nay em nó thi cuối kỳ khẳng định vững vàng đạt hạng 1."

Chờ hắn cúp điện thoại, nhìn về phía hai người, chỉ chỉ một bên ghế sofa.

"Ngồi —— "

Tần Hành đặt mông ngồi xuống, Lâm Vu nhẹ nhàng ngồi xuống theo.

Hách chủ nhiệm khề thờ dài một hơi, "Biết tôi vì cái gì mà kiên trì đã kích yêu sớm không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Sợ chúng em xao nhãng."

Hách chủ nhiệm lên tiếng, "Năm đó tôi vừa làm thầy chủ nhiệm, có hai học sinh thành tích đều nằm top 10. Về sau hai người này bị tôi phát hiện vụng trộm yêu đương, kết quả, các em đoán xem hai vị học tỷ học trưởng này thế nào?"

"Bị thầy bắt chia tay." Tần Hành trả lời.

Hách chủ nhiệm sắc mặt ưu thương, "Không có. Tôi không có chia rẽ bọn họ."

Tần Hành nghi ngờ nhìn.

"Hai người này thi đại học đều không có chung lý tưởng trường học, về sau tôi nghe nói tốt nghiệp về sau bọn họ cũng chia tay. Có đôi khi tôi nghĩ, nếu

như lúc ấy tôi ngăn lại hành vi yêu sớm này thì hai học sinh sẽ thế nào?"

Lâm Vu không nói gì. Có một số việc ai cũng không biết.

Tần Hành nói: "Em cảm thấy chuyện yêu sớm này quan trọng là tùy người mà thôi. Bọn họ là bọn họ, không thể vơ đũa cả nắm, một đòn chết chắc một gậy tre người."

Hách chủ nhiệm nhú mày, "Xem ra cậu rất có lòng tin à?"

Tần Hành nở nụ cười.

Hách chủ nhiệm lời nói thâm thúy, "Cái gì niên kỷ liền muốn làm nên niên kỷ sự tình. Các em ở cái tuổi này có thể biết cái gì gọi là yêu? Có thể có trách nhiệm với nhau trong tương lai sao? Một lời không hợp liền rùm beng chia tay, có thể an tâm học tập sao?"

Lâm Vu nghiêm mặt, "Hách chủ nhiệm, em hiểu ý của thầy. Ba năm này em sẽ nói không với yêu đương, thậm chí về sau lên đại học, cũng không biết. Tình cảm của em không có đủ sức."

Mẹ và bà đều là trách nhiệm trên vai cô.

Hách chủ nhiệm lại lắc đầu, "Lâm Vu, mọi chuyện không dễ dàng như vậy đâu."

Tần Hành nghiêng đầu nhìn Lâm Vu, đường cong bên mặt cứng ngắc, trong lòng buồn bực đến khó chịu.

"Các em hiểu thì tốt. Bất quá bản kiểm điểm không thể thiếu."

Lâm Vu nhếch góc miệng, "Hách chủ nhiệm, tờ giấy chuyện này có thể hay không cứ như vậy cho qua, thầy cũng không cần tra xét nữa."

Hách chủ nhiệm ý vị thâm trường nhìn cô.

"Em nghĩ cô bạn học kia mấy ngày nay khẳng định kinh hồn rồi. Hướng chi chuyện này em cùng Tần Hành đã hi sinh nhiều như vậy."

Hách chủ nhiệm cười giả dối, "Vậy quên đi, không truy cứu nữa. Hai người các em viết kiểm điểm đi, viết xong đặt trên bàn tôi. Tôi đi vài lớp kiểm tra xem

Tần Hành nhìn qua cô, "Cậu đã biết người kia là ai sao?"

Lâm Vu á một tiếng, "Cậu cũng biết đấy chứ."

Hai người ngăm hiểu lẫn nhau.

Lâm Vu trên giấy viết xuống bản kiểm điểm, thật sự là vất hết óc.

Tần Hành thấy mặt cô đều muốn áp vào trên mặt bàn, đưa tay xóc lên cổ áo của cô.

"Ai ai, cậu làm gì thế!"

"Cậu muốn bị cận à?"

Lâm Vu nhìn hấn.

Hấn nhú mày, "Nhìn cái gì?"

Lâm Vu: "Cậu —— "

"Tôi thế nào?"

Ánh mắt hai người trên không trung chạm vào nhau.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, đối đầu với gương mặt tuấn tú của Tần Hành.

Cũ lập tức cúi đầu xuống, nhẹ nói ba chữ: "Giới gây chuyện."

Tần Hành giật mình. "Cậu nói tôi cái gì?!"

Trong lòng của hấn đột nhiên có loại cảm giác nói không ra lời.

Sự kiện "Tờ giấy" kết thúc cùng kết thúc, những lời đồn đại cùng chuyện nhảm rốt cuộc biến mất. Bất quá chuyện này, Tần Hành là người thu hoạch lớn nhất, bản học của hấn bên trong hơn nửa là thư tình và quà. Đại khái các nữ sinh đều cảm thấy ba năm này, là không có hi vọng.

Trường học sinh hoạt vẫn là làm từng bước, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh. Trong khoảng thời gian này, lớp học có hơn 10 người bị cảm, Khương Hiểu cũng ở trong số đó.

Ngày này buổi sáng, sương mù mờ lung một mảnh, Khương Hiểu lại đến muộn.

Cô chậm rãi đi đến cửa trường học, xa xa liền thấy một chiếc xe. Một cái nam nhân nho nhã đang cùng bác bảo vệ nói chuyện.

Khương Hiểu liếc một cái, người kia mặc áo khoác màu xám đậm, dần về ôn tồn lễ độ.

Bác vệ đã sớm nhìn thấy Khương Hiểu, "Cô bé ấy cũng ở lớp 2, để cô ấy dẫn hộ cho."

Nam nhân xoay người lại, đem bài tập giao cho cô.

"Bạn học, làm phiền cậu rồi."

Thanh âm cùng ngữ khí không hiểu sao để cho người ta cảm thấy trong lòng ấm áp. Thanh âm kia oang oang, Khương Hiểu ừ một tiếng, đại não chìm trong mê muội, khả năng là cảm mạo còn chưa khỏe đi.

Cô từng bước một đi đến phòng học, gỡ mũ xuống, để sách xuống theo, chỉ ngây ngốc ngồi tới.

Lâm Vu lo lắng mà hỏi thăm, "Khá hơn chút nào không?"

Khương Hiểu quay đầu, "Lâm Vu, tớ vừa mới ở cửa trường học nhìn thấy một người làm cho tim tớ đập loạn nhịp."

Lâm Vu biểu lộ hơi khó đỡ, khơi gợi lên một nụ cười.

Khương Hiểu một mặt trịnh trọng, "Cậu có tin vừa gặp đã yêu không?"

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu: "Tớ tin. Lúc cậu ấy cùng tớ lúc nói chuyện, tớ cảm giác tại mình có mùa xuân ấm áp."

Lâm Vu: "Cậu ta là ai?"

Khương Hiểu nhut chí, đem bài tập Chu Nhất Nghiên đưa lấy ra.

"Anh của Chu Nhất Nghiên."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Cậu muốn làm chị của Chu Nhất Nghiên sao?"

"Lâm Vu, cậu không nên nói trực tiếp như vậy chứ."

Khương Hiểu đỏ mặt, ấp úng, "Tớ đi đưa bài tập đã."

Chu Nhất Nghiên tiếp nhận vở, "Cảm ơn."

Khương Hiểu không có có ý tốt mag hỏi nhiều, yên lặng trở lại trên chỗ ngồi.

"Thật sự là hâm mộ các cậu ấy, Thẩm Nghi Đình có anh trai, Chu Nhất Nghiên có anh trai."

Cô thở dài một hơi, mở sách ra phê duyệt. Cô cho bọn hắn mỗi người phân biệt làm một cái hình tượng, chính cô là một khối gừng, Tôn Dương là mặt trời nhỏ, Lâm Vu là cái "0", Tần Hành là một khối ngọc.

Lâm Vu đang làm bài tập nghe, mọi người ai cũng bận rộn.

Thời điểm Chu Nhất Nghiên tới, hai người đều không có phát hiện.

"Tần Hành, đây là ảnh được Tần Trọng Bắc kí tên, tặng cho cậu."

Chu Nhất Nghiên đem ảnh chụp bỏ lên trên bàn.

Tần Hành đang đọc sách tư tưởng chính trị, vừa nhìn thấy. Hắn hững hờ trả lời một câu, "Cảm ơn."

Tần Trọng Bắc là ai xem chừng hắn đều quên rồi.

Kết quả là lúc Lâm Vu thu bài tập, thấy được ảnh chụp. Cô hơi sững sờ, ánh mắt rơi vào tấm ảnh có kí tên bên trên.

Tần Hành thuận thấy ánh mắt của cô nhìn lại, "Cậu thích sao?"

"Tớ có thể nhìn một chút à?"

Biết hẳn không thích người khác đụng đồ vật của mình, cô hỏi một chút.

Tần Hành gật gù đầu.

Cô cầm lên, nghiên cứu một chút, xác nhận đây là chữ ký đúng.

"Từ khi nào cậu cũng thích Tần Trọng Bắc rồi?"

Tần Hành: "... Ai thích hẳn chứ, cái này ảnh này là người khác cho, cậu thích thì cầm đi."

Lâm Vu nhẹ nhàng buông xuống.

Khương Hiểu một mặt chờ mong, "Tớ muốn! Tớ muốn! Lâm Vu cậu thật không muốn sao?"

Lâm Vu: "Tớ không muốn."

"Tần Hành, vậy thì đưa cho tớ đi."

Cô lấy bài bốc tới, "Chữ ký thật nè, không phải bắt chước. Lâm Vu, về sau tớ nhất định sẽ khiến Tần Trọng Bắc ký cho cậu một cái, 'to Lâm Vu'."

Thuở thiếu niên chúng ta có thể tùy ý nằm mơ, rất đẹp rất ngọt.

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Vậy thì viết 'Lâm Vu, cố lên' nhé!"

Bất luận tương lai có bao nhiêu khó khăn, đều muốn cố lên.

Tần Hành a một tiếng, "Đến lúc đó các cậu đã sớm thích người khác."

Tôn Dương: "Chính là hôm qua thích Ngô Ngạn Tổ, hiện tại thích Tần Trọng Bắc, ngày mai không biết là ai đây?"

"Lâm Vu, có người tìm cậu."

Phía trước có người kêu một tiếng.

Lâm Vu đứng dậy, tới cửa xem xét, đúng là Thẩm Nghi Hành, trong tay hẳn nâng một chồng sách.

"Nghi Hành, làm sao anh lại tới tìm em rồi?"

Thẩm Nghi Hành nói: "Đưa cho em một chút tư liệu ôn tập."

Lâm Vu: "Anh đã cho em rất nhiều, những này để cho Đình Đình đi."

"Nó có rêu. Huống chi nó còn có gia sư. Em không cần lo lắng."

Lâm Vu nhận lấy.

"Tuần này em vẫn còn ở tại trường học đọc sách?"

"Ừ. Muốn chuẩn bị thi cuối kỳ. Mà lại không phải nói tuần này có tuyết rơi sao?"

Thẩm Nghi Hành cười cười, cô có thể đem khảo thí đương viện có.

Hắn không có chọc thùng cô, "Mau vào đi thôi. Anh cũng đi giúp lão sư đi làm chút thống kê."

Lâm Vu bung lấy quay về đến trên chỗ ngồi, Khương Hiểu một mặt hâm mộ.

"Thẩm Nghi Hành thật tốt nha."

Lâm Vu gật gù đầu, "Nghi Hành ca ca đúng thật rất tốt."

Tần Hành xem xét cô một chút, "Hắn nào đâu tốt?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Các cậu biết tớ vì cái gì thích hóa học không?"

Tần Hành biết cô có lời muốn nói, lời này khẳng định còn cùng Thẩm Nghi Hành có quan hệ.

"Nhà tớ tại chân núi Đông Lăng, khi còn bé một mực nghe thế hệ trước nói, trên núi có Hán đại mộ địa. Đại nhân sợ chúng ta đi trên núi chạy loạn, liền nói trên núi có quỷ, đến ban đêm quỷ sẽ cầm bó đuốc ra. Khi còn bé thật nhìn qua "Quỷ hỏa", thật rất sợ, cũng không dám đi đường ban đêm. Năm tớ chín tuổi, Nghi Hành ca ca đến thăm tớ, tớ cùng hắn nhìn thấy quỷ hỏa. Tớ bị dọa đến muốn khóc, chết sống không chịu đi."

Khương Hiểu co rúm lại một chút.

Lâm Vu cầm tay của cô, tiếp tục nói ra: "Đông Lăng sơn rất nhiều nghĩa địa đều là thổ táng. Trời mưa nên ngọn núi đất lở, một chút không có hủ tro cốt lộ ra. Trong xương cốt người ta ngâm lấy lân."

"Lân?"

Khương Hiểu lặp lại.

Tần Hành nhếch góc miệng, "Lân cùng nước hoặc là tẩy rửa tác dụng lúc lại sinh ra oxi hoá lân, thông qua chứa đựng nhiệt lượng, đạt tới thiêu đốt điểm lúc liền sẽ thiêu đốt."

Lâm Vu gật gù đầu, "Lúc ấy tớ nghe không hiểu. Về sau Nghi Hành ca ca làm thí nghiệm, tớ mới hiểu được, quỷ hỏa chỉ là một loại hiện tượng tự nhiên."

Khương Hiểu: "Thẩm Nghi Hành thật thật là lợi hại nha. Hắn khi đó cũng không lớn đi, làm sao hiểu được nhiều như vậy."

Tần Hành: "Bởi vì nhìn sách nhiều, lại nói, thế giới này vốn là không có quỷ."

Mấy người bọn họ trưởng thành, Thẩm Nghi Hành liền là người gương mẫu, tính cách tốt, học giỏi. Khuất Thần là phá hư vương, học tập không giỏi, các loại rắc rối.

Lâm Vu biểu lộ ngưng trọng, lắc đầu.

Khương Hiểu đề ép thanh âm: "Thật sự có quỷ?"

Lâm Vu nhìn xem hai người: "Đồ hèn nhát!"

Hai trông mắt của cô thủy nhuận nhuận, tràn ra khác hào quang.

Khương Hiểu chính lăng một lát, đột nhiên cười to.

"Đồ xấu xa lắm nha!"

Tần Hành cũng ngăn ngui ngờ ngạc một chút, lập tức khóe miệng dương ra một ý cười. Còn đầu óc đột nhiên thay đổi.

Khương Hiểu khanh khách cười không ngừng, "Lâm Vu, chờ được nghỉ hè, chúng tớ cùng đến nhà cậu chơi có được hay không?"

Lâm Vu gật gù đầu, bất quá vẫn là đem lời nói trước.

"Lộ trình có chút xa, không có xe buýt tới thẳng."

Khương Hiểu: "Tớ không sợ vất vả. Nhà tớ tại Lăng Nam, cũng xa. Cứ quyết định như vậy đi. Tôn Dương, cậu có đi hay không?"

"Tớ không có vấn đề a. Tần Hành có đi hay không?"

Lâm Vu nhìn về phía hắn.

Tần Hành giật giật khóe miệng, lời nói chưa mở miệng.

"Tuyệt rồi!"

Bên ngoài có người hưng phấn kêu lên.

Phòng học người đột nhiên lập tức tất cả đều đi ra ngoài.

Lâm Vu đứng dậy, Tần Hành kêu cô một tiếng, "Lâm Vu —— "

Lâm Vu quay đầu, ánh mắt nhàn nhạt.

Hắn kéo nhẹ một chút khóe miệng, "Tớ có đi."

****

Erm huuuuu đạo này tôi bạn học quá không up truyện được nhiều nhưng các bác yên tâm, kiểu gì cũng full ả!! =))))))

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18-1

Vì cái gì mà vừa đến mùa đông tất cả mọi người đều ngóng trông tuyết rơi? Vì cái gì mà khi nhìn thấy tuyết sẽ vui vẻ? Dù là ai đi chăng nữa cũng không có cách nào giải thích loại tâm tình này.

Bông tuyết bay theo gió, im ắng rơi vào bên trên hành lang, chớp mắt một cái liền tan biến.

"Cậu nói thử xem ngày mai có hay không có tuyết đọng nhỉ?"

"Có khả năng nhưng mà đêm nay cũng sẽ bị xúc hết thôi."

"Thật đẹp nha."

"Đúng vậy đấy."

Khương Hiểu một mặt hưng phấn, "Tớ muốn chụp mấy tấm hình, kỷ niệm trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay. Ài nha, điện thoại quá cận bã, chụp không đẹp."

Tôn Dương lập tức nói: "Tần Hành có điện thoại xịn đó, vừa mới lên thị trường tháng chín xong."

Tần Hành lấy điện thoại di động ra, tùy ý chụp mấy bức. Lúc hắn đang chuẩn bị thu hồi điện thoại, dư quang vừa vắn rơi vào hướng Lâm Vu đang đứng, cô hơi vênh mặt lên, dùng tay đi đón mấy bông tuyết. Bông tuyết từ thái dương của cô trượt xuống, khoe miệng nở một nụ cười thần nhiên, trông rất ôn nhu.

Hắn sững sờ, đây là lần thứ nhất hắn thấy được trên mặt cô một chút cảm giác nhẹ nhõm. Đầu ngón tay Tần Hành hơi động một chút, chụp một tấm hình.

"Khương Hiểu, ảnh gửi Wechat cho cậu rồi đấy."

"Cám ơn a."

Tần Hành hững hờ ừ một tiếng, "Tớ đi vào trước."

Hành lang bên trên đứng đầy người, trên mặt của mỗi người đều mang ý cười, hài lòng, vui vẻ. Mấy vị lão sư cũng bị tuyết hấp dẫn, ra xem.

Đào Mạn liếc mắt nhìn qua, "Tuổi 15, 16 đơn giản lại tươi đẹp, thật hoài niệm a."

Trương Cần đứng đằng sau, "Đào lão sư, than vậy thì bà cũng không thể trẻ ra vài tuổi đâu."

Đào Mạn mặc dù cùng tuy Trương Cần học nhất trung, bất quá bà đi học sớm, so với Trương Cần còn nhỏ hơn hai tuổi.

"Nữ sinh ai mà không muốn chính mình mãi mãi tuổi 18 chứ."

Trương Cần cười, "Mặc dù người không thể vĩnh viễn ở tuổi 18, nhưng tương lai trong hơn mười năm, người mỗi ngày đều sẽ cùng bọn trẻ 17,18 tuổi sinh hoạt đấy."

Đào Mạn cười, "Trương lão sư, ngài đây là tại an ủi tôi sao? À, Hách chủ nhiệm muốn lên lầu rồi."

Trương Cần sắc mặt xiết chặt, lập tức trở về văn phòng, bụng lấy một tập dày sách bài tập, "Tôi muốn đi cùng đám này hầu từ này hảo hảo nói chuyện."

Một lão sư khác nói ra: "Trương Cần đây là bị Hách chủ nhiệm hù dọa à."

Trương Cần đi thoáng qua một cái, mọi người trong lớp 2 tự giác về lớp. Lúc trước bạn học đều khuyên hắn không nên làm lão sư, học sinh thời nay khó giáo dục vô cùng nhưng hắn vẫn kiên trì chính mình ý nguyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 18-2

"Sắp thi cuối kì rồi, mọi người nhớ tập trung tinh thần nhé. Các em xem bài tập của mình xem, đại đề trống không? Bình thường lưng công kỳ đâu? Tôi nói bao nhiêu lần rồi là toán học của năm nhất không hề khó!"

"Trương lão sư, thầy nói nhẹ nhõm quá, làm sao lại không khó được chứ, so với toán học thời sơ trung khó hơn nhiều."

"Đó là do các em không có bỏ công sức ra. Được một tí lại xem tuyết, nghe một chút nhạc, chả lẽ các em nghĩ là điểm toán có thể rơi từ trên trời xuống sao?"

Phòng học lặng im xuống. Trương Cần cũng không muốn đả kích học sinh của mình.

"Gần đây thời tiết rất lạnh, mọi người cẩn thận một chút, đi đường nhớ chú ý an toàn. Mặt khác, nói sự tình, học kỳ sau muốn chọn một người để nói chuyện đầu tuần (đoạn này tôi không biết dịch sao cho hay nhưng đại loại là giống liên đội trưởng nói chuyện dưới cờ ở VN). Tôi sẽ cho ba người ứng cử là Lâm Vu, Tống Dật Minh và Tần Hành, mọi người có ý kiến gì hay không?"

"Không có."

"Các em được đề cử, giờ ra chơi nhớ bỏ phiếu nhé."

"Lão sư, tại sao là ba người này? Có điều kiện gì sao?"

Trương Cần: "Tần Hành giỏi toán, Lâm Vu cùng Tống Dật Minh có thành tích thi giữa kỳ năm top 10. Muốn đi lên phát biểu sao? Vậy thì hảo hảo học tập đi, về sau cơ hội rất nhiều. Khóa đại biểu sẽ đem bài thi số học phát một chút, bài tập hôm nay thì buổi sáng ngày mai tôi giảng."

"Aizz."

Trương Cần: "Vất vả sao? Thời gian vất vả hơn còn chờ ở phía sau cơ."

Đám người buồn cười.

Nghỉ ra chơi, Tống Dật Minh đến tìm Lâm Vu cùng Tần Hành.

Lâm Vu nói thẳng: "Tớ không tham gia."

Tống Dật Minh: "Vì sao?"

Lâm Vu: "Tớ muốn chuẩn bị thi hóa, không có thời gian."

Tống Dật Minh: "Tần Hành đâu?"

Tần Hành đối với mấy cái này cũng là không thèm để ý, vừa định cự tuyệt.

Tống Dật Minh lại nói ra: "Tần Hành cậu cũng không thể rời khỏi chứ, có mỗi tớ thì có ý nghĩa gì? Tớ muốn công bằng cạnh tranh."

Lâm Vu đứng dậy đi các tổ thu bài thi hóa, đợi cô đến tổ của Thẩm Nghi Đình, ánh mắt Thẩm Nghi Đình rơi vào Lâm Vu, nhìn xuyên áo bông bên trên, màu vàng nhạt, cô mặc đồng phục bên trong áo khoác, chỉ lộ ra một cái mũ. Màu vàng làm cho làn da cô càng trắng hơn. Bộ quần áo này cũng là một lợi thế. Thế nhưng là bởi vì Lâm Vu cũng có, cô (Thẩm Nghi Đình) liền không có mặc qua.

"Lâm Vu, cậu giúp tớ nói một chút về đề này được không?"

"Đề tớ nhìn xem. Công thức viết sai, hẳn là thế này $3\text{Cu}+8\text{HNO}_3(\text{hiếm})=3\text{Cu}(\text{NO}_3)_2+2\text{NO}\uparrow+4\text{H}_2\text{O}$."

"Khó trách tớ làm mãi không ra."

Lâm Vu nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lâm Vu đi ra sau, Thẩm Nghi Đình còn chìm trong suy nghĩ. Thượng Đế thật là công bằng, mặc dù Lâm Vu không có một gia đình hoàn chỉnh, thế nhưng lại có một cái đầu thông minh.

Chuyện học tập đối với cô mà nói luôn luôn chuyện dễ như trở bàn tay. Mà mình thì sao? Cuối tuần còn mời gia sư phụ đạo, thành tích mới còn không có. Có thể chính cô (TNĐ) cũng biết, học ở khoa tự nhiên đối với mình là cố hết sức.

Trần Đồng đứng chút Thảm Nghi Đình, "Nghe nói, Hách chủ nhiệm không truy cứu vụ tờ giấy nữa."

Mắt Thảm Nghi Đình chưa biến, "Lâm Vu nói à?"

Trần Đồng lên tiếng.

"Vì sao chứ?"

"Tớ hỏi qua Lâm Vu, cậu ấy cũng không nói nguyên nhân gì. Đại khái là chuyện này đã huyền não rất lớn đi."

Thảm Nghi Đình á một tiếng.

"Các lão sư đều rất thích cậu ấy. Tớ nghĩ là Lâm Vu cùng Tần Hành yêu đương thì lão sư cũng sẽ không làm gì đâu. Hai người bọn họ thành tích đều tốt như vậy."

Thảm Nghi Đình biến sắc, "Ai biết được chứ."

"Bất quá quan hệ của bọn họ cũng thật tốt. Khương Hiểu cả ngày đọc tiểu thuyết rồi đọc manga nhưng có thể kiểm tra gần đây thành tích ở lớp đều có thể tầm mười trở lên."

"Có Lâm Vu cùng Tần Hành ở đó, thành tích của cậu ấy làm sao lại kém được chứ."

Lúc này Trương Nam đi đến bục giảng, "Vậy chuyện này mọi người ngừng lại xem muốn chọn ai thì viết tên người đó lên giấy, một lát nữa tôi sẽ thu."

Lâm Vu về chỗ ngồi, đem tên viết xong, xếp giấy lại, đặt lên bàn.

Tôn Dương: "Tớ đoán! Lâm Vu khẳng định cũng chọn cậu."

"Khương Hiểu, một hồi giúp tớ nộp một chút."

"Được."

Khương Hiểu lên tiếng, tranh thủ thời gian cũng viết xong. Cô khẳng định là chọn Tần Hành, mặc dù ban trưởng là người rất tốt. Thế nhưng Tần Hành vừa mới đưa cho cô ảnh của Tần Trọng Bắc mà có cả ký tên nha.

Tôn Dương thấy Lâm Vu đứng lên muốn đi, "Lâm Vu, cậu chọn ai vậy?"

Lâm Vu dừng lại, nhìn về hướng sau tòa.

Tần Hành vẫn đậm phong khinh quát qua cô một chút.

Lâm Vu: "Không phải bỏ phiếu kín sao? Tớ đi đưa bài tập, Tôn lão sư cần gấp."

Tôn Dương: "Có điều mờ ám. Khương Hiểu! Khương Hiểu!"

Khương Hiểu: "Tôn Dương, tương lai cậu nên đi làm phóng viên đi."

Tôn Dương: "Tớ thật hiếu kỳ à nha. Mà Tần Hành lại đặc biệt muốn biết."

Tần Hành: "Tớ không muốn biết."

Tôn Dương: "Không biết trong lòng cậu giờ có đang mơ tưởng không ý chứ."

Tần Hành: "..."

Lâm Vu đi đến văn phòng của lão sư dạy hóa để đưa bài tập, Tôn lão sư lại đưa cho cô một bản hóa học tư liệu.

"Bản này chính là hoá học hữu cơ, có chút khó."

Lâm Vu sững sờ: "Tôn lão sư, ngài đưa cho em thật nhiều sách."

Tôn lão sư cười cười, "Lão sư cho học sinh sách có cái gì không đúng sao? Các em học tốt thì lão sư mới vui vẻ. Thi cuối kỳ kết thúc có chỗ nào không hiểu thì ghi lại, học kỳ sau khai giảng, chúng ta lại thảo luận."

Lâm Vu lên tiếng, "Vâng."

Tôn lão sư gật gật đầu, "Có một số việc a, quá khứ qua rồi, chớ suy nghĩ quá nhiều."

Lâm Vu thẹn thùng. Làm sao lão sư đều chú ý tới chuyện kia rồi?

Chờ Lâm Vu trở lại phòng học lúc, Trương Nam đang đứng ngay tại trên giảng đài. Trên bảng đen viết tên Tống Dật Minh cùng Tần Hành, hiện tại đang đếm số phiếu.

"Tần Hành -- Tống Dật Minh -- Tống Dật Minh -- Tần Hành -- "

Xem ra đã bỏ phiếu kết thúc.

Cô yên lặng trở lại trên chỗ ngồi, Khương Hiểu thì đang vẽ tranh. Lâm Vu nhìn qua bảng đen, số phiếu đều đàn rất căng.

Tống Dật Minh là ban trưởng, bình thường cùng bạn học cùng lớp tương đối nhiều, nhân duyên quan hệ rất không tệ. Tần Hành mặc dù điều kiện ngoại hình có thể đến max điểm, bất quá tính nết lại là một điểm trừ lớn, đại khái nhân duyên bình thường đi. Cô không tiếp tục chú ý, lật sách Tôn lão sư vừa mới đưa.

Trương Nam lấy ra cuối cùng một tờ giấy, cất cao thanh âm: "Ban trưởng 25 phiếu, Tần Hành 24 phiếu. Tôi cùng Trương lão sư nói một chút."

Lâm Vu ngẩng đầu, hơi kinh ngạc một chút, Tần Hành vậy mà cùng ban trưởng có số phiếu ngang nhau.

Tần Hành một mực nhìn qua phía trước, Lâm Vu nghe được số phiếu thì ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Cô kinh ngạc vì số phiếu của mình cao như vậy sao?

Tôn Dương thở dài một hơi, "Còn kém một phiếu a! Đáng tiếc." Tần Hành ngược lại là không quan trọng.

Thời điểm tan học, Lâm Vu đi toilet vừa vặn gặp được Thẩm Nghi Đình. Lại nói, Thẩm Nghi Đình một mực đang chờ cô.

"Vừa rồi mẹ gọi điện thoại cho tớ, mẹ nói rằng có tuyết, hỏi quần áo cậu có đủ hay không?"

"Cảm ơn dì nhưng đủ, lần trước dì mua cho tớ hai cái áo lông rồi."

Thẩm Nghi Đình dừng một chút, "Vụ tờ giấy, mẹ tớ cũng biết."

Lâm Vu nhú nhú mày, "Đề dì lo lắng rồi."

"Lâm Vu, cậu biết vụ đó là sao?"

Lâm Vu lắc đầu, "Không biết."

Thẩm Nghi Đình: "Chúng ta cũng không nghĩ tới là cậu sẽ nói lên loa đâu."

Lâm Vu hí hí mắt, "Tớ cũng không nghĩ tới."

Đập nổi dim thuyền đi. Mặc dù não có chút lớn, nhưng là bây giờ thanh tĩnh. Cô nghĩ ba năm này mình cũng sẽ không lại bị quấy rầy.

Vừa tan học, trong phòng học vang lên tiếng nói chuyện không ngừng. Khó trách Hách chủ nhiệm sẽ chê bọn họ ảm ỉ.

Tôn Dương thần bí hề hề, "Tần Hành, cậu đoán Lâm Vu chọn ai?"

Tần Hành: "Không biết."

Tôn Dương: "Đoán một chút đi."

Tần Hành: "Tống Dật Minh."

Tôn Dương giật một vòng cười, "Cậu không có lòng tin với chính mình như vậy sao?"

Tần Hành quét mắt nhìn hấn một cái, "Nói."

"Tớ vừa hỏi Khương Hiểu, cậu ấy nói Lâm Vu chọn cậu."

Tần Hành sững sốt một chút, hấn ngược lại là không nghĩ tới, khoe miệng có chút giương lên.

"Cậu ấy chọn tớ thì có gì không đúng đâu chứ."

"Trong lòng đang phẫn chứ gì."

Tần Hành hừ một tiếng, trong lòng giống như có chút ngọt.

Mùa đông chạng vạng tối, trời tối càng ngày càng sớm. Thời điểm Lâm Vu từ nhà ăn trở về, trong phòng học không có mấy người, lại ngoài ý muốn phát hiện Tàn Hành còn chưa đi. Cô nhìn lướt qua, Khuất Thần không ở đây. Vừa mới tan học, Khuất Thần không phải cùng hân hẹn cùng đi sao.

Hai người liếc nhau, riêng phần mình không nói chuyện. Cô ngồi xuống sau, Tàn Hành bắt đầu thu dọn cặp sách, động tác không nhanh không chậm, ngẫu nhiên cái bàn sẽ đụng phải cái ghế của cô. Trên mặt đất đọng lại một tầng tuyết thật dày, nguyên bản là lớp tự học buổi tối rất nhiều học sinh liến về nhà. Vì lý do an toàn, lão sư cũng đề nghị đêm nay học sinh ngoại trú không nên lên tự học.

Lâm Vu chậm rãi ổn định lại tinh thần, bắt đầu đọc tiếng Anh, đột nhiên một thân ảnh cao to đứng tại trước bàn của cô, trước mặt là một tầng lớn bóng đen.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, "Thế nào?"

Vì ngược sáng nên cô có chút thấy không rõ lăm nét mặt của hân.

"Nghe nói cậu chọn tớ?"

Thanh âm Tàn Hành có chút căng lên. Đại não Lâm Vu chậm một nhịp, "Cái gì cơ?"

"Bỏ phiếu ấy."

Hân nói, "Vì sao lại chọn tớ?"

Lâm Vu gặp biểu lộ nghiêm túc của hân, cô nói suy tư của mình ra: "Tại tớ nghĩ số phiếu của ban trưởng hân là sẽ rất nhiều."

Tâm tư Tàn Hành trong nháy mắt liền ngăn chặn, "... Cho nên cậu là cảm thấy số phiếu của tớ sẽ rất ít nên mới mới chọn tớ?"

Lâm Vu trầm mặc. Lúc ấy bỏ phiếu, cô liền muốn, dù sao ban trưởng không hơn thua với cô một cái phiếu đâu, vậy liền cho Tàn Hành đi. Hân nhìn cô một hồi, trên mặt một điểm cảm xúc đều không có, ngược lại là nghiêm trang nói ra: "Thật sự là cảm ơn cậu."

Lâm Vu: "... Không cần khách khí."

Hân cảm thấy cổ họng mình bị nghẹn, ầm ứ vô cùng. Tàn Hành không có lại nói cái gì, đeo túi xách ra khỏi phòng học. Lâm Vu cảm thấy Tàn Hành từ nhỏ được sủng nhiều, hiện tại cảm xúc không ổn định.

Ban đêm, Tàn Hành làm xong bài tập, liền lướt lại ảnh chụp tổng điện thoại di động. Hân bình thường rất ít chụp ảnh, ảnh chụp có mỗi mười mấy tấm. Vừa mở ra album ảnh, liền thấy ảnh Lâm Vu. Hân lướt ngón tay, zoom vào mặt cô, ánh mắt dừng lại.

Mẹ Tàn mang sữa bò nóng gổ cửa một cái đi tới, "Bài tập xong rồi sao?"

"Dạ."

Bà đem sữa bò đặt lên bàn, "Chơi điện thoại ít thôi, không tốt cho mắt đâu. Mà nhìn cái gì đấy?"

"Con dâu tương lai của mẹ!"

Tàn Hành đã quen cùng với mẹ mình nói hươu nói vượn rồi.

Mẹ Tàn cười, "Được, con từ từ xem."

Vẫn là hoài niệm thời điểm thẳng nhóc ba bốn tuổi nha, rất đáng yêu. Bà đi tới cửa lại dừng lại, "Đình Đình hiện tại cũng tới lớp tự học buổi tối, con bé học khoa học tự nhiên thành tích không tốt lắm, nếu con bình thường có thời gian thì giúp con bé một chút."

"Sang năm hai cậu ấy có thể chuyển sang khoa có Văn."

Bà Tàn lắc đầu, nhìn bộ dáng này của con thì làm sao ta mới có con dâu được chứ.

Tàn Hành đảo list friends ở Wechat, nhìn thấy bài đăng của Khương Hiểu.

Khương Hiểu: Nay là trận tuyết rơi đầu tiên, cũng đáng yêu! [xin]

Tôn Dương like một cái. Tàn Hành do dự một chút, cũng like một cái.

Khương Hiểu nhắn tới một tin: Tàn Hành, cậu phát cho tớ đồ không phải nguyên đồ.

Tàn Hành lại lần nữa đem đồ gửi tới.

Khương Hiểu: Cảm ơn a!

Qua hơn một phút đồng hồ. Tần Hành nhận một tin: Lâm Vu có Wechat không? Tổ có đề muốn hỏi cậu ấy.

Không qua mấy giây, Khương Hiểu trực tiếp đem nick Wechat của Lâm Vu gửi qua, cũng nói luôn là cậu ấy cơ hồ rất ít onl trên Wechat.

Tần Hành: Cảm ơn.

Tần Hành nhìn xem ảnh avatar Wechat của Lâm Vu, ảnh chân dung, chỉ có một cái phim hoạt hình số lượng "0".

Qua một hồi lâu, hần liền gửi lời mời kết bạn. Lúc này là 10h8". Chờ đợi đúng là một sự kiện dài đằng đặc.

Lâm Vu ban đêm trở lại ký túc xá cùng mẹ mình nấu cháo điện thoại một chút. Trời lạnh, cô không biết trong nhà thế nào.

"Mẹ, Tần thành có tuyết rơi."

"Vậy con nhớ mặc ấm vào."

"Bà đầu ạ, bệnh ho có tốt hơn chút nào không?"

Mẹ Lâm trầm mặc một chút, "Tốt hơn nhiều. Tiền của con có đủ hay không? Tháng trước, mẹ làm chút đồ cũng bán được ít tiền."

"Tiền kia mẹ cứ để dành đi, con ở trường học không hao phí tiền gì."

"Quần áo kia đâu? Trời lạnh, con đi mua thêm một cái áo bông đi."

"Đi mua cho con rồi. Chính mẹ với bà cũng phải cẩn thận, tuyết rơi cũng đừng ra ngoài."

Mẹ Lâm thở dài một hơi.

"Con thi xong liền trở lại. Mẹ cùng bà phải chiều cổ thật tốt với chính mình."

Mẹ Lâm nhàn nhạt cứng ngắt đáp, "con đi ngủ sớm một chút, ban đêm nhớ đắp kín chăn."

"Vâng."

Cúp điện thoại, cô thở phào nhẹ nhõm. Cuộc sống của nhà cô không có bất cứ như vậy, đã tốt hơn nhiều. Cô cúi đầu nhìn màn hình, đột nhiên phát hiện Wechat có một cái thông báo màu đỏ.

Ấn mở ra xem, là một lời mời kết bạn.

Xin chào -- tớ là Tần Hành.

*****

Tác giả có lời muốn nói:

Từ đây trở xuống là tác giả không chịu trách nhiệm YY.

Cô bé con của Tần Hành và Lâm Vu mến mộ một tiểu ca ca nên muốn lên học tiểu học, khóc nháo cũng muốn đi lên học tiểu học, không chịu bên vườn trẻ.

Lâm Vu làm sao đều không được, "Con gái giống ba quả thật không sai, thật sự là đủ bá đạo."

Tần Hành đau lòng ôm con gái, "Bảo bối, là ba mẹ không đúng, hần là nên kết hôn sớm một chút."

Lâm Vu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Nếu có đoạn nào sai chính tả hay nghe hơi vô lý thì các cậu nhớ cmt cho tớ để tớ sửa nhé ==)))

***

Lâm Vu không do dự mà kết bạn, đối với cô mà nói, Tần Hành cùng Tôn Dương đều giống nhau, tất cả mọi người là bạn học.

Thêm xong, Lâm Vu liền đi rửa mặt. Trước khi ngủ, cô có thói quen là đem những gì đã học hôm nay nhớ lại trong đầu qua một lần, dạng này lại có thể gia cố ký ức.

Mà đối thành một bên, trời tối người yên, gian phòng bên trong chỉ có đèn ngủ sáng ngời. Tần Hành nắm lấy điện thoại, sau cái kết bạn kia, người này nửa ngày đều không có phản ứng.

Hắn hít một hơi, xoay người tắt đèn bàn.

Đi ngủ.

Rất nhanh, thi cuối học kỳ đã đến. Cái kỳ thi này là dựa theo thành tích thi giữa kỳ để sắp xếp.

Trước thời gian khảo thí một ngày, các lão sư đều đem thời gian giao cho bọn họ tự mình ôn tập. Lớp học có mấy cái học sinh thành tích tốt, luôn luôn không thiếu đến vấn đề mục đích.

"Tuông Nam, đề này như nào thế?"

Tuông Nam khẽ nhún mày, "Câu hỏi ban trưởng đi. Lịch sử tớ còn còn chưa có đọc xong đâu."

"Ồ."

Bạn học nam cảm sách toán yên lặng rồi đi, hắn gãi gãi đầu, có chút xấu hổ, có chút thất vọng. Tuông Nam cắn răng, lần này cuối kỳ thi cô nhất định phải nằm top 10. Cô quay đầu nhìn xem Lâm Vu, mấy người bọn họ còn đang nói chuyện. Lâm Vu thì đang giúp Khương Hiểu kiểm tra.

"Chiến tranh Giáp Ngọ?"

"Năm 1894."

"Nguyên nhân Trung Quốc chiến bại?"

"Một là chính phủ mục nát vô năng, hai là thủy quân Bắc Dương lực lượng có hạn, ba là công việc giao thiệp với nước ngoài vận động nhận ngoan cố phái, tăng tăng ngân sách, bốn là Nhật Bản Minh Trị duy tân làm cho quốc lực tăng nhiều."

Khương Hiểu giờ tay chữ "V", "Hôm qua vừa mới ôn xong."

Lâm Vu cười cười, "Mấy cái này cũng dễ, cậu ghi nhớ kĩ là được."

Khương Hiểu liên tục gật đầu, "Lần này tớ muốn nằm top 100, sau đó đi tìm Hách chủ nhiệm để đòi lại cuốn sách."

Lâm Vu bật cười, không biết cái này cũng có thể trở thành động lực học tập của cậu ấy.

Tôn Dương: "Vậy nhưng thật không dễ dàng. Mẹ tớ nói, tớ lần này nếu có thể tiến bộ thêm 50 hạng, nghỉ đông sẽ mang tớ đi Hải Nam chơi. Lâm Vu, cậu cũng giúp tớ gom lại một cái trọng điểm thôi? Nếu tớ có thể đi Hải Nam, lúc về tớ sẽ mang cho cậu hoa quả nhé."

Tần Hành: "Là chính cậu muốn ăn đi."

Tôn Dương hắc hắc cười không ngừng, "Tấn thành mùa đông lạnh buốt, tớ thật muốn đi Hải Nam. Anh zai, giúp đỡ chút được chứ?"

Nói xong hắn muốn tới ôm Tần Hành. Tần Hành một tay đẩy ra, lấy giấy bút, ào ào viết mười cái công thức toán học cần ghi nhớ.

"Tớ chỉ có thể đến giúp thế này."

Tôn Dương cẩn thận từng li từng tí bụng lấy giấy, "Tớ yêu cậu chết mất."

Bên kia Lâm Vu cũng đem chính mình sửa sang lại vài điểm cho hắn.

Tôn Dương có chút lo lắng, "Các cậu nói, tớ lần này có thể hay không vượt xa mức bình thường, được hạng 1 luôn?"

Khương Hiểu trịnh trọng gật gật đầu, "Có khả năng đấy, nhưng mà là ở trong mơ."

Lâm Vu giật cười, "Chỉ cần cố gắng, hết thấy đều có khả năng."

Tần Hành cũng cười, "Cậu vẫn là đừng tạo cho hắn quá nhiều áp lực."

Hắn thuận tiện hỏi, "Vờ chính trị của cậu đâu? Cho tớ mượn nhìn xem."

Lâm Vu lấy ra.

"Cậu tạm thời không cần xem à?"

"Tớ ôn tập tốt rồi."

Tần Hành nhú nhú mày, "Đều ôn tập tốt rồi sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Muốn bắt hạng 1 à?"

Khương Hiểu: "Lâm Vu khẳng định được hạng 1."

Lâm Vu có chút xấu hổ, "Nhưng Lý Duy Tịch, Từ Mộ đều rất lợi hại."

Tần Hành nói: "Nhưng cậu cũng rất lợi hại."

Hắn lật vài tờ, "Vậy cậu cũng giúp tớ nêu vài cái trọng điểm đi?"

Lâm Vu một mặt chán kinh: "...?"

Tần Hành thoáng nhú mày, "Học chính trị tớ không nghe giảng."

Đang khi nói chuyện thì ánh mắt tại sắc mặt của cô dừng lại mấy giây, lại nhàn nhạt bỏ qua một bên, mở vở ra.

"Nếu cậu bận thì thôi."

Lâm Vu nuốt một cái yết hầu, "Không có chuyện gì."

Tần Hành ngồi thẳng người, thuận thế mà xuống, hai con ngươi doanh doanh mà nhìn cô, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp, "Vậy liền vất vả cho 'trạng nguyên' rồi."

Lâm Vu dời cái ghế một chút, bỏ ra hơn nửa tiết giúp Tần Hành ôn tập chính trị. Từ tiêu phí đến sản xuất cuối cùng đến kinh tế toàn cầu hóa. Tần Hành phát hiện Lâm Vu cô có một phương thức học tập, cô có thể dễ dàng đánh giá ra, cái này chỗ này sẽ có dạng gì đề mục? Lựa chọn vẫn là tài liệu phân tích đề.

Lâm Vu: "Kỳ thật chính trị và lịch sử đồng dạng, về sau lý giải trọng điểm xong liền dễ dàng hơn nhiều."

Tần Hành: "Xem ra tớ lần này thi chính trị cũng có thể chín mươi điểm."

Tôn Dương nháy nháy mắt, "Có dễ cho chúng tớ sống hay không?"

Tần Hành: "Không cho."

Tôn Dương: "A! Cậu nhất định phải cảm ơn Lâm Vu."

Tần Hành khoé mắt lóe lên một tia giả hoạt, "Thì xong tớ sẽ mời các cậu đi ăn xâu nướng."

Tôn Dương lập tức cười, "Thật sao? Tốt! Cứ quyết định như vậy đi, cuối cùng một môn kết thúc, chúng ta cùng đi ăn cơm. Khương Hiểu có rảnh không?"

Khương Hiểu: "Được."

Tần Hành nhìn cô, đầu ngón tay lục lọi bút ký của cô, "Lâm Vu, cậu thì sao?"

Lâm Vu: "Tớ muốn về nhà."

Tần Hành: "Ban đêm không có xe, cậu không phải bình thường ngày thứ hai mới về nhà sao?"

"Lâm Vu, đi thôi. Máy người chúng ta cho tới bây giờ vẫn chưa có cùng nhau tụ tập bao giờ đâu."

Lâm Vu: "... Tớ muốn cùng chú và dì nói một chút."

Tần Hành: "Chúng tớ chờ cậu quyết định."

Lâm Vu một lần nữa ngồi xuống, cô uống một hộp nước lớn. Khương Hiểu đeo balo, đột nhiên lấy ra ảnh Tần Trọng Bắc. Cô từ từ nhắm hai mắt, huyền thuyên nhớ kỹ: "Nam thần phù hộ cho em kì thi có thể được top 100."

Lâm Vu: "..."

Chân Tần Hành nhẹ nhàng đứng đứng cái ghế của cô, Lâm Vu quay đầu, cho là hẳn lại muốn hỏi vấn đề gì. Một hộp kẹo giúp thanh giọng đột nhiên rơi vào mặt bàn của cô.

"Ai, hai ngày nay nói chuyện quá nhiều, yết hầu không thoải mái. Mẹ tớ để cho tớ mang đi."

Một ngày này, thời gian ra chơi ở trường học so với thường ngày đều yên tĩnh hơn.

Thời điểm tan học, Chu Nhất Nghiên đi ngang qua một bên chỗ ngồi của Tần Hành, ánh mắt của cô đột nhiên bị ảnh chụp trên mặt bàn Khương Hiểu hấp dẫn lấy.

"Làm sao cậu lại cầm nó?"

Cô giận dưng dưng cầm lấy ảnh chụp.

"Cậu lấy từ nơi nào thế?"

Khương Hiểu không hiểu: "Tần Hành tặng cho tớ."

Chu Nhất Nghiên mặt cứng ngắc, "Đây là tớ đưa cho cậu ấy."

Khương Hiểu khẩn trương muốn lấy lại ảnh, sợ Chu Nhất Nghiên xé nát.

Lâm Vu đứng lên, "Chu Nhất Nghiên, cậu không nên tức giận."

Gặp cảm xúc của cô ấy đều muốn hồng mắt, "Khương Hiểu đem ảnh chụp trả lại cho cậu ấy đi."

Chu Nhất Nghiên hừ một tiếng, "Tôi mới không thèm."

Cô dùng sức bóp nát ảnh chụp, cuối cùng thành một cục, tức giận ném cho Khương Hiểu.

Khương Hiểu cũng bùng nổ, "Cậu là cái dạng người gì đây?"

Chu Nhất Nghiên: "Đồ là đồ của tôi, không muốn cho cậu."

Nói xong, xoay người rời đi. Com gái da mặt cũng mỏng. Cô làm sao biết Tần Hành đem ảnh đưa cho Khương Hiểu, trong lòng tràn đầy ủy khuất.

Khương Hiểu vành mắt đều đỏ. Lâm Vu nhẹ nhàng vuốt lên ảnh, đã nhấn thành dạng này, muốn được như cũ cũng không có khả năng.

"Tớ đi mượn bàn là thử, đem ảnh là lại một cái chắc sẽ được."

Khương Hiểu rút sọt sọt cái mũi, "Ừ."

Tần Hành trở lại phòng học, nghe thấy chuyện này.

"Tớ sẽ giúp cậu."

Khương Hiểu: "Tớ cũng không nên động tới Chu Nhất Nghiên."

Tần Hành: "Năm nay ăn tết, Tần thành sẽ mời Tần Trọng Bắc đến ca hát. Tớ đi hỏi một chút."

Khương Hiểu: "Thật sao? Còn có ai?"

Tần Hành: "Đề xem đã."

Mẹ Tần là lãnh đạo đài truyền hình, Tần Hành biết tin tức chẳng có gì lạ. Khương Hiểu đề ép thanh âm, "Chu Nhất Nghiên rất thích cậu đấy."

Tần Hành khoe miệng giương lên, sắc mặt lạnh lùng, "Tớ không thích cậu ấy."

Khương Hiểu chu chu mỏ góc, "Tớ biết chứ. Cậu thích người thông minh, ôn nhu, xinh đẹp, hiền lành --" cô cố ý dừng một chút, thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Giống Lâm Vu chứ sao."

Mắt Tần Hành sáng lên. Lúc này Lâm Vu trở về, cô đã đem ảnh là đi cho phẳng. Khương Hiểu cùng Tần Hành ăn ý không có nói tiếp.

Ngày thứ hai, thi cuối kỳ chính thức bắt đầu. Nhất trung thi cuối kỳ nghiêm ngặt có thể so với thi đại học, một khi phát hiện có người gian lận, liền là "ghi tội" xử lý. Trường học vẫn như cũ an bài ba ngày khảo thí, không chút hoang mang.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, thẳng đến khi môn thi cuối kết thúc, mọi người từ phòng thi lao ra. Đúng vậy, khảo thí kết thúc liền muốn nghỉ đông. Từng cái mặt đều treo dáng vẻ tươi cười, như con chim nhỏ muốn chạy trốn lồng sắt.

Khương Hiểu cùng mấy người đứng trước bồn hoa chờ Lâm Vu, nhưng không thấy bóng dáng Lâm Vu đâu.

"Lâm Vu sẽ không không đi sao?"

Tôn Dương: "Có khả năng. Cậu ấy vốn là không thích tham gia dạng hoạt động này."

Tần Hành nhéo nhéo mi, nhanh chân mà đi, "Tớ đi nhìn thử xem."

Chờ hẩn tìm ra liền thấy Lâm Vu đang cùng một cái nam sinh sát vách dưới lầu thảo luận đề mục. Hai người nhìn chăm chăm bản nháp giấy, biểu lộ chuyên chú.

Tần Hành ho nhẹ một tiếng, "Lâm Vu."

Lâm Vu hoảng hốt ngừng đầu, "Không có gì, để các cậu đợi lâu rồi."

Vị bạn học nam kia nhìn thấy Tần Hành, "Các cậu có việc sao?"

Tần Hành đi tới, nhìn lướt qua tấm giấy nháp, thì ra là đang thảo luận một đề vật lý.

Tần Hành bắt động thanh sắc, "Khương Hiểu bọn họ đều đang đợi cậu nên tớ tới xem một chút."

Lâm Vu: "Tớ ổn mà."

Nam sinh giải thích nói: "Là tớ nhờ Lâm Vu nhờ chữa đề này một chút."

Tần Hành xem xét hẩn một chút. Vừa mới làm xong đề thi, Tần Hành còn nhớ rõ, hẩn không nói nhiều, tiếp nhận cái bút trong tay nam sinh, "Cái đề này căn cứ vào định luật thứ hai của Newton." Nói xong đều viết quá trình giải đề, đáp án cho hẩn. Vị nam đồng học yên lặng một lúc, "Thì ra là như thế này a."

Tần Hành: "Chỉ đơn giản như vậy."

Hẩn nhìn về phía Lâm Vu, "Chúng ta đi thôi."

Lâm Vu đeo cặp, đối vị bạn học kia lễ phép nói một câu, "Hẹn gặp lại."

Tần Hành có chút nhả rãnh, "Cậu làm được bài không?"

Lâm Vu: "Làm được. Chỉ là vừa mới bị hẩn hỏi."

Khóe miệng Tần Hành giật giật, "Đề dễ như vậy mà hẩn cũng không biết, làm sao được hạng 1 chứ?"

Lâm Vu: "..."

Kết quả, tối hôm đó, không riêng gì bốn người bọn họ, Khuất Thần cùng Thẩm Nghi Đình cũng gia nhập.

Sáu người đi hơn hai mươi phút, đi vào một cửa hàng thịt xiên. Đi vào, hơi ẩm đập vào mặt. Mọi người cởi áo khoác của mình ra.

Tôn Dương "A" một tiếng, "Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình quần áo giống nhau nè."

Lâm Vu sững sờ, Thẩm Nghi Đình lại là cười cười.

"Chúng tớ giống sinh đôi không? Lâm Vu, chúng ta ngồi cùng nhau đi."

Khương Hiểu bắt đầu đi đành phải cùng Khuất Thần ngồi một chỗ.

Phục vụ viên cầm thực đơn tới, "Các cậu uống chút gì không?" Khuất Thần thốt ra, "Bia đi."

Mấy người kia ngoại trừ Tần Hành đều nhìn hẩn chăm chăm, hẩn cười ha ha một chút, "Đùa các cậu thôi. Vừa thi xong, muốn nhẹ nhõm một tí."

Tần Hành nói ra: "Hai xiên sốt ô mai. Mọi người tự chọn đồ mình thích đi."

Đợi một hồi, nhân viên cửa hàng bưng tới một cái nồi lớn, thịt xiên thấm tại nước sốt ớt bên trong, để cho người ta muốn ăn thì tự túc.

"Cạn ly, chúc mừng một chút."

Tôn Dương: "Chúc mừng quen biết một trận."

Khuất Thần: "May là khảo thí cuối cùng đã kết thúc, lão tử tạm thời giải phóng."

Thẩm Nghi Đình: "Hi vọng thứ hạng không khác biệt lắm."

Khương Hiểu: "Hi vọng tớ có thể nằm top 100, Hách chủ nhiệm phải đem sách trả lại cho tớ."

Lâm Vu bùng chén lên nhưng lại không biết muốn nói gì.

Khương Hiểu: "Tùy tiện nói cái nguyện vọng gì đi?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Hi vọng vạn sự trôi chảy."

Khuất Thần: "Tần Hành đến cậu đấy."

Tần Hành tùy tiện, "Hi vọng lên năm hai tớ cũng có thể lên quốc kỳ nói chuyện."

Khuất Thần miệng bên trong một ngum đồ uống trực tiếp phun ra.

"Ặc! Cậu nói đùa cái gì đấy."

Tần Hành một mặt ghét bỏ, "Bản chết đi được!"

Thẩm Nghi Đình vội vàng cầm giấy cho hắn.

Khuất Thần hừ một tiếng, "Cái bệnh thích sạch sẽ này của cậu bao giờ thì chữa đây? Về sau tìm bạn gái thì phải làm sao bây giờ?"

Tôn Dương cười nói: "Dù sao cậu ấy nói ba năm này lại không tìm bạn gái."

Tần Hành ánh mắt đột nhiên quét đến Lâm Vu, vừa lúc Lâm Vu cũng đang nhìn hắn. Hắn bực bội trừng mắt liếc Khuất Thần.

Khuất Thần cười híp mắt nói ra: "Nói cho các cậu biết nha, bạn học nam ở cao trung của các cậu so với bạn học đại học tương lai của cậu soái hơn nhiều, cho nên các cậu nên nắm chắc cơ hội mà trân quý."

Khương Hiểu: "Không nhất định đi."

Thẩm Nghi Đình phản bác: "Cậu thích nói vậy à."

Khuất Thần hỏi: "Lâm Vu, cậu tin hay không?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Cao trung chúng ta mỗi ngày có hơn mười tiếng ở chung với nhau, ở chung lâu bộ đáng gì đều quen thuộc, liền thuận mắt thôi."

"Ha ha ha ha! Lúc này mới chính xác."

"Lâu ngày sinh tình cảm! Đúng không?"

Tôn Dương nghiêng thân, "Vậy các cậu cảm thấy tớ có đẹp trai hay không?"

Khương Hiểu kém chút sặc. Mấy người một mực ăn đến hơn bảy giờ mới kết thúc.

Phía ngoài trời sớm đã tối, hai bên đường mịt mờ đèn.

Lâm Vu kéo khóa đồng phục lên, "Tớ về trường học đây."

Cô dừng một chút, từng cái nhìn qua mỗi người. Đúng vậy, đã lớn như vậy, đây là lần đầu cô cùng bạn học đi ăn cơm. Không có gánh nặng gì, chỉ có tình bạn học đơn thuần. Cả người cô đều là nhẹ nhõm. Đúng vậy, cô muốn về nhà, bọn họ muốn gặp lại liền phải chờ năm sau.

"Chúc mừng năm mới!"

Cô nói từng chữ ra, đây là lời chúc tới tất cả mọi người.

Lâm Vu phát phát tay, quay người thuận lối đi bộ đi trở về. Khuất Thần hai tay cầm ở trong túi, "Về nhà đi."

Tần Hành đứng tại chỗ, "Các cậu đi về trước đi."

Vừa mới nói xong, hắn hướng phía Lâm Vu đuổi theo.

Thẩm Nghi Đình hô: "Ai, Tàn Hành..."

Đáng tiếc hắn nghe không thấy. "Lâm Vu -- "

Lâm Vu dừng bước lại, thấy là hắn, cô ngẩng đầu, mặt từ trong cổ áo lộ ra. Mùa đông gió thổi vào mặt quá lạnh. Cô theo thói quen đem mặt chôn ở trong cổ áo. Hắn cứng rắn nói, "Hồi trễ, trên đường nhiều xe, tớ đưa cậu trở về."

"Không cần, không xa mà."

Tàn Hành không nói chuyện, hành động nói rõ thái độ của hắn.

"Ngày mai mấy giờ đi?"

"Nghỉ Hành ca nói tám giờ tới."

"Hắn đưa cậu trở về sao?"

"Ừ."

Tàn Hành trầm mặc một chút, khóe miệng đáng tươi cười hơi liếm.

Một đường đến cửa trường học. Lâm Vu nghiêng đầu nhìn xem hắn, "Tớ đến rồi, cậu cũng về sớm một chút đi."

Ánh mắt Tàn Hành rơi vào trên người cô, khóe miệng khẽ mỉm, ánh mắt trầm tĩnh thâm thúy.

Lâm Vu thấy sắc mặt hắn có chút trầm thấp, "Tàn Hành -- "

Tàn Hành liếm liếm khóe miệng, "Chúc mừng năm mới."

Lâm Vu hơi ngược đầu, chung quanh yên tĩnh, ngẫu nhiên có xe từ trên đường đi qua, tiếng còi chói tai. Hai người tới gần, cô không hiểu có chút không được tự nhiên, "Cảm ơn cậu vì bữa cơm tối hôm nay."

"Có gì thì nhắn tin cho tớ, tớ dùng Wechat. Trước mấy ngày vừa thêm bạn."

Lâm Vu hơi lảng, "Thế nhưng là ngày mai muốn đi."

Hai mươi ngày nghỉ ở nhà, điện thoại cô không quá cần dùng đến, cho nên cô quyết định không mang.

Tàn Hành một hơi đi lên tuôn.

Mỉ mắt cô run rẩy, nói: "Tớ vào đây."

Tàn Hành còn đứng ở tại chỗ đó không động, ánh mắt một mực nhìn theo bóng lưng Lâm Vu.

Chủ bảo vệ từ bên trong ra, "Đồng học! Vẫn chưa về nhà sao! Đêm hôm khuya khoắt đừng ở cửa trường học lác lư! Hách chủ nhiệm của các em còn tại trường học đấy!"

Tàn Hành hừ một tiếng.

****

Tác giả có lời muốn nói:

Không chịu trách nhiệm YY.

Tàn Hành lần thứ nhất nhìn thấy ánh Chu Tư Mộ (con của Khương Hiểu), tâm tình có chút phức tạp.

Tàn Hành: "Anh và em học tập cho dù tốt, khảo thí xếp hạng quá cao, nhưng có một việc này triệt để bị rơi ở phía sau."

Lâm Vu: "... Việc gì?"

Tàn Hành ung dung mà nói: "Kết hôn và sinh con."

Lâm Vu: "... Cái này làm sao có thể so sánh chứ."

Tần Hành: "Anh rất để ý cái hạng này. Không phải hạng nhất, chí ít cũng phải nằm top 10 trong lớp chứ."

Lâm Vu: "... " Người này làm sao ngây thơ như vậy?

Tác giả-kun: Hần ngây thơ không phải ngày một ngày hai đâu, từ thời trung học đã bắt đầu ngây thơ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Dịch: melbournje

(Nếu có đoạn nào sai chính tả hay gì thì xin cmt nhắc nhở với ạ, cảm ơn!!)

****

Ngày thứ hai, Thẩm Nghi Hành đưa Lâm Vu về nhà. Hần biết Lâm Vu trở về nhà sẽ sốt ruột, buổi sáng hơn bảy giờ, Thẩm Nghi Hành liền từ nhà xuất phát đi đến nhất trung.

Lâm Vu đeo balo, còn có một túi hành lý, đồ vật cũng không nhiều, có thể là một chút sách cùng quần áo.

Thẩm Nghi Hành hỏi: "Không có thứ gì khác sao?"

Lâm Vu lắc đầu, "Đã mang rất nhiều rồi."

Thẩm Nghi Hành cười, "Anh nghe Đinh Đình nói, các em tối hôm qua ra ngoài ăn cơm."

Lâm Vu: "Ừm, đi ăn thịt xiên."

Thẩm Nghi Hành: "Mùi vị thế nào?"

Lâm Vu: "Vị cay đã che giấu hương vị của đồ ăn rồi."

Thẩm Nghi Hành cười càng lúc càng lớn, "Tần Hành mời khách sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Thẩm Nghi Hành tán thưởng nói: "Cậu ấy tốt cuộc rất biết chiều chuộng người."

Từ nhỏ đến lớn, Tần Hành cái gì đều không để ý, nam sinh nữ sinh vây quanh hần là chuyện bình thường a.

Hôm nay đường xá rất vắng nên bọn họ ra khỏi thành phố rất nhanh, tầm mắt đã không còn nhìn thấy dãy nhà cao tầng dày đặc.

Lâm Vu lấy ra quyển «Hoá học hữu cơ», Thẩm Nghi Hành liếc nhìn.

"Lão sư đề cử cho sao?"

"Tôn lão sư tặng cho em."

Thẩm Nghi Hành thoáng qua trầm ngâm, "Em có nghĩ tới sau này làm cái gì hay không? Học ngành nào?"

Vấn đề này cô ngẫu nhiên cũng sẽ nghĩ qua, chỉ là hiện tại còn không biết. Cô đã quen thuộc với đi lên phía trước, sinh hoạt cũng không cho cô quá nhiều lựa chọn.

Lâm Vu lắc đầu.

Thẩm Nghi Hành: "Không cần vội. Em còn có hai năm nữa cơ mà."

Khóe miệng Lâm Vu gật gật, "Nghi Hành ca ca, tới Bắc Kinh được không?"

Thẩm Nghi Hành nhìn qua cô, thần sắc ôn nhu, "Anh nói cũng cô dụng thôi, mấu chốt là em nghĩ như thế nào. A Vu, đừng cố gắng gồng gánh hết mọi việc. A di so với tưởng tượng của em kiên cường hơn nhiều."

Lâm Vu không có nói tiếp. Nếu như mẹ không kiên cường thì thời điểm đó sẽ không bế cô trong ngực, một mình rời đi quê quán, tìm nơi nương tựa cho cả gia đình.

Hơn bốn giờ sau cuối cùng đã tới trong thôn. Lâm Sam cùng bà đã chuẩn bị từ hôm qua, sáng nay trời còn chưa sáng đã tỉnh dậy rồi. Bình thường là nhờ Lâm Vu, hai người cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài. Lâm Vu vừa xuống xe, không tự giác bước nhanh hơn, cái loại nhảy kia căng đều bộc lộ ở trên mặt.

Mẹ Lâm cầm tay của cô, lại sờ sờ tóc của cô, mới có bốn tháng mà thôi, có rất nhiều điều muốn tâm sự nhưng cuối cùng chỉ hỏi một câu, "Đói bụng sao? Com chuẩn bị xong rồi đó."

Lâm Vu hít hít cái mũi, miệng cong lên một ý cười.

Thẩm Nghi Hành từ trong cốp sau lấy ra hộp quà. Lâm Sam nhẹ nhàng vặn mi, "Tại sao lại mang theo nhiều đồ như vậy chứ? Nghi Hành, lần sau không cần mang nhiều thế đâu."

Thẩm Nghi Hành: "Dì Lâm, chỉ có một chút đồ vật thôi mà, đi không nên quá ể ý. Lúc đầu cha mẹ cháu cũng định tới nhưng cuối năm công ty nhiều việc lắm, bọn họ đi không được."

Lâm Sam thờ dãi trong lòng một hơi, "Mọi người đã rất chiều cổ A Vu rồi."

Thẩm Nghi Hành nhìn Lâm Vu một chút, "Đồ vật có chút nặng, A Vu giúp anh đem đồ vật cầm đi vào với."

Lâm Vu ác một tiếng, Nghi Hành ca ca thực di chuyển ánh mắt.

Ông bà Thẩm chuẩn bị một đồng đồ vật. Biết người Lâm gia có thói quen không có mua sắm điện, ngược lại tặng thảm trải giường lông cừu, còn có rất nhiều thuốc canxi. Lâm Vu tỉnh tề xem xét, phát hiện những đồ này phần lớn đều là nhập khẩu.

Thẩm Nghi Hành nhẹ giọng nói nhỏ: "Không nên nói cho mẹ em biết."

Lâm Vu nuốt một cái, "Em biết rồi."

Kỳ thật trong lòng mẹ và bà làm sao lại không rõ ràng chứ. Thẩm gia tặng đồ vật đều là những thứ quý giá.

Bà cô nhìn hai đứa bé mang đồ vào trong nhà mà không khỏi lắc đầu.

Com trưa rất phong phú. Lâm Sam tự mình đi nấu 5-6 món ăn, đường phèn, giò, xào khuôn nầm, còn có một nồi gà hầm.

Thẩm Nghi Hành rất cho mọi người mặt mũi mà uống hai bát canh, "Bà ơi, cái canh gà này mùi vị thật thơm."

Bà mặt mày cong cong, cười lên mặt hiện một nếp nhăn.

"A Vu, lấy cho Nghi Hành đùi gà kia đi con."

Thẩm Nghi Hành vội vàng nói: "Bà ơi, cháu ăn no rồi, thật đó. Lần sau cháu còn tới mà."

Lâm Vu kẹp một cái hình trái xoan cho hấn. Thẩm Nghi Hành cười. Lâm Sam nhìn hấn, "Sang năm cháu liền đi Bắc Kinh đi học, về sau đoán chừng không có thời gian tới đâu."

Bà cô híp mắt, "Nghi Hành học trường nào thế? Bắc Đại hay vẫn là Thanh Hoa?"

Thẩm Nghi Hành: "Là Bắc Đại ạ."

Bà cô: "Trường đó thật sự là rất lợi hại. A Vu của chúng ta phải chăm chỉ học tập giống như Nghi Hành nhé."

Lâm Sam nói, "Trường đó thật sự rất tốt."

Thanh âm của mẹ cô đột nhiên bịt kín một tầng ưu thương, chỉ là Lâm Vu không có phát hiện nhưng Thẩm Nghi Hành nhìn ra rõ ràng, "Dì Lâm, thế nào ạ?"

Lâm Sam khôi phục thần sắc như thường, "A Vu cũng cố lên nhé."

Sau bữa cơm trưa, ánh nắng phơi tạt trong sân. Trong sân phơi củ cải, ớt, rau khô, thời gian tĩnh mịch như về.

Thẩm Nghi Hành nhìn đồng hồ. Lâm Sam cùng Lâm Vu cùng chuẩn bị quà. Đồ không đáng tiền, bất quá đều là nông thôn tự sản, Lâm gia tỉ mỉ chuẩn bị.

Thẩm Nghi Hành không có chối từ, đều nhận.

"Dì Lâm, bà, chúc mừng năm mới! Các người phải chăm sóc tốt thân thể đó."

"Thuận buồm xuôi gió nhé."

Bà của cô phát phát tay, than thở một tiếng, "Nghị Hành thật là một đứa trẻ tốt."

Tiền Thẩm Nghị Hành xong, Lâm Vu đòi cái bàn nhỏ rồi cùng mọi người nói mấy chuyện ở trường học.

Mẹ Lâm nghiêm mặt nói: "Các lão sư đối con tốt như vậy thì càng phải cố gắng đấy."

"Con biết."

"Tuyền Tuyền tỷ tỷ hiện tại làm ăn rất tốt, bán hàng trên mạng cũng không kém."

Lâm Vu nắm chặt tay mẹ, cô nhẹ nhàng vuốt ve trên đầu tay đầy vết kim tiêm.

"Không có việc gì đâu mà."

Mẹ Lâm một mặt thỏa mãn, "Tuyền Tuyền thật lợi hại, tại Tân Thành thuê một cửa tiệm, còn bán hàng qua mạng."

Tuyền Tuyền tên đầy đủ là Triệu Ngọc Tuyền, so với Lâm Vu lớn hơn bảy tuổi, năm nay mới 22 tuổi. Tốt nghiệp trường dạy nghề xong, làm ở vài công ty xong lại nghỉ.

Thời điểm nghỉ hè cùng người nhà đi vay tiền, rốt cục mở một cửa hàng.

"Mẹ làm một cái bao bán được năm khối tiền, mấy tháng này kiếm được hơn 4000 khối."

Số tiền này, đều là Lâm Sam tích lũy để về sau chờ Lâm Vu đi học. Lâm Vu yên lặng cúi đầu xuống, coi không dám tính, mẹ làm bao nhiêu cái bao mới có thể tích lũy đến 4000.

Trong lòng của cô chua xót, "Hắn là học kỳ này con có thể cảm được học bổng."

Sinh hoạt có ngọt có khổ, và cũng tùy vào ở với ai nữa. Lâm Vu cảm thấy chỉ cần cùng mẹ và bà ở cùng một chỗ, thời gian này liền là ngọt.

Năm mới này, đài truyền hình Tân Thành thật mời Tân Trọng Bắc đến. Tiệc tối là sớm thu. Tân Hành từ tay mẹ hắn lấy được một vé đưa cho Khương Hiểu.

Hai người gặp mặt ngày ấy, tâm tình Khương Hiểu cũng không khá lắm. Cô nhận tám vé, trên mặt cũng không có vui vẻ như ngày xưa.

Tân Hành hỏi một câu, "Cậu không cùng Lâm Vu liên lạc sao?"

Khương Hiểu lắc đầu, "Điện thoại di động của cậu ấy tắt rồi."

Tân Hành đương nhiên biết, "Còn cậu thì thế nào?"

Khương Hiểu hít một hơi thật sâu, "Cô tớ muốn tháng 5-6 năm sau đi Canada, bọn họ hi vọng tớ đi theo bọn họ."

Tân Hành sững sờ. Khương Hiểu có cha là họa sĩ, không thường tại nhà, cô đến Nhất Trung học nên ở tại nhà của họ hàng.

"Vậy cậu nghĩ như thế nào?" Khương Hiểu lắc đầu, ánh mắt trống trơ mà nhìn phía trước, "Tớ không biết."

Tân Hành biểu lộ trịnh trọng, "Chuyện này chủ yếu tại cậu, nhớ suy nghĩ thật kỹ."

Khương Hiểu mím mím khóe miệng, "Tớ cảm thấy một mình ở lại chỗ này cũng không có cái gì ghê gớm. Cậu nhìn Lâm Vu xem, cậu ấy một mình đến Tân Thành, ngay từ đầu có bao nhiêu khó khăn rồi."

Tân Hành nặng nề nói ra: "Cậu ấy là thật không dễ dàng."

Lại nghĩ tới thái độ ban đầu của Lâm Vu đối với mình, hắn nhủ nhủ mày. Suy nghĩ lại một chút đáng về cô chi hắn bài, hắn lại cười cười.

Kì nghỉ đông trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền tới học kỳ mới, cũng tức là ngày tựu trường.

Lần này Lâm Vu đi nhờ xe Triệu Ngọc Tuyền trở về trường.

Triệu Ngọc Tuyền một mực đem cô đưa đến cửa trường học, "A Vu, tiệm của chị ngay tại Trường Xuân, em có chuyện gì cứ tới tìm chị. Mà em nhớ học tập cho giỏi, chuyện trong nhà chớ để ý."

Lâm Vu gật gật đầu, "Chị Tuyền Tuyền, vậy em về trường học trước đây."

Lâm Vu trở lại ký túc xá, phát hiện giường của Trần Đồng đã thu thập xong. Trần Đồng ngồi trên bàn xem sách, "Cậu không có đi với người nhà sao?"

"Ừm."

Lâm Vu đem đồ vật buông xuống, cầm khăn lau giường lau chiếu cùng cái bàn.

"Lâm Vu, lần này cậu lại là đệ nhất rồi."

Lâm Vu sững sốt một chút, "Thi cuối kỳ sao? Những người khác thế nào?"

"VẬY MÀ CẬU KHÔNG BIẾT SAO?"

Trần Đồng tưởng tượng, nghỉ đông về sau, mọi người liền không có liên lạc lại qua. Cho tới bây giờ Lâm Vu chưa từng nhắn tin nào vào nhóm chat lớp.

"Lớp chúng ta vẫn như cũ có ba người top 10, Tần Hành thứ sáu, ban trưởng thứ tám, Trương Nam lần này rớt xuống hạng 20 mấy, có khi khóc thét cũng nên."

Lâm Vu sẽ không nói đùa về cái này, cố gắng thi không khá, ai cũng sẽ khổ sở rồi.

"Khương Hiểu thi sao?"

"Cậu ấy á? Hắc mã! Hạng 99!"

Khỏe miệng Lâm Vu có chút giương lên, trong lòng không hiểu sao có chút vui vẻ.

"VẬY THẬT TỐT RỒI."

Tất cả mọi người đổ kỳ muốn chết rồi có được hay không? Ngày thứ hai, chính thức khai giảng. Cho tới trưa, các lão sư rõ ràng cảm giác được các học sinh nhiễm triệu chứng ngày càng nghiêm trọng. Nghỉ xong tất nhiên tâm tình sẽ buông thả rồi. Lão sư cũng không có cách nào khác. Hách chủ nhiệm cho tới trưa đều tuần sát, giữa trưa lại gọi các chủ nhiệm tới phòng họp.

"Học kỳ này nhiệm vụ tương đối nặng, tháng ba Nhất Trung kỷ niệm tròn 110 năm ngày thành lập trường, đến lúc đó trong tỉnh, trong thành phố các lãnh đạo đều sẽ tới. Ý tứ của Dự hiệu trưởng của chúng ta là, lần này năm nhất thể hiện thêm chút lực, giảm bớt gánh vác cho năm hao và năm ba. Mặt khác, cao nhất còn đứng trước tuyên khoa, các vị lão sư nhớ làm tốt việc của mình."

"Đây là danh sách năm nhất thi học kỳ thu được học bổng, mang về ký tên. Thứ hai dưới quốc kỳ sẽ nói chuyện làm đơn giản nghỉ thức trao giải, để bọn họ chuẩn bị một chút."

"Học kỳ này năm nhất sẽ nói chuyện dưới quốc kỳ hạ là lớp 2——"

Trương Cần tiếp tục nói ra: "Tổng Dật Minh lớp chúng tôi."

Hách chủ nhiệm gật gật đầu, "Để em ấy chuẩn bị cẩn thận một chút."

Dừng một chút, "Cậu để em ấy đem bản thảo diễn thuyết cho tôi xem một chút."

Trương Cần: "Chủ nhiệm, vậy có dài dòng quá hay không?"

Hách chủ nhiệm thờ dài một hơi, "Một khắc cũng không thể buông lỏng! Các em ấy như cái ốc vít ấy, thi thoảng cần phải vặn một chút."

Chư vị chủ nhiệm cũng là áp lực như núi. Vừa mở học, liền bị Hách chủ nhiệm néo một cái. Một cái nghỉ đông không gặp mặt, mọi người dị thường hưng phấn, luôn có chuyện nói không hết. Khương Hiểu cùng Lâm Vu mang hoa quả tới ăn, "Cái này thật là, a di cũng thật là lợi hại."

Lâm Vu cười, "Đều là hoa quả trên núi tự trồng đấy. Nếu cậu thích, lần sau tớ lại mang."

"Đừng á! Nặng lắm. Tớ ném thư hương vị là tốt rồi."

Khương Hiểu uốn mặt mày, "Nghỉ hè năm nay tớ về với cậu nhà."

Lâm Vu: "Tốt thôi."

Khương Hiểu: "Có thể ở thêm mấy ngày sao?"

Lâm Vu mỉm cười: "Đương nhiên có thể."

Tôn Dương kéo lấy cái cằm, "Tần Hành, nghỉ đông cậu đi làm cái gì rồi? Đều không có tin tức gì cả."

Tần Hành: "Đi qua nhà ông ngoại ở một thời gian."

Ông ngoại hẳn là lão gia tử trứ danh cả nước Trung Y.

Tôn Dương nghĩ đồng không có di thành Hải Nam được, điểm văn kéo chân hẳn ra sau, dẫn đến tụt còn mươig mấy hạng, hẳn nào dám đề xuất đi chơi. Khương Hiểu còn vọt tới hạng 99, thời điểm xem danh sách ánh mắt của mọi người đều lóe lên. Thật sự là nước biển không thể đo bằng đấu!

Sau khi tan học, lớp học rời đi không sai biệt người lắm, Lâm Vu từ trong ngăn kéo lấy ra một cái bao vải màu vàng nhạt đưa cho Khương Hiểu, "Mẹ tớ làm."

Khương Hiểu quả thực yêu thích không buông tay, "Thật là dễ nhìn. Mua cũng không đẹp bằng đâu."

Mẹ làm được bao vải, tăng thêm một chút dân tộc nguyên tố ở phía trên, hoa văn đặc biệt, đồ án xinh đẹp, cho nên bán cũng không tệ.

Lâm Vu mỉm cười, lại cầm hai cái bao điện thoại, cái bao này không lớn, kiểu dáng đơn giản, có thể đựng chút tai nghe, USB loại vật nhỏ. Bất quá, bởi vì là thuần thủ công, hai cái bao lại không đồng dạng.

Đưa cho Tôn Dương một cái phía trên thêu mặt trời nhỏ màu vàng. Tần Hành không ở đây, cô lấy đưa trước cho Tôn Dương.

Tôn Dương mặt mày hớn hở, "Cám ơn a! Tớ vừa vận mới mua mp3."

Lâm Vu đem một cái bao điện thoại khác đặt ở trên bàn Tần Hành rồi mới cùng Khương Hiểu đi vào nhà ăn.

Hai người xếp hàng rồi ăn cơm, ngồi ở chỗ gần cửa sổ. Lâm Vu không có hứng ăn, từ buổi sáng bụng của cô đã đau.

Khương Hiểu: "Vậy cậu tới ký túc xá ngủ một lúc đi. Khó trách sắc mặt cậu trắng như vậy. Sớm biết thế là tớ đã mang đường đi rồi, cô cô tớ mua, uống phát liền hết đau."

Lâm Vu miễn cưỡng ăn một chút cơm, trở về ký túc xá.

Buổi chiều, Tần Hành tới, liền thấy mặt bàn để một cái bao điện thoại màu xanh đậm, phía trên còn thêu một chữ "Hành", hẳn quan sát một chút, là hàng thủ công không sai chút nào. Chỉ là một cái chớp mắt, hẳn lại nhủ nhủ mảy, tưởng rằng người ái mộ tặng, không nói hai lời, chuẩn bị ném tới phía thùng rác, vừa vận Khuất Thần đi tới.

"Cậu không muốn a, cái kia cho tớ đi, tớ muốn."

"Tùy cậu."

Lâm Vu ngủ một giấc, bụng vẫn là rất đau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tiểu Mộng trước khi đi nói với cô vài tiếng.

"Tớ giúp người xin phép nghỉ nhé. Cậu cũng không thể đi học được đâu."

Dương Tiểu Mộng đến lớp học cùng Khương Hiểu nói một tiếng, Khương Hiểu nhăn nhăn mi, "Cái đó quan trọng sao?"

"Cậu ấy giống như rất đau."

Khương Hiểu có chút lo lắng. Vừa vận chuông vào học vang lên. Tần Hành nhìn vị trí phía trước trống không, hẳn có chút thất thần, hỏi Tôn Dương, "Lâm Vu làm sao không đến?"

Tôn Dương: "Hình như buổi sáng đau bụng."

Tần Hành hỏi: "Ăn gì nên bụng xấu đi rồi?"

Tôn Dương: "Hẳn là vậy đi."

Tần Hành chuyển bút trong tay, không có lại nói tiếp. Tiết thứ hai, Lâm Vu đến lên lớp, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy trắng.

Khương Hiểu cảm cốc nước nóng của Tiểu Vi để cô dỉ vào bụng. Lâm Vu cũng không biết chính mình lần này làm sao đau thành dạng này, cô ghé vào trên mặt bàn.

Tần Hành từ cửa sau tiến đến, cánh tay dài duỗi ra, ném tới một cái bọc giấy.

"Thuốc!"

Khương Hiểu: "Đâu ra đấy?"

Tần Hành: "Vừa mới đi lấy ở phodng y tế xong."

Khương Hiểu: "Thuốc gì?"

Lâm Vu mở ra xem, chỉ thấy phía trên viết "Vàng phát cát tinh" mấy chữ, nàng biết thuốc này, trị tiêu chảy.

Tần Hành: "Uống hai viên xem có hiệu quả hay không."

Lâm Vu: "Cám ơn."

Khuất Hiểu lại gần xem xét, "Thuốc này không phải trị tiêu chảy sao? Lâm Vu cũng không phải bị tiêu chảy mà..."

Tần Hành: "..."

Ba người trong lúc nhất thời đều không nói. Tần Hành đột nhiên đã hiểu, hắn xoay mặt qua một bên gương mặt thì đỏ, giữ im lặng.

Thời điểm tan học, Khuất Thần đi tới, hắn mang theo tai nghe, điện thoại đựng ở cầm miếng bọc vải xanh, vừa vặn có thể treo ở xe, hắn có thể bên cạnh lái xe vừa nghe âm nhạc.

Ánh mắt Lâm Vu từ trên thân Khuất Thần lướt qua.

Khuất Thần đặc biệt động tình ngâm nga vài câu, hỏi nàng: "«Ổ Ngoài Ngàn Dặm» của Châu Kiệt Luân, nghe qua chưa?"

Lâm Vu lắc đầu, cô lại liếc mắt nhìn chiếc túi điện thoại di động của hắn.

Khuất Thần cảm lên, "Tần Hành cho tớ đây. Cái bao này thật đẹp mắt, chất lượng cũng tốt."

Lâm Vu mỉm cười, "Thật là đẹp mắt." [=))))))]

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Dịch: melbournje

*****

Chỉ một lát sau, Tần Hành trở về thì nhìn thấy Khuất Thần ngồi tại chỗ bên cạnh Lâm Vu, hai người không biết đang chuyên chú thảo luận cái gì.

Khuất Thần cúi đầu, "Ày, cái này là phần mềm âm nhạc, cậu thử nhớ xem. Mà cậu thật chưa có nghe qua nhạc của Châu Kiệt Luân bao giờ sao?"

Lâm Vu cười, "Nghe rồi nhưng chỉ qua qua thôi."

Khuất Thần: "Tớ cho cậu thêm tên mấy bài về tìm mà nghe nhé."

Lâm Vu híp mắt, thành khẩn nói một tiếng cám ơn.

Tần Hành hô một tiếng, "Khuất Thần, có đi hay không?"

Khuất Thần phát phát tay, "Đi ngay. Lâm Vu, nếu có thời gian thì nghe «Bong Bóng Tỏ Tình», rất nhiều nữ sinh đều thích bài này đấy. Điện thoại di động của cậu nếu không có đủ lưu lượng, ngày mai tớ giúp cậu download."

Tần Hành cầm balo, "Đi."

Khuất Thần nhìn hắn một cái, "Cậu nhìn cái người này mà xem, bình thường đi với người ta thì lễ mà lễ mễ, hôm nay vội vã như vậy chứ. Sao lão sư không giữ cậu ta thêm một lúc nữa đi!"

Lâm Vu: "Cậu mau về đi thôi. Chính tớ về tìm nghe một chút."

Trong lòng Khuất Thần có cảm giác thành tựu, giống như dạy được Lâm Vu hiểu ra vấn đề nan giải gì.

"Được, nếu cậu không hiểu lại tìm tớ."

"Được."

Ôi trời, tiểu bằng hữu đầu dưa hấu lớn lên thật đáng yêu nha. Cô quay đầu lại đã không thấy Tàn Hành đâu.

Khuất Thần đuổi kịp Tàn Hành, "Tối nay nhà cậu có việc gì à?"

Tàn Hành đẩy xe đạp, "Không có."

Khuất Thần: "Vậy cậu vợ vả như vậy làm cái gì?"

Hắn đưa túi đựng điện thoại di động treo ở tay lái bên trên, không lớn cũng không nhỏ, thật thích hợp.

Tàn Hành nhìn lướt qua, âm thanh lạnh lùng nói: "Vừa lái xe vừa nghe nhạc, cậu có thể hay không có ý thức an toàn một chút?"

Khuất Thần vỗ vỗ đệm xe, giống như không nghe thấy hắn nói gì.

"Tớ xin bỏ tớ để ông ấy mua cho tớ cái tai nghe. Ngày mai tớ mang tới."

Tàn Hành lắc đầu. Làm cách nào mà sao một chút cũng không có biến gì chứ.

"Hách chủ nhiệm mỗi ngày đều ở cổng trường học."

Khuất Thần một mặt tự tin, "Yên tâm đi, tớ có biện pháp."

Ngày thứ hai, lỡ tai Khuất Thần đeo một tai nghe to màu đen, lúc đi vào cổng trường ai cũng nhìn. Khuất Thần cũng không thèm để ý, dường như định đặc đi vào cửa trường.

Một vị học tử năm hai đang đi trực nhật nhìn thấy hắn bèn gọi lại.

"Đồng học, trường học không cho phép mang tai nghe kiểu này đâu."

Khuất Thần gỡ bỏ tai nghe, "Học tử, em đang nghe Anh ngữ mà, không tin thì chị nghe thử đi."

Vị học tử một mặt im lặng, cứ như vậy để cho hắn đi.

Lâm Vu hôm nay sắc mặt đã tốt hơn nhiều, hôm qua đau như chết đi sống lại. Buổi sáng Khương Hiểu mang cho cô một túi lớn đường đỏ, "Lần sau nếu lại đau thì uống cái này nhé."

"Cảm ơn nha."

"Thì thoảng đau mà uống dần thì cũng sẽ đỡ hơn một chút."

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, "Cô tớ nói chờ chúng ta về sau kết hôn rồi sinh con, liền hết đau."

Lâm Vu một mặt mộng, "Sinh con còn có công hiệu này sao?"

"Cô tớ nói cho tớ biết, mà mẹ của Tiêu Vi cũng nói như thế. Tiêu Vi, có phải hay không?"

Tiêu Vi quay đầu nghiêm trang gật gù.

Lâm Vu: "..."

Tàn Hành đằng sau thật muốn giả vờ như không nghe thấy gì, thế nhưng không thể. Hắn thuận tay mò vào cặp sách sờ tai nghe, dư quang vừa mới bắt gặp cái túi trên bàn của Tôn Dương.

Ánh mắt Tàn Hành dừng lại, lấy tới xem xét. Cái túi này cùng cái hôm qua mà hắn nhận được giống nhau như đúc. Tôn Dương lấy tai nghe rồi nghe bài đọc Tiếng Anh.

Tàn Hành đụng hán một chút, "Cái túi ở đâu ra vậy?"

Tôn Dương gỡ tai nghe ra, "Lâm Vu tặng cho tớ đấy, không phải cậu cũng có một cái hay sao?"

Sắc mặt Tàn Hành đen lại, "Hôm qua làm sao không nói cho tớ một tiếng."

"Cậu bị lão sư gọi đi."

Tôn Dương thấy biểu lộ của hắn có chút xoắn xuýt, cẩn thận từng li từng tí vuron tay ra, một giây đoạt lại cái túi của mình.

Tàn Hành lại xem xét, trên ghế Khương Hiểu cũng treo một cái túi.

A! Quà tặng học kỳ mới sao. Tất cả mọi người đều có!

Hắn đưa tay vuốt vuốt mặt mày, chậm rãi tỉnh táo lại, lập tức đứng dậy đi tìm Khuất Thần.

Khuất Thần hiện đang khoe khoang tai nghe của hắn, hơn 3000 ngàn một cái, vừa mới đeo vào cổng trường đã thấy đắc ý rồi.

"Làm gì vậy chứ?"

Khuất Thần gần đây say mê ca hát, rảnh rỗi là nghe nhạc, vừa vận Nhất Trung cách hai năm đều tổ chức thi hát một lần, hắn đã sớm nghe được, năm nay chuẩn bị báo danh rồi.

"Cái túi hôm qua tớ đưa cho cậu đâu, trả đây." Hắn lạnh lùng nói.

"Cái gì?"

"Có việc cần dùng."

"CM! Cậu có ý tốt xong cho tớ rồi còn gì!"

"Sau khi tan học, cậu đi trong cửa hàng tùy ý mà chọn, tớ tính tiền."

Vàng trán của hắn ở giữa mơ hồ lộ ra một tia bức bối tức giận.

"Tớ chỉ muốn cái này! Không phải chỉ là một cái túi sao? Đáng giá sao?"

Khuất Thần nói nhỏ, nghĩ thầm ai lại tới trên chộc hắn. Tần Hành cũng là ọc chết rồi, cô làm sao lại không nói với hắn một tiếng. Sớm biết là cô tặng thì hắn sẽ không...

Khuất Thần gấp hắn trầm mặt, "Sáng ngày tớ đi gấp không mang theo. Mà làm sao đột nhiên muốn cái túi rồi?"

Tần Hành: "Ngày mai nhớ mang tới."

Khuất Thần: "Ai tặng đây?"

Tần Hành: "Hỏi nhiều như vậy làm cái gì."

Rất nhanh đã lên khóa, Đào Mạn đã tiến vào lớp. Mọi người cũng lục tục đi vào.

Lâm Vu bị Đào lão sư gọi lên kiểm tra bài. Trải qua một học kỳ cố gắng cách đọc của cô đã tiến bộ vượt bậc, lưu loát thông thuận, phát âm cũng chuẩn hơn rất nhiều.

Khóe miệng Đào lão sư mang theo ý cười yếu ớt, đáy mắt hiện rõ sự hài lòng trên mặt.

"Ngồi xuống đi."

Những lời khác cũng không có nhiều lời.

"Tiếp theo, Tôn Dương, tiếp tục ——"

Tôn Dương vẽ mặt đau khổ, "..."

Hắn lấp bắp, rõ ràng không có nhớ kỹ.

Đào Mạn lắc đầu, "Ngày nghỉ đã kết thúc, các em cũng nên kiểm chế lại. Học kỳ sau văn lý phân khoa, bắt luận các em tuyển như thế nào, tiếng Anh là môn bắt buộc phải học. Bài sẽ không đơn giản, từ đơn cũng nhiều không kể, thời điểm kiểm tra chả lẽ các em tính khoanh bừa? Thôi tôi cũng không nhiều lời nữa. Học tập là việc của các em, là vì chính các em. Qua hết năm, các em đều lên mười sáu tuổi. Chính mình phải có trách nhiệm với mình."

Bầu không khí lớp học hơi nặng nề. Đào lão sư nói xác thực đã đánh một chút vào cái tâm lỏng lẻo của bọn họ, bất quá cũng chỉ nói một hồi.

Sau khi tan học, mọi người rất nhanh liền khôi phục tâm trạng. Tiêu Vi đem ca từ bản cầm từ đằng sau tới. Mấy nữ hài từ đứng xem, không khỏi kinh hô, "Đều là cậu chép sao?"

Tiêu Vi gật đầu, "Nghỉ đông ở nhà chép."

"Thật tuyệt!"

Lâm Vu lật vài tờ, hỏi: "Các cậu đều thích Châu Kiệt Luân sao?"

Mấy nữ hài tử một mặt chán kinh: "Lâm Vu, cậu biết Châu Kiệt Luân?"

Bầu không khí ngưng trệ mấy phần.

Khương Hiểu phốc một tiếng, cười, "Ha ha ha —— "

"Không có gì đâu, Lâm Vu à, tớ không có ý tứ gì khác đâu."

Lâm Vu vẫn như cũ cười yếu ớt, "Tối qua tớ nghe «Ổ Ngoài Ngàn Dặm», thật là dễ nghe, ca từ rất đẹp."

"Đúng đúng, anh ấy còn có rất nhiều bài hát êm tai."

"Lâm Vu, tớ giúp cậu giới thiệu vài bài hát. Bất quá điện thoại tớ có ít dung lượng quá."

Lâm Vu cười yếu ớt, "Không cần làm phiền, tớ cũng chỉ là thỉnh thoảng nghe nghe chút thôi."

Khương Hiểu nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại hỏi nói: "Tần Hành, cậu còn có lưu lượng hay không?"

Tần Hành ngước mắt, "Có."

Khương Hiểu đem điện thoại Lâm Vu đưa cho hắn, "Giúp Lâm Vu tải mấy bài hát đi."

Lâm Vu: "Không cần, tớ cũng không vội mà nghe đâu."

Cô đưa tay ra muốn cầm lại điện thoại. Tần Hành cũng đưa tay ra. Hai cánh tay cứ như vậy, đầu ngón tay chạm nhau. Tay của hắn ấm áp như ánh nắng ngày hè, tay của cô lại lạnh như băng. Hai người đều là sững sờ, Lâm Vu nhanh một bước cầm lại điện thoại. Tần Hành rút tay về, bất động thanh sắc, lấy điện thoại đi động. Tay con gái tinh tế tỉ mỉ tinh tế, rất xinh đẹp. Lâm Vu nắm thật chặt tay.

Hắn mở miệng nói: "Đợi tớ, mật mã là tên của tớ viết tắt với sinh nhật là qh1123."

Lâm Vu cúi thấp mặt, mở điện thoại ra, lúc điền mật mã vào ngón tay có chút dừng lại, ở trong lòng yên lặng mà nhớ kỹ cái số này. Vào internet xong cô không dám tải quá nhiều, chỉ tải xuống hai bài.

Đến giờ học, mọi người trở lại chỗ ngồi. Tần Hành duỗi chân đung đung cái ghế của cô.

Lâm Vu quay đầu, nhìn qua hắn.

"Lâm Vu, cậu tải bài « năm tháng vàng son »."

Lâm Vu: "Lần sau tớ lại xuống chờ đi."

Tần Hành khước miệng nhẹ cười, "Không cần tiếc thay tớ đâu, lưu lượng của tớ còn rất nhiều. Tớ đều mở, cậu hãy nhớ kỹ mật mã. Lâm Vu, cậu sẽ thích bài hát này."

Lâm Vu một lần nữa lấy điện thoại đi động ra, lục ra được ca khúc.

"BEYOND?"

"Đúng thế."

Hắn cảm thấy Lâm Vu sẽ thích bài hát này.

Tan học lúc, Tần Hành hỏi cô: "Cậu nghe sao?"

Lâm Vu quay người, nửa tựa tại trước bàn của mình, hơi vênh mặt lên nhìn hắn, "Tớ nghe không hiểu nhiều tiếng Quảng Đông, nhìn ca từ thì rất cảm động."

Còn có một loại lực lượng vô hình, cảm giác rất kì quái. Tần Hành khoan thai đứng tại chỗ, thoáng cúi đầu, yên lặng đón ánh mắt của cô. Là hắn biết cô sẽ thích bài hát này, cười cười lại hỏi: "Tay của cậu làm sao lại lạnh thế?"

Con người đen như mực của cô có chút chuyển động. Trong lòng Lâm Vu nhất thời không kịp phản ứng, sao hắn lại chuyển đề tài nhanh như vậy.

Cô nắm tay, "Mùa đông thì như vậy."

Tần Hành lại nói ra: "Là cậu vận động quá ít."

Hắn nói không sai, trước kia trong núi vừa đi vừa về nhiều, đến Tần thành về sau, lượng vận động giảm bớt rất nhiều. Bất quá cái này giống như cùng việc tay cô có lạnh hay không thì không có quan hệ nhiều lắm, cô vừa đến mùa đông thì liền lạnh như vậy.

"Cậu có thể dùng táo đỏ cầu kỳ ngâm nước uống."

Lâm Vu kỳ quái mà nhìn hấn. Hai người nhìn nhau, bầu không khí trầm mặc. Trên mặt Tàn Hành hiện lên vẻ lúng túng, "Ông tớ là thầy thuốc Trung y, trước kia tớ nghe ông đề cập tới, con gái tay chân phát lạnh thì uống cái này là tốt nhất."

Lâm Vu khẽ giật mình, á một tiếng, "Cậu không về nhà sao?"

Tàn Hành: "Chờ Thảm Nghi Đình. Trương lão sư tìm cậu ấy nói chuyện."

Thảm Nghi Đình tụt hạng rất nhiều, Trương lão sư cũng là gấp. Lâm Vu nắm thật chặt mi.

"Cậu đừng lo lắng cô ấy. Thảm gia đã sớm sắp xếp xong xuôi, về sau có thể xuất ngoại."

Tàn Hành nói thẳng.

Lâm Vu ngẫm lại cũng thế, xuất ngoại đối bọn họ là chuyện thường tình, so với cô đi một chuyến Bắc Kinh cũng dễ dàng.

"Cậu có thể giúp cậu ấy ôn tập?"

Tàn Hành nhún mày, hỏi ngược lại: "Tại sao tớ lại phải giúp cậu ấy?"

Lâm Vu dờ khóc dờ cười, các người không phải thanh mai trúc mã sao? Trương Cần cùng Thảm Nghi Đình nói chuyện hai mươi phút, Thảm Nghi Đình thần sắc mặt trời về. Gặp Tàn Hành cùng Lâm Vu đang nói chuyện, ánh nắng ít ỏi cùng ánh đèn đan vào một chỗ, trên người của hai người giống như dát lên một tầng quang mang. Tàn Hành thần sắc là sinh động, hình tượng giống như dừng lại.

Cô ở ngoài cửa chờ đợi mấy giây, về sau tỉnh táo lại mới đi vào, "Tàn Hành —— "

Hai người đều nhìn qua cô. Thảm Nghi Đình cười khỏ, "Cao trung làm sao mệt mỏi như vậy chứ!"

Tàn Hành: "Cậu tạo cho mình áp lực quá lớn."

Thảm Nghi Đình: "Thật hâm mộ các cậu."

Cô cảm cặp sách, "Tớ cảm giác chính mình quá ngu ngốc."

Lâm Vu mấp máy khóe môi, "Cậu sẽ không đâu, tớ có thể giúp cậu."

Thảm Nghi Đình sùng sốt một chút, "Có thể hay không chậm trễ thời gian của cậu?"

Lâm Vu lắc đầu.

Thảm Nghi Đình giờ khoe miệng, "Lâm Vu, cảm ơn."

"Không có gì."

Tàn Hành nhìn Lâm Vu một chút, nói ra: "Chúng tớ đi về trước đây."

Trên đường trở về, Thảm Nghi Đình vẫn như cũ rầu rĩ không vui.

"Tàn Hành, Trương lão sư nói khoa học tự nhiên của tớ so với văn thi yếu, đề nghị tớ lên năm hai thì chuyển vào khối văn."

Tàn Hành: "Trương lão sư nói không sai."

Thảm Nghi Đình: "Thế nhưng chúng ta liền không thể ở chung một lớp."

Tàn Hành: "Không thể thì đừng miễn cưỡng quá, năm hai năm ba nội dung sẽ chỉ càng khó hơn thôi."

Thảm Nghi Đình thở dài, "Được rồi, còn có một cái học kỳ, tớ sẽ cố gắng."

Hai người lái xe đạp song song nhau, đồng hành mà về. Nếu như có thể, vì sao thời gian không thể dừng lại ở hồi nhỏ?

Sáng ngày thứ hai, Khuất Thần đem cái túi đưa cho Tàn Hành, "Đây!"

Tàn Hành cầm ở trong tay, trước sau nhìn một lần.

Khuất Thần mặt đều tái rồi, "Tớ không có làm bẩn."

Tần Hành cười, "Chính cậu đi chọn túi đi."

Khuất Thần: "A, không phải là Lâm Vu tặng chứ? Nhìn cậu khảm trương như thế."

Ánh mắt Tần Hành thật sâu. Khuất Thần dựng lấy đầu vai của hắn, "Cậu thật sự thích cậu ấy sao? Chỗ anh em tớ khuyên thật, Lâm Vu làm bằng hữu thì có thể, nhưng là làm bạn gái thì Tần thiếu gia à, cậu đừng nghĩ sớm làm gì."

Tần Hành nhàn nhạt câu một chút khoe miệng, "Cậu suy nghĩ nhiều rồi đấy."

"Trong mắt Lâm Vu chỉ có học tập, Tần Hành à, là học tập, học tập ở trên trời. Còn cậu chỉ ở chỗ này thôi." Hắn khua khua tay ở dưới.

"Tớ đã nói hết cao trung sẽ không yêu đương."

"Cậu liền lừa gạt người khác đi."

Hắn quen biết Tần Hành nhiều năm như vậy, so với ai khác đều hiểu hơn hết.

Tần Hành trở lại trên chỗ ngồi, đem cái túi đặt tại mặt bàn, vị trí dễ thấy.

Lâm Vu quay đầu thu bài tập, ánh mắt của cô dừng lại. Tần Hành đem bài tập đưa cho cô, khoe miệng trồi lên một nụ cười cao ngạo, "Cái túi này rất tốt."

Lông mi Lâm Vu nhu hòa, ý cười cực mỏng, "Cậu làm sao cùng Khuất Thần lấy trở về rồi?"

Tần Hành xấu hổ tới cực điểm, im lặng, "... Sao hôm qua cậu không nói cùng tớ nói một tiếng?"

Hắn đè ép thanh âm, thân thể không tự giác hướng về phía trước, không khí ám áp vây quanh cô.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Dịch: melbournje

****

Lâm Vu giật giật khoe miệng, thần sắc tự nhiên, "Tớ cho là cậu không thích."

Mỉ tâm Tần Hành vặn một cái, "Tớ lại không biết là cậu tặng."

Lâm Vu giải thích: "Lúc ấy cậu không có ở đây."

Tần Hành dừng một chút, "Hôm qua cậu đã thấy nhưng vì sao không hỏi tớ?"

Mà lại một chút tức giận cũng không có, lấy chỉ số thông minh của cô thì có phải hay không lúc Khuất Thần cầm cái túi này cô đã đoán ra được.

Hai con mắt Lâm Vu vừa đen vừa sáng, thời điểm nhìn người khác, trông như hoa hướng dương đang đón ánh mặt trời, mang theo tinh thần phấn chấn, sẽ không tự giác khiến người ta cảm thấy an bình.

Hắn tinh tế nhìn cái túi, "Cậu làm?"

Không phải hàng hiệu nhưng lại rất đặc biệt.

Lâm Vu lắc đầu, "Mẹ tớ làm, tớ giúp chút ít." Mỗi tiêu kí của bọn họ đều là cô thêu.

Tần Hành nuốt một cái, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua tên của hắn.

"Vậy chữ Hành này là do cậu thêu?"

Lâm Vu gật đầu. Cô không có nghĩ tính tình hắn cao ngạo như vậy lại mở miệng cùng Khuất Thần muốn lấy cái túi về. Tần Hành người này mặc dù có đôi khi khinh thường hết thảy, bất quá hắn đối với bạn bè đều là thật tâm thật ý.

Tần Hành nhìn khuôn mặt của cô, làn da trắng trong suốt, mũi ngao nghễ ưỡn lên, còn có cái vành tai mềm mềm. Cổ Lâm Vu tinh tế thon dài, đeo khuyên tai nhất định rất đẹp.

Phòng học một góc, bọn họ nhàn nhạt trò chuyện, thời gian sâu sắc.

Khương Hiểu cầm bảng xếp hạng thi cuối kỳ về chỗ, "Làm xong rồi."

Lâm Vu cùng Tần Hành ngừng trò chuyện.

"Cậu muốn làm gì?"

Khương Hiểu: "Tớ muốn đi tìm Hách chủ nhiệm nói chuyện, để thầy ấy đem sách trả lại cho tớ."

Lâm Vu: "... Tớ cảm thấy vẫn là không nên đi."

Khương Hiểu: "Tần Hành nói rồi mà, chỉ cần tớ thi tốt, Hách chủ nhiệm nói không chừng sẽ trả truyện cho tớ."

Tần Hành sờ lên mi tâm.

Sau giờ học, Khương Hiểu quả nhiên cầm bảng xếp hạng đi tìm Hách chủ nhiệm. Lâm Vu có chút bận tâm, quay đầu nói với Tần Hành cùng Tôn Dương, "Khương Hiểu thật sự đi tìm Hách chủ nhiệm rồi."

Tôn Dương giờ ngón tay cái lên, "Nữ anh hùng! Từ nay về sau, tớ chỉ phục cậu ý."

Tần Hành: "Không phải cậu cho rằng cậu ý to gan sao?"

Lâm Vu: "Thế nhưng Hách chủ nhiệm sẽ không trả đâu."

Đầu ngón tay Tần Hành nhẹ nhàng gõ bàn một cái, "Để cậu ấy thử một chút đi, biết đâu có hi vọng."

Khương Hiểu yên lặng ở trong lòng cho mình thêm cổ lên, đưa tay gõ gõ lên cửa phòng.

"Vào đi."

Khương Hiểu hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào.

"Hách chủ nhiệm!"

Hách chủ nhiệm thấy là cô, "Khương Hiểu, tìm tôi có việc?"

Khương Hiểu đi đến trước bàn làm việc, sắc mặt do dự, con mắt liếc nhìn, không thấy được truyện của mình.

Hách chủ nhiệm mở miệng: "Đi thi học kỳ thành tích của em quả thật tốt, về sau càng phải thêm cố gắng, tương lai phải thi đỗ đại học cho tốt."

Khương Hiểu mỉm cười, "Hách chủ nhiệm, em chính là muốn cùng ngài nói chuyện học tập, thầy nhìn thứ tự xếp hạng của em đi."

Cô vội vàng lôi bảng ra.

Hách chủ nhiệm cười, "Tôi biết. Lần này em xếp hạng thứ 99, có tiến bộ lớn nhất. Không sai!"

Khương Hiểu rầu rĩ, "Hách chủ nhiệm, em tiến bộ lớn như thế, thầy có thể..."

Hách chủ nhiệm nhìn qua cô, "Muốn được khen ngợi sao?"

Khương Hiểu khẽ cắn môi, lời nói đến khóe miệng thì không chui ra được.

Ánh mắt Hách chủ nhiệm lay động, đứng dậy đến trước tủ sách. Con mắt Khương Hiểu trừng lớn.

"Tiến bộ là được khen ngợi."

Hắn đưa tay cầm ra một bản bút ký, "Học bổng thì không có hi vọng, thôi thì tặng 1 quyển vở vậy. Tiếp tục cố gắng nhé! Xong, trở về lên lớp đi. Còn có việc gì sao?"

Khương Hiểu xì một tiếng nhỏ, "Vâng! Cảm ơn Hách chủ nhiệm!"

Hách chủ nhiệm nhìn bóng lưng của cô, đợi cô rời đi, từ trong ngăn kéo lấy ra quyển truyện kia. Tiều tử thối, còn dám tới đòi sao! Hắn lắc đầu, đem truyện để qua một bên trong hộp giấy, phải cất kỹ mới được!

Khương Hiểu đang thất lạc ở trên mây thì rơi xuống đất trở lại lớp học. Mọi người kia đều rất mong đợi, một mặt tha thiết nhìn qua cô.

"Thế nào?"

"Có phải hay không bị đánh một trận?"

Khương Hiểu: "Tớ không dám mở miệng, khó lắm! Hách chủ nhiệm còn đưa tớ một quyển sách, để cho tớ tiếp tục cố gắng học tập."

Tôn Dương cười ha ha.

"Cách mạng chưa thành công, mong đồng chí tiếp tục cố gắng!"

Ánh mắt Lâm Vu cùng Tần Hành trên không trung giao nhau, trên mặt hai người đều ẩn nhẫn ý cười.

Khương Hiểu rút cuộc cũng từ bỏ mong ước.

Thứ hai vào ngày khai giảng, trường học nghênh đón học sinh nhất trung nói chuyện dưới cờ. Tinh không vạn lý, trong sân trường cây ngân hạnh đứng đưa theo gió dập chòn, thỉnh thoảng có chim chóc bay qua.

Hiệu trưởng đồng dạng nói năm phút, Tổng Dật Minh đại diện cho học sinh năm nhất lên đài phát biểu, chỗ của lớp 2 vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tổng Dật Minh đến cùng là chuẩn bị rất nhiều, tự mình sửa lại bản thảo, năng lượng tràn đầy.

"Trong tương lai hai năm rưỡi tới, em sẽ nỗ lực cố gắng hết mình, lấy nhiều điểm số xinh đẹp để về lên cho 3 năm cấp 3 này một dấu chấm hết hoàn mỹ. Cảm ơn mọi người!"

"Được!"

Khuất Thần vỗ tay đầu tiên khen hay. Trương Cần quay đầu nhìn, ánh mắt ngậm lấy mấy phần cảnh cáo.

Khuất Thần sờ mũi một cái, "Thật không có ý tứ."

Tần Hành: "Cậu an tĩnh chút, Trương Cần từ đằng sau tới."

Khuất Thần: "Bất quá ban trưởng thật là uy phong nha. Nữ sinh sát vách đều đang nhìn hấn."

Tần Hành bật cười.

Lời phát biểu của Tổng Dật Minh kết thúc, lại bắt đầu nghi thức trao học bổng. Nhất Trung mỗi học kỳ đều có, mỗi cái niên cấp chỉ có năm người, sức cạnh tranh tương đối lớn, chỉ đang khích lệ học sinh học tập cho giỏi. Dư hiệu trưởng tự mình đem giấy khen tặng cho mấy bạn nhận được học bổng đồng học. Tần Hành hơi hơi hí mắt, trong đám người hấn liếc mắt liền có thể thấy Lâm Vu. Rõ ràng tất cả mọi người đều mặc áo xanh trắng, nhưng vẫn là liếc mắt liền có thể thấy cô. Cô đứng chính giữa, lưng thẳng tắp, sắc mặt nhàn nhạt. Khuất Thần cười nói: "Cậu không nên cự tuyệt học bổng, nếu không thì cậu cùng cậu liền có thể đứng chụp chung cái ảnh lưu niệm rồi."

Tần Hành trầm mặc một chút, "Về sau cơ hội còn có rất nhiều mà."

Học bổng (giờ tôi mới hiểu học bổng là tiền, sry vì đã dịch sai huhu ;;<) của Nhất Trung mặc dù không nhiều nhưng 1000 khối đối Lâm Vu tới nói là tiền sinh hoạt hai tháng.

Khuất Thần hừ một tiếng.

Cuối cùng kết thúc, chuông học học cũng vang lên. Các học sinh đều gấp gấp chạy về hướng phòng học. Tần Hành chậm rãi ung dung rơi vào phía sau, Khương Hiểu cũng đang chờ Lâm Vu. Cô cười hi hi, "Lâm Vu nói nhận được tiền nên muốn mời tớ uống trà sữa."

Trà sữa mười mấy khối tiền một cốc, Lâm Vu xưa nay sẽ không mua.

Tần Hành nhú mày, "Cậu không phải thích uống mấy cái lon cà phê bán ở mấy cái máy bán hàng tự động sao?"

"Cái kia một khối tiền một cốc, bình thường vì tinh thần tốt mới uống."

Khương Hiểu mặt mày bay lên, "Chịu không được. Cũng không phải tiền của mình, người nào đó sẽ đau lòng thành dạng gì."

Tần Hành không nói chuyện.

Lâm Vu cùng Tổng Dật Minh cùng đi tới, mấy người nhìn nhau cười một tiếng.

Thời gian trong sân trường đơn giản, lặp lại, thế nhưng lại là đặc biệt. Những người kia, con đường kia, kiểu gì cũng sẽ tại mãi mãi trong trí nhớ.

Có người quen biết nhìn bọn họ, đẩy mắt lại có một cảm xúc khác biệt.

"Cậu biết không, lúc nghỉ đông tớ thấy Tần Hành cùng Khương Hiểu hẹn hò."

"Thật hay giả?"

"Thật! Ở Starbucks!"

"Tần Hành trước đó không phải nói 3 năm cao trung không yêu đương sao?"

"Đoán chừng là bắt đắc dĩ đi. Lâm Vu lớp bọn họ học rất giỏi, bắt quá gia cảnh rất kém cỏi, hẳn cậu ý khả năng nghĩ là không cho Lâm Vu thêm phiền phức."

...

Chu Nhất Nghiên lẳng lặng nhìn hướng Tần Hành, ánh mắt ưu thương.

"Chu Nhất Nghiên, lên lớp, đi nhanh."

"Tới đây."

Không hiểu sao tin này cũng từ phạm vi nhỏ truyền ra to. Liền cả người trong cuộc đều biết, Tần Hành không để ý, Khương Hiểu càng không thêm để ý, hai người quan hệ vẫn như cũ, mỗi ngày như cũ. Bắt quá luôn có người tò mò. Nữ sinh trong túc xá, còn có người không kìm chế được tìm đến Lâm Vu để chứng thực qua.

Lâm Vu tốt tính giải thích: "Không có."

Dương Tiểu Mộng: "Nữ sinh cùng nam sinh còn có quan hệ bạn bè thuần khiết sao? Những người này thực quá nhàm chán."

Trần Đồng: "Bắt quá Khương Hiểu cùng Tần Hành có quan hệ là thật."

Thôi Nhã: "Có thể bọn họ có gì thật hay không? Chứ vì cái gì mà Tần Hành lại cho Khương Hiểu vé chứ, cái kia rất khó có được."

Trần Đồng một mặt hoang mang.

Lâm Vu cảm qua bài thi hóa, không tham dự cái đề tài này nữa. Cô muốn đọc sách, mặc kệ tại trong hoàn cảnh gì, cái kia đều có thể ổn định lại tâm thần. Một cái học kỳ ở chung, tất cả mọi người đã hiểu rõ tính cách lẫn nhau. Mọi người thấy Lâm Vu cố gắng như vậy, hoặc nhiều hoặc ít đều hứng chịu tới một chút ảnh hưởng. Trần Đồng cũng lấy ra sách. Thôi Nhã cảm thán, "Các cậu đều liều mạng như vậy, áp lực của tớ thật lớn a."

Dương Tiểu Mộng: "Vậy liền cùng nhau nỗ lực đi."

Thời gian ngày một trải qua, thời tiết dần dần ấm lên. Lâm Vu vội vàng tham gia kì tuyển chọn tranh tài hóa học cả nước, chỉ có thông qua được vòng loại mới có cơ hội tham gia chính thức. Mỗi ngày của cô ngoại trừ học tập liền là học tập. Bà Thắm gọi điện thoại cho cô nhiều lần sang chơi nhưng cô đều cự tuyệt. Lý do này, người Thắm gia cũng không có cách nào nói tiếp. Chỉ là bà Thắm đành phải để cho người đưa một chút thức ăn đến ký túc xá. Cường độ học này của Lâm Vu, người chung quanh nhìn xem đều cảm thấy rất kinh khủng. Khương Hiểu lo lắng, "Lâm Vu, cậu không cần gấp thế làm gì."

Tần Hành cũng nhũn mảy. Bọn họ cũng đều biết, Lâm Vu có bao nhiêu cố gắng, giờ thể dục cô liên tục đọc sách.

Lâm Vu cười cười, "Tớ không sao, đọc sách thôi mà."

Khương Hiểu: "Người khác nếu là nghe được lời này của cậu, đoán chừng muốn đánh cậu ý"

Lớp trưởng từ văn phòng trở về.

"Mọi người yên lặng một chút, nhân ngày kỷ niệm thành lập trường, Trương lão sư để chúng ta sắp xếp một tiết mục. Mọi người có ý nghĩ gì không?"

"Hợp xướng!"

"Khiêu vũ!"

"Đóng kịch!"

...

"Tốt! Trong lúc buổi trưa sẽ thương lượng tiếp."

Tổng Dật Minh nói xong, tìm đến Khương Hiểu.

"Lần này trường học tuyển truyền làm báo tường (đoạn này tôi chưa chắc chắn ạ). Khương Hiểu, cậu có thể hay không giúp đỡ chút? Tớ về tranh không tốt."

Khương Hiểu: "Không có vấn đề gì."

Tổng Dật Minh: "Vậy thì cảm ơn cậu. Đúng, lần này tiết mục biểu diễn, các cậu cũng nên đề xuất một chút chủ ý. Lâm Vu —— "

Lâm Vu cười khỏ, "Ban trưởng, tớ không biết khiêu vũ, cũng không biết hát."

Tổng Dật Minh: "Cậu không phải người Miêu tộc sao? Nghe nói người Miêu tộc đều có khả năng hát hay múa đẹp."

Người phía trước phụ họa: "Đúng vậy nha. Nếu không lớp chúng ta liền hát bài « Tôi Yêu Trung Hoa »,... Sau đó mọi người mặc quần áo dân tộc thiểu số cho chất."

"Lớp chúng ta không có năm mươi sáu người!"

Tổng Dật Minh nhìn Lâm Vu, "Đều nói dân tộc các cậu trong người hình như có gene ca hát."

Lâm Vu: "Tớ khả năng không phải người Miêu tộc trong truyền thuyết đi."

Có người tò mò hỏi: "Lâm Vu, cha mẹ cậu đều là người Miêu tộc sao?"

Nụ cười Lâm Vu trên mặt lập tức tắt, trầm mặc mấy giây, mới mở miệng: "Mẹ tớ hát hay còn bố tkhôngông."

"Cái đó khó trách. Tớ có cái tiểu học đồng học cũng là dạng này. Đại khái là di truyền gene của cha."

Lâm Vu không có lại nói cái gì, sắc mặt có chút bối rối, cầm lấy cốc nước đi ra ngoài. Tàn Hành nắm chặt bút trong tay, nhìn qua cô. Gia đình Lâm Vu là gia đình độc thân, hồ sơ của cô bên trên chỉ có mỗi thông tin của mẹ. Người dân tộc Miêu, nguyên quán Tây Nam biên cảnh. Hết thấy nhìn xem khôi phục bình thường.

Tàn Hành kêu cô một tiếng, "Tuần này cậu đi thi rồi sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Ở đâu?"

Lâm Vu báo địa chỉ.

"Nhà tớ gần chỗ đó."

Lâm Vu biểu lộ ngưng trệ, có ý tứ gì đây?

"Đến lúc đó có thời gian, tớ đi qua nhìn một chút."

"Nhìn cái gì?"

Xem so tài? Cô không phải tham gia phong trào thể dục thể thao, là thi đó. Lại có người đi "Nhìn" tranh tài, bắt quá đúng xem toàn là cha mẹ chờ con.

Tàn Hành nhìn cô, cắn răng, "Nhìn cậu! Cho cậu có thêm động lực cố lên!"

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Thứ bảy, Nhất Trung tham gia đấu vòng loại cho học sinh, giáo viên năm hai dạy hóa dẫn dắt cả đội, trường học an bài bọn họ đưa đến nơi thi.

6h50 sáng, mọi người tập hợp ở cửa trường học, sáu người đều mặc đồng phục màu xanh trắng.

Từ lão sư nhìn những học sinh này, cảm khái nói: "Đây là lần thứ ba tôi dẫn dắt đội."

"Lão sư, vậy ti lệ như nào ạ?"

Từ lão sư cười cười, "Cao nhất phải kể đến giải nhất cả nước. Nhất Trung mấy nhân vật truyền kỳ, có một người gọi là Chu Tu Lâm, không biết các em có nghe qua hay không. Năm đó, cũng là học giỏi khoa học tự nhiên, toán học cùng hóa học đều cầm qua giải đặc biệt."

Ánh mắt Lâm Vu nghi hoặc, Chu Tu Lâm? Có phải anh trai của Chu Nhất Nghiên không? Mặc dù Chu Tu Lâm lớn hơn bọn họ 6 tuổi nhưng vẫn là có người biết hẳn.

"Em có nghe nói qua anh ấy, chị họ em cùng anh ấy học chung, nói anh ta thật siêu lợi hại."

Từ lão sư lắc đầu, "Đáng tiếc hẳn đã không có học toán học, cũng không có học hóa học, mà là học kinh tế và truyền thống."

Được hạng nhất thì thế nào? Nhân sinh có lựa chọn nhiều nữa đâu. Một đường nói chuyện tào lao, tâm tình khẩn trương trước khi thi trong lúc vô tình biến mất hơn phân nửa.

Sau khi đến địa điểm thi, Từ lão sư lại dặn dò bọn họ vài câu, "Đừng hoang mang, ổn định lại tinh thần. Tò ở chỗ này chờ các em."

Mấy người này đều là học sinh khá giỏi của Nhất Trung chọn lọc ra, nên hẳn đối bọn họ rất có lòng tin.

"Từ lão sư cứ yên tâm. Chúng em sẽ cố gắng."

Từ lão sư vui mừng nhìn bọn họ, "Mau vào đi thôi."

Đây là lần đầu tiên Lâm Vu tham gia dạng tranh tài này, hai ngày trước Tôn lão sư cũng cùng cô trò chuyện, để cô bình tĩnh. Mặc kệ khảo thí kết quả như thế nào, cô cố gắng hết sức thì đó là kết quả tốt nhất.

Ánh mắt Lâm Vu trầm tĩnh, giẫm lên gạch màu đỏ, hướng trường học đi vào. Cửa trường học đậu không ít xe con, một số cha mẹ đến đây đưa con tham gia thi. Lâm Vu nhìn lướt qua, bình tĩnh lạnh nhạt. Từ nhỏ đến lớn, mỗi một lần khảo thí đều là dạng này nên cô quen rồi.

"Lâm Vu —— "

Lâm Vu có chút nghiêng đầu, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc đứng phía trước. Hắn mặc một bộ đồ màu trắng, áo sweater rộng thùng thình, một tay nắm lấy dây dắt chó đi dạo, bên cạnh một con samoyed lông trắng như tuyết.

Lâm Vu nhắc chân đi qua chỗ hắn, mặt mày điềm nhiên, trong lòng không hiểu sao lại có một tia âm áp.

Không khí ướt át, trên tóc của hắn tựa hồ còn dính chút sương.

Tần Hành: "Tớ dắt chó đi dạo."

Lâm Vu đánh giá con samoyed này, toàn thân màu trắng, thật xinh đẹp.

Samoyed dịu dàng ngoan ngoãn, chậm rãi đi đến bên cạnh Lâm Vu, cọ cọ vào chân cô.

Tần Hành xấu hổ, lòi dây, "Tiểu Dã, trở về!"

Lâm Vu sờ lên đầu samoyed, "Đây là chó cậu nuôi sao?"

Tần Hành hỏi hột nói: "Mẹ tớ nuôi, bà ấy hôm nay có việc nên để cho tớ giúp dắt chó."

Lâm Vu: "Nó rất xinh."

Khóe miệng Tần Hành khẽ động, nhìn qua cô, "Cậu mau vào đi thôi."

Đúng thế. Phía dưới còn có một trận đại khảo! Cô nhéo nhéo mũi, quay người muốn đi vào.

"Lâm Vu ——" Tần Hành lại kêu một tiếng.

Lâm Vu dừng bước, quay đầu nhìn qua hắn.

"Cô lên!"

Hắn trầm giọng nói.

Ánh nắng sáng sớm, thừa thớt đánh vào trên vai người thiếu niên, giống như thêm vào một tầng quang trạch, tinh thần cô phấn chấn hẳn lên.

Một cảnh đó, Lâm Vu một mực ghi tạc trong đầu. Thiếu niên đứng tại chỗ, một chú chó trắng muốt khéo léo ngồi dưới đất. Cô nhẹ nhàng mỉm cười, một nụ cười chân thành.

Tần Hành ở đó. Hắn đứng ở cửa ra vào nửa giờ, kết quả gặp phải Từ lão sư.

Từ lão sư nhận ra hắn, cùng hắn nói vài câu, thật sự cho rằng hắn vô tình dắt chó đi qua.

"Lâm Vu lớp các em thật lợi hại."

Khỏe miệng Tần Hành giương lên. Chờ lúc hắn trên đường trở về vài phút thì mọi chuyện như rơi tung hết cả lên. Tiểu Dã ba tuổi, đáng dấp đã lớn lại còn nặng nên hắn không bế nổi, cuối cùng hắn phải gọi xe mới về nhà.

Mẹ Tần nhìn thấy hắn trở về, "Mới sáng sớm ra mà con đã mang Tiểu Dã đi đâu?"

Tần Hành ngồi trên ghế sa lon, "Đi lòng vòng một chút thôi ạ."

Mẹ Tần: "Vậy sao?"

Tần Hành hừ hừ một tiếng, "Mẹ nên cho Tiểu Dã ăn ít một chút." Hắn liệt hết cả tay rồi.

Sau khi thi Hóa một tuần, thứ tự kết quả đã có, Lâm Vu cầm hạng nhất toàn tỉnh, bất quá kết quả này cũng là chuyện trong dự liệu.

Trong lúc Tôn lão sư tuyên bố tin tức này, trong mắt tất mọi người đều là ý cười. Ai cũng sẽ không hoài nghi, Lâm Vu đoạt giải, hắn có bao nhiêu vui vẻ. Tôn lão sư là một người kiêu ngạo, Lâm Vu đều có chút không có ý tứ. Có người bội phục, có người đồ kỵ, có người hâm mộ. Bọn hắn sẽ không lại nghi Lâm Vu đến từ nơi nào đâu. Học chung với nhau nửa năm, bọn họ đều hiểu, thành tích của cô là phải nỗ lực bao nhiêu nên kết quả rất công bằng. Trong bọn họ phần lớn người chỉ cảm thấy là không bằng lòng khi Lâm Vu chịu khổ như vậy mà thôi.

Trần Đồng cùng Lâm Vu là cùng phòng, chung quanh mấy người đang thảo luận về Lâm Vu, cô nói một câu.

"Mỗi ngày rời giường sẽ là đọc sách, chạy máu mũi chính mình cũng không phát hiện, nếu chúng ta cũng giống như cậu ấy, top 100 khẳng định không có vấn đề."

Thẩm Nghi Đình cười cười.

Tan học, Thẩm Nghi Đình tìm đến Lâm Vu, "Tuần này cậu có rảnh không?"

Lâm Vu đáp ứng sẽ dạy kèm cho cô, "Có."

Tôn Dương hỏi: "Các cậu muốn cùng nhau học sao? Mang tớ theo chắc không phiền đúng không? Tần Hành có muốn đi kè không?"

Thẩm Nghi Đình nhìn Lâm Vu, "Tớ nghe Lâm Vu."

Lâm Vu thì không có vấn đề.

Tần Hành gật đầu, "Các cậu hẹn thời gian đi."

Hắn cầm quần áo thể thao, vội vã muốn đi thi đấu.

"Phải cùng lớp 8 đá bóng rồi, tớ đi trước."

Thẩm Nghi Đình cười, "Cứ quyết định như vậy đi. Lâm Vu, cảm ơn cậu."

Lâm Vu hỏi: "Khương Hiểu, cậu có muốn đi không?"

Khương Hiểu có chút không quan tâm, "Cái gì?"

"Học nhóm."

Khương Hiểu: "Ồ, tớ không tới."

"Vì sao thế?"

Khương Hiểu mím mím khỏe miệng, "Trong nhà có một chút việc. Không có chuyện gì đâu, khi nào rảnh thì tớ sẽ tham gia."

Một ngày này, lúc Lâm Vu tới phòng làm việc, nhìn thấy có một người phụ nữ tìm đến Trương Cần. Người này tầm hơn ba mươi tuổi, mặc một cái áo khoác xám, khí chất ưu nhã, dung mạo có mấy phần quen thuộc.

"Trương lão sư, tôi đã thương lượng với Hiểu Hiểu rồi, ý của chúng tôi là hi vọng em ấy có thể đi theo chúng tôi đi Canada học. Cô bé chỉ có một mình, tuổi lại còn nhỏ, cha không ở bên, tôi thực sự không yên lòng để cô bé ở lại nơi này."

Trương Cẩn: "Cô à, tôi hiểu tâm tình của cô. Bất quá Khương Hiểu cũng không phải đứa trẻ mới lên ba, con bé có ý nghĩ của mình. Các người cũng nên tôn trọng ý kiến của em ấy."

"Tôi biết. Trương lão sư, hôm nay mục đích tôi tới đây cũng là xin ngài giúp tôi khuyên nhủ con bé. Hiểu Hiểu trong khoảng thời gian này rất mâu thuẫn."

Trương Cẩn gật gật đầu, lấy ra mấy tập kiểm tra.

"Khương Hiểu cũng thông minh, cô xem xem thi học kì được hạng 99, nhưng gần đây có mấy bài kiểm tra thành tích đang bị rớt. Tôi vốn đang định tìm cô nói chuyện, hiện tại thì đơn giản rồi. Tôi cảm thấy các người nên cùng Khương Hiểu nói chuyện thẳng thắn thì hơn."

"Trương lão sư, vậy liền làm phiền ngài."

Lâm Vu buông sách bài tập xuống, quay người trở về phòng học, Khương Hiểu không ở đây.

"Tôn Dương, Khương Hiểu đâu?"

Tôn Dương: "Bị ban trưởng gọi lên, đi về áp phích."

Lâm Vu nhìn đồng hồ, còn có năm phút mới lên tiết. Cô tranh thủ thời gian đi ra ngoài, đi đến cửa sau vừa vận dụng phải Tàn Hành.

Tàn Hành nhìn sắc mặt cô có chút lo lắng, "Thế nào?"

Lâm Vu nhìn hẩn, "Cậu biết chuyện của Khương Hiểu không? Cậu ấy muốn đi Canada sao?"

Tàn Hành không có gì gạt mình, "Có nghe cậu ấy nói qua."

"Cậu biết từ bao giờ vậy?"

"Nghĩ đông."

Tàn Hành đem nước khoáng bỏ lên trên bàn, "Ra ngoài rồi nói chuyện."

Hai người tới một góc hành lang. Tàn Hành đem chuyện đó kể ra cho cô. Lâm Vu nhú mày, "Cậu ấy muốn đi sao?"

"Không biết."

Tàn Hành liếm liếm khóe miệng, nếu như hẩn không có quan sát sai, "Kỳ thật tớ cảm thấy Khương Hiểu còn có việc."

Tay Lâm Vu vịn tại trên lan can, trầm ngâm nói: "Mỗi người đều có bí mật."

"Nếu như Khương Hiểu đi Canada, cậu sẽ buồn đúng không?"

Lâm Vu mím khóe miệng nửa ngày cô mới gật gật đầu. Nếu như không được gặp Khương Hiểu, cô có thể tưởng tượng được cuộc sống cấp ba khẳng định giống như trước kia, ngọt ngào và cô tịch.

Tàn Hành nhìn qua cô, "Vậy nếu như là tớ thì sao?"

"Cậu cũng muốn đi?"

"Tớ nói là nếu như?"

Hẩn dòi ánh mắt đi chỗ khác. Lâm Vu thành thật trả lời: "Tớ không biết, không nghĩ nhiều như vậy."

Tàn Hành hừ một tiếng, "Học kỳ sau cậu thi khoa học tự nhiên a?" Lâm Vu gật đầu, đây là khẳng định.

"Hi vọng phân khoa sau, chúng ta còn ở chung một lớp."

Tàn Hành nghĩ, đến lúc đó không chung lớp, hẩn cũng sẽ nghĩ biện pháp. Lâm Vu nghĩ thầm, tỉ lệ ở chung lớp là bao nhiêu đây? Bất quá cô không có thời gian đi xoắn xuýt những chuyện này.

Tiết mục biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường, ban trưởng cùng mấy cái ban ủy thương định về sau, quyết định diễn kịch "Khổng Tước Đông Nam Phi". Kịch bản là Trương Nam cùng Khương Hiểu cùng nhau sửa và còn mời cả Âu Dương lão sư hỗ trợ sửa đổi nữa. Cố sự là mấy ngàn năm trước, nhưng là người hiện đại đến diễn, tự nhiên phải có thuộc về thế hệ này người đặc điểm.

Kịch bản trau dồi xong lại không có tìm được diễn viên. Tổng Dật Minh như đầu không thôi, mỗi ngày đều tại lớp học hỏi người. Mọi người không phải thẹn thùng, mà là lười biếng. Mắt thấy thời gian càng ngày càng gần, hẩn gấp không chịu được. Cuối cùng bắt đầu đi tìm đến Tàn Hành, "Tớ nhìn cậu thích hợp nhất, có khí chất nam chính."

Tần Hành trực tiếp cự tuyệt, "Tớ từ khi học nhà trẻ đã ghét diễn kịch rồi."

"Tần Hành, phải vì vinh dự của tập thể chứ. Lâm Vu đều tích cực chủ động tham dự."

Tần Hành thoáng qua giật mình.

"Lâm Vu diễn nhân vật gì? Lưu Lan Chi?"

Lâm Vu cười, cô cũng là bị ép, xem như ủng hộ Khương Hiểu đi.

"Nha hoàn."

Tần Hành quệt quệt khóe môi, "Bên người Tiêu Trọng Khanh không phải có gã sai vặt sao, tớ có thể diễn vai đó."

Ban trưởng muốn thổ huyết, "Gã sai vặt đã có người, Tôn Dương, Lý Duy Dân, mấy người chuẩn bị tuyển. Hiện tại còn mỗi Tiêu Trọng Khanh."

Tần Hành mặt một chút ghét bỏ, "Tớ không thích nhân vật Tiêu Trọng Khanh này."

"Không không không! Kịch bản sửa lại! Cái này bản Tiêu Trọng Khanh không giống sách giáo khoa đâu."

Lâm Vu: "Khương Hiểu sửa lại kịch bản."

Tần Hành nhìn qua cô, "Cậu cảm thấy tớ thích hợp?"

Lâm Vu dừng một chút, "Hình tượng của cậu rất thích hợp."

Tần Hành cười, kiên trì đáp ứng. Ban trưởng thở ra một hơi dài: "Tớ còn phải đi tìm Lưu công tử đây."

Tần Hành nhú mày, "Ai diễn Lưu Lan Chi?"

Lâm Vu nói: "Thẩm Nghi Đình, Chu Nhất Nghiên."

Tần Hành áchH một tiếng, "Vì sao lại là hai người?"

Khương Hiểu sâu kín nói: "Bởi vì hai người đều nghĩ mình diễn nhân vật nữ chính."

Hiện tại cậu diễn Tiêu Trọng Khanh, đoán chừng ai cũng không chịu buông tay.

"Cũng không thể để hai người đều lên trận chứ?"

"Đến cuối cùng sẽ PJ, ai diễn tốt hơn thì đóng. Kỳ thật tớ cảm thấy Lâm Vu thích hợp nhất."

Ánh mắt Tần Hành cũng nhìn về phía Lâm Vu, ừm, hần cũng cảm thấy phù hợp.

Lâm Vu lắc đầu, "Tớ không có kinh nghiệm."

Mọi người từ hồi ở nhà trẻ liền có sân khấu biểu diễn, mà cô một lần biểu diễn trải qua đều không có.

Khương Hiểu nói: "Bất quá mẹ của Thẩm Nghi Đình muốn giúp tớ mua sắm trang phục lần này."

Lâm Vu hiểu rõ, dĩ Dương yêu quý con gái, khẳng định là phải giúp một tay. Vậy sau này, lớp 2 mỗi hôm giữa trưa, còn có sau khi tan học, tất cả mọi người cùng nhau tập luyện. Lâm Vu diễn nha hoàn, không có lời kịch. Mỗi ngày cô đều sẽ mang theo một quyển sách, rảnh rỗi thì an vị một bên đọc sách. Mấy ngày tập luyện cũng có vấn đề xảy ra. Thẩm Nghi Đình cùng Chu Nhất Nghiên ai cũng không chịu nhượng bộ. Tống Dật Minh cùng Tường Nam đều giải quyết không được, cuối cùng hỏi Tần Hành, để hần chọn. Hai người đều nhìn Tần Hành, ánh mắt lấp lóe.

Chu Nhất Nghiên hỏi hần: "Tần Hành, cậu chọn ai?"

Thẩm Nghi Đình cắn gót môi không nói một lời mà nhìn hần. Tần Hành không những không giận mà còn cười, "Các cậu ai muốn diễn thì diễn đi?"

Hần giật áo khoác rồi bỏ đi. Đám người mặt một chút không biểu lộ. Lâm Vu ngồi ở phía dưới, nguyên bản đang đọc sách cũng dừng động tác lại. Cô giương mắt nhìn, Thẩm Nghi Đình mặt một chút ủy khuất, Chu Nhất Nghiên tức muốn nổ. Cô yên lặng thở dài một hơi, lại nhìn ban trưởng mặt một chút tuyệt vọng. Khương Hiểu tiến đến chỗ cô, uống một hớp nước lớn.

"Lâm Vu hỗ trợ đi khuyên nhủ Tần Hành đi?"

Lâm Vu nghi hoặc. "Ai, cậu an ủi đi, khuyên cậu ấy cũng không dễ dàng."

Kẹp bởi hai nữ sinh ở giữa.

Khương Hiểu đẩy đẩy cô, "Coi như giúp tớ một chút đi."

Lâm Vu cười khỏ, "Thảm Nghi Đình cùng Chu Nhất Nghiên, các người nghĩ biện pháp đi, chọn ra được 1 người thì tốt để cho người còn lại đóng vai khác."

"Thế nhưng nhân vật cứ nhiều như vậy. Còn có bà mối có ai diễn đâu?"

Lâm Vu đứng dậy, đeo balo trên lưng, nghĩ nghĩ lại cầm một bình nước khoáng. Cô dọc theo đường tìm tung tích Tần Hành, từ đại sảnh cuối cùng trở lại phòng học, mới tại hành lang nhìn thấy hắn.

Sắc trời dần dần muộn, hoàng hôn từng chút từng chút bao phủ đại địa.

Lâm Vu đi qua, Tần Hành nhìn coi một cái.

Hắn hỏi: "Tớ tìm tớ?"

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Lâm Vu đem nước khoáng đưa cho hắn, hắn vừa mới tập luyện nhiều, nói nhiều như vậy mà một ngụm nước đều không có uống.

Đáy mắt Tần Hành hiện lên một tia mừng rỡ, một chai nước trong nháy mắt dập tắt cơn nóng của bản thân. A! Cô ấy vẫn là thật quan tâm mình sao.

"Lâm Vu, cậu là tới khuyên tớ trở về?"

Lâm Vu nhẹ nhàng tựa trên lan can, con mắt nhìn lên bầu trời phương xa, cuối trời từng đám mây giống như ngọn lửa tiên diễm mà mỹ lệ.

"Nếu như không thích cũng không cần miễn cưỡng chính mình."

Tần Hành rất kinh ngạc, cô như vậy vậy mà có thể khuyên thế sao?

"Vậy còn cậu? Cậu vì cái gì mà không cự tuyệt?"

Lấy tính tình của cô căn bản sẽ không tham gia dạng hoạt động này. Lâm Vu nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn hắn, "Đại khái này lại là lần đầu tiên biểu diễn. Mà tớ phải ủng hộ công việc của ban trường cùng Khương Hiểu."

Cô cười cười.

Thời gian tập luyện cô vẫn có thể gạt ra.

Tần Hành mím mím khóe miệng, "Đến cùng ai muốn diễn kịch? Đại hợp xướng không phải là tốt sao?"

Lâm Vu thanh âm êm dịu, "Đã báo lên, không đổi được rồi."

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, hai người câu được câu không cùng nói chuyện. Người ta phải ở chung với nhau mới có thể chậm rãi hiểu được đối phương.

Lâm Vu hỏi: "Chó nhà cậu là giống gì?"

Tần Hành: "Samoyed, tính cách rất dịu dàng ngoan ngoãn. Cậu giống như rất thích chó mèo nhỉ."

Lâm Vu gật gật đầu, "Khi còn bé tớ rất thích nuôi động vật."

Về sau khi nhìn thú cưng của mình bị giết thịt, tính trẻ con của cô lập tức liền không còn.

Tần Hành: "Nuôi cái gì?"

Lâm Vu liếc hắn một chút, "Rất nhiều. Gà vịt ngỗng, còn có heo."

Tần Hành cười, "Thế giới động vật sao. Tớ cũng từng nuôi gà con."

"Sau đó thì sao?"

Tần Hành sắc mặt có chút mất tự nhiên, "Lúc chơi với nó người tớ bị đánh phân."

Lâm Vu cố nén cười.

Tần Hành hừ một tiếng, "Cho nên không nuôi nữa."

Trong phòng, mọi người riêng phần mình tỉnh táo lại.

Tường Nam bức bối mở miệng: "Nếu không thì chúng ta cùng lão sư nói thay đổi tiết mục? Lấy trạng thái hiện này, kỷ niệm ngày thành lập trường mất mặt chết mất."

Tổng Dật Minh biểu lộ nghiêm túc, "Ngay từ đầu đã quyết định diễn kịch thì không được hối hận. Bất kể như thế nào, chúng ta cố gắng hết sức mới là quan trọng nhất."

"Nhưng bây giờ người không có? Làm sao diễn? Tần Hành có cá tính như vậy, cậu ta không diễn, ai có thể quần được cậu ấy!"

Tường Nam cũng tức giận, "Tớ không muốn đem thời gian lãng phí ở nơi này mà."

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên cùng Thẩm Nghi Đình cũng không tốt.

Khương Hiểu nghĩ nghĩ: "Nếu không thay người diễn đi?"

"Làm sao đổi được? Cả đám đều muốn diễn nữa chính!"

Tường Nam không lựa lời mà nói.

Khương Hiểu trầm ngâm nói: "Kỳ thật tớ cảm thấy Lâm Vu càng thích hợp với vai Lưu Lan Chi. Dung mạo của cậu ấy ôn nhu, hẳn là rất thích hợp cổ trang."

Chu Nhất Nghiên trừng mắt nhìn cô, "Khương Hiểu, cậu là cảm thấy tớ cùng Thẩm Nghi Đình diễn rất chênh lệch?"

Khương Hiểu: "Nhưng bây giờ hai người các cậu cũng không nguyện ý từ bỏ, Tần Hành lại tức giận."

Chu Nhất Nghiên: "Cậu cho rằng để Lâm Vu diễn Lưu Lan Chi, Tần Hành liền sẽ trở về?"

Khương Hiểu thuận miệng nói một câu, "Rất có khả năng này."

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên tái xanh, "Khương Hiểu cậu có phải hay không đối với tớ có thành kiến? Vì cái gì luôn nhằm vào tớ?"

Cô ta dùng sức đẩy Khương Hiểu, tức giận đi ra ngoài.

Khương Hiểu trở tay không kịp, eo hung hăng đụng vào trên bàn, đau đến nỗi hít vào một hơi.

Tường Nam bị dọa, vội vàng đỡ lấy cánh tay của cô, "Cậu có sao không?"

Khương Hiểu cắn răng lắc đầu, chậm rãi nhìn qua trận đau nhức kia.

"Chu Nhất Nghiên —— "

Tường Nam: "Được rồi! Để cậu ta bình tĩnh một chút. Chuyện không liên quan tới cậu, cô ta là đem tức giận đối với Tần Hành chuyển lên người cậu thôi."

Khương Hiểu dờ khóc dờ cười.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Vu cùng Tần Hành lại trở về, phòng tĩnh mịch có chút đáng sợ.

Mọi người thấy Tần Hành, sắc mặt vui mừng nhưng liền sợ hấn phui tay không làm.

Tổng Dật Minh nói, "Vậy hôm nay không tập nữa, mọi người đi về nghỉ trước đi. Ngày mai chúng ta lại thương lượng chút rồi chọn ra."

Lâm Vu đi đến cạnh Khương Hiểu, "Thế nào?"

Tiêu Vi một mặt không cao hứng, "Chu Nhất Nghiên đẩy Khương Hiểu đụng eo vào bàn."

Lâm Vu cau mày, "Tớ với cậu đi phòng y tế thử xem."

Khương Hiểu lắc đầu, "Không có chuyện gì đâu."

Lâm Vu rất nhanh nghĩ tới điều gì, "Kỳ thật còn có một cái biện pháp."

"Biện pháp gì?"

"Thế vai."

Mọi người lấy làm kỳ dị nhìn qua cô, Lâm Vu từng chữ từng chữ rõ ràng nói ra: "Tớ khi còn bé xem qua mấy tập của «Bạch nương tử truyền kỳ», người diễn vai Hứa Tiên (chắc là nhân vật nam) là một nữ diễn viên."

TV nhà cô không xịn, tín hiệu vùng núi cũng không tốt nên chỉ xem lác đác có mấy tập.

"Khi còn bé tớ cùng chị họ xem với nhau rồi."

Tiêu Vi một mặt quần bách, "Chúng tớ cầm ga giường khoác lên người giả làm Bạch nương tử."

Sắc mặt Khương Hiểu dần dần khá hơn một chút, cô hiểu ý của Lâm Vu.

"Thẩm Nghi Đình cùng Chu Nhất Nghiên diễn nam nữ chính."

Khóe miệng Lâm Vu nổi ý cười nhợt nhạt, cô gật gật đầu.

Khương Hiểu cũng cười, "Bất quá ——" cô nhìn về phía Tàn Hành, "Tàn Hành đều đã tham gia, cũng không thể rời khỏi được."

Tàn Hành nhìn thấy đáy mắt Khương Hiểu hiện lên ý giao hoạt, "Cậu có ý gì?"

Ánh mắt Lâm Vu di chuyển, trong nháy mắt liền hiểu, cô ôm lấy khóe miệng nhàn nhạt cười.

Khương Hiểu muốn nói lại thôi, "Bà mới vẫn chưa có người nào diễn đâu?"

Tàn Hành hung ác nói: "Cậu đừng có mà mơ!"

Đám người không nín được cười lên ha hả.

Đèn chân không sáng loáng, người cả phòng đang cười, nháo loạn.

"Tàn Hành, nhờ cậu rồi!"

"Ban trưởng, cậu khuyên vậ ý một chút đi!"

Tổng Dật Minh nắm tóc, tôi nào dám khuyên chứ. Để Tàn Hành đến diễn vai bà mối, chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy không có khả năng.

"Lâm Vu, cậu khuyên đi!"

Tất cả mọi người nhìn Lâm Vu, biết cô cùng Tàn Hành có quan hệ không tầm thường. Hai người nhìn mập mờ, lại là học bá của khoa khoa học tự nhiên.

Tàn Hành cũng liếc liếc thần sắc, nhìn xem Lâm Vu sẽ nói cái gì.

Con mắt Lâm Vu lóe sáng, "Nếu như Tàn Hành diễn bà mối, nhất định là bà mối đẹp trai nhất."

Tàn Hành mặt cứng, thẳng tắp nhìn cô.

Tiếng cười còi mở truyền khắp cả gian phòng.

Ánh mắt Thẩm Nghi Đình nhìn tới lui ở trên hai người họ, sắc mặt của cô tự nhiên.

Trên đường trở về, Thẩm Nghi Đình cùng Tàn Hành đi song song.

Thẩm Nghi Đình hỏi: "Tàn Hành, cậu sẽ đáp ứng sao?"

Tàn Hành không để ý lắm, "Nói sau đi."

Thẩm Nghi Đình cắn góc môi, trong ấn tượng của cô hẳn là thiếu niên cao ngạo, hẳn từng chút từng chút biến hóa, để cô cảm thấy có chút lạ lẫm.

"Nếu như cậu không muốn diễn, tớ không diễn Lưu Lan Chi nữa, cậu cùng Chu Nhất Nghiên diễn đi."

Hai con người Tàn Hành bình tĩnh, "Như bây giờ là rất tốt rồi. Bà mối là vai phụ, ai diễn đều không quan trọng."

Thẩm Nghi Đình: "Tần Hành, tớ quyết định, học kỳ sau, tớ vẫn là tuyển vào ban khoa học tự nhiên. Tớ sẽ cố gắng."

Tần Hành: "Sẽ rất vất vả đấy."

Thẩm Nghi Đình cười, "Không thử một chút làm sao biết? Lại nói, có các cậu nữa mà."

Chỉ cần thế, bọn họ mới có thể tiếp tục cùng học tập chung.

Tần Hành nhìn nụ cười trên mặt cô, không nói cái gì.

Lâm Vu nói "thế vai" biểu diễn ngoài ý muốn rất được mọi người chờ mong. Mọi người nghe nói Tần Hành muốn biểu diễn bà mối, các nam sinh đều nhào nhào lên, nhiệt liệt ủng hộ. Khuất Thần ôm lấy vai của hắn, "Hôm qua tớ không ở lại, các cậu liền cho tớ tới một vai thay mầu nha."

Tần Hành ghét bỏ đẩy hắn ra, "Bỏ tay ra."

Khuất Thần cười hi hi: "Vẫn là do ai đó yêu cầu. Tần Hành cậu liền đáp ứng nhĩ."

Tần Hành: "Không phải."

Khuất Thần: "Tần Hành, cậu khẳng định sẽ đáp ứng mà."

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Tần Hành: "Nằm mơ."

Quả nhiên, sáng sớm, Khương Hiểu đối với hắn bắt đầu du thuyết.

"Cậu không thể làm thế được."

"Ai nha, nhân vật bà mối này rất tốt."

Ngay cả Tôn Dương đều đến đứng bên Khương Hiểu, "Phim truyền hình có rất nhiều nam minh tinh đều có thế vai."

Tần Hành hỏi lại: "Thế tại sao cậu không đi diễn?"

Tôn Dương một mặt ủy khuất: "Tớ không được đẹp trai như cậu."

Tần Hành: "..."

Chuông vào học vang lên, bởi vì là tiết toán số nên mọi người chuẩn bị nhanh hơn.

Trương Cần trên bục giảng nói, "Chúng ta nói một chút, định lý cơ bản mặt phẳng vector. Mã Nhi đọc đi."

Mã Nhi đã đọc xong.

"Không sai. Nhớ kỹ lắm. Xem mộ số ví dụ mẫu nào."

Một tiết trôi qua rất nhanh, sau khi tan học, Trương Cần trước khi đi còn nói thêm, "Tập luyện tiết mục kĩ vào nhé, tan học chú ý an toàn. Mặt khác tại tập ở phòng thì nhớ chú ý âm thanh, đừng làm ảnh hưởng đến người khác. Trọng yếu nhất chính là, đừng ảnh hưởng đến học tập. Kỷ niệm ngày thành lập trường kết thúc, tháng tư thi giữa kỳ."

"A ——" lớp học lại là một trận kêu rên.

Lâm Vu còn đang chép bài. Lúc này Thẩm Nghi Đình đột nhiên lại đến phòng học lớp 2. Có người nhìn thấy hắn, lớn tiếng reo lên: "Thẩm Nghi Đình, anh cậu tới tìm cậu."

Thẩm Nghi Đình đi ra ngoài, "Anh! Anh khẳng định không phải tìm em? Nói đi, tìm Lâm Vu có chuyện gì?"

Sắc mặt Thẩm Nghi Đình khẩn trương, "Mẹ của Lâm Vu đột nhiên bị xỉu, đã đưa đến bệnh viện rồi."

Thẩm Nghi Đình cũng thu hồi ý cười, "Vậy để em đi gọi cậu ấy."

"Xe ở cửa trường học, để con bé thu dọn đồ một chút, ba sẽ đưa chúng ta đi."

Khương Hiểu nghiêng đầu, "Anh Nghi Đình tới tìm cậu."

Lâm Vu ngẩng đầu nhìn một cái. Tần Hành ngồi đằng sau, tự nhiên cũng nhìn theo cô. Không bao lâu, Thẩm Nghi Đình đi tới, cô cau mày, "Lâm Vu, có

chút việc gấp."

Lâm Vu hơi lảng, "Được."

Cô đi theo Thẩm Nghi Đình đến hành lang.

Lâm Vu hỏi: "Thế nào?"

Thẩm Nghi Đình nhìn qua cô, "Vừa mới nãy anh tới tìm tớ, mẹ cậu bây giờ đang ở trong bệnh viện rồi."

Sắc mặt Lâm Vu trong nháy mắt liền thay đổi, đáy mắt tràn đầy bối rối, sợ hãi, "Mẹ tớ thế nào?"

Thẩm Nghi Đình lắc đầu, "Cụ thể thì tớ còn không biết. Cậu tranh thủ thời gian thu dọn một chút đồ vật, xe đang chờ ở cửa trường học rồi."

Lâm Vu nắm chặt tay, cổ nén chính mình không đi lung tung.

Rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào kinh động đến cả Thẩm gia. Lâm Vu đi xin Trương Cần nghị, Trương Cần lo âu nhìn cô.

"Đừng lo lắng, có gì cần gọi điện thoại cho tôi."

"Cám ơn Trương lão sư."

Trương Cần từ trong rút ra mấy tờ tiền mặt, "Cầm lấy đi."

"Em không thể nhận."

Lâm Vu kiên quyết lắc đầu.

Trương Cần thở dài, "Vậy được, em về trước đi."

Cô trở về ban, bắt đầu thu dọn cặp sách. Tất cả mọi người rất lo lắng nhìn cô. Tần Hành gặp thấy đáng về cô thất hồn lạc phách, hô một tiếng tên cô.

Lâm Vu nuốt một cái yết hầu, lời nói run rẩy, "Trong nhà của tớ có chút việc, muốn xin nghỉ mấy ngày."

Tần Hành hỏi: "Rất nghiêm trọng sao?"

Lâm Vu mím khóe miệng, "Còn không biết. Có khả năng tớ không thể tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường được."

Cô đeo balo trên lưng đi ra khỏi phòng học, bóng lưng tràn đầy đau hui.

Tần Hành đứng dậy.

Tôn Dương hỏi: "Cậu làm gì? Bắt đầu học rồi đấy."

Tần Hành: "Thầy giáo hỏi thì bảo tớ đau bụng, về nhà nghỉ ngơi."

Lâm Vu trở về ký túc xá, từ trong ngăn tủ xuất ra túi tiền, trong này có 1500 khối tiền, có tiền thưởng nữa nên cô tiết kiệm được chút ít. Cô biết mỗi lần mẹ sinh bệnh, đều phải tốn bên trên một số tiền lớn, chút tiền ấy căn bản không đủ. Đến lâu dưới ký túc xá, Lâm Vu ngoài ý muốn nhìn thấy Tần Hành.

Tần Hành thần sắc khản trương, "Cậu về kiểu gì?"

Lâm Vu: "Anh Nghi Hành giúp tớ trở về."

Tần Hành: "Tớ đưa cậu ra ngoài."

Chuông vào học tiếng vang lên.

Lâm Vu thúc giục nói: "Cậu nhanh đi về lớp đi."

Tần Hành không để ý, "Tớ nghĩ một tiết không ảnh hưởng gì. Ài, cậu đừng lo lắng. Hiện tại y học phát đạt, mẹ cậu sẽ không có chuyện gì đâu."

Lâm Vu nhẹ nhàng lên tiếng.

Một đường đến cửa trường học. Cô nhìn thấy xe của Thẩm gia, "Tớ đi đây."

Tần Hành gật đầu.

Lâm Vu mím mím khóe miệng, lời gì cũng nói không ra.

Tần Hành thở ra một hơi, "Lâm Vu, có gì cần nói, có thể gọi điện thoại, Khương Hiểu, Tôn Dương, tớ, đều có thể."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.